

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:30 • 7 Kasım '97 • 100 000 TL.(KDV dahil)

Yeni Ekimler için!

İÇİNDEKİLER

S. Y. Kızıl Bayrak'tan.....	2
Başyazı.....	3
Kitle Hareketi.....	4-5
Sınıf Hareketinin Sorunları.....	6
Sınıf Hareketi.....	7-10
Sınıf ve Kitle Hareketi.....	11
Düzen Cephesi.....	12-13
Program sorunları üzerine konferanslar:	
Ulusal sorun-4(Orta Sayfa).....	14-17
Sol hareket üzerine	
değerlendirmeler-3.....	18-19
Uluslararası Politika.....	20-22
Uluslararası Hareket.....	23
Devlet Terörü.....	24
Gençlik.....	25
Ekim Devrimi.....	26
Mücadele Postası.....	27

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:30 ● 7 Kasım 1997
Fiyatı: 100 000 TL. (KDV dahil)
Sahibi ve Y. İşl. Md.:Bülent H. Oğuz
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli cad.. No: 52/5 İstanbul
Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49
e-mail: kb@arti.net.tr

Baskı:

SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
BİRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları

Hacı Halil Mah. 1219. Sok. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No: 33
Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/604, Konak/İZMİR
Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

İlkiz Sok. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5 Sıhıyye/ANKARA
Tel-Fax: 0 (312) 229 40 19

Cemal Gürsel Cad. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3 No: 306
ADANA, Tel: 0 (322) 351 36 84

Alemdar Cad. Erdoğanlar İşhanı No: 4 Kat: 6
ZONGULDAK, Tel: 0 (372) 252 25 92

Ünlü Cad. Sarı Sok. Mavi Köşe İşhanı No: 8
BURSA, Tel: 0 (224) 223 65 39

S. Y. Kızıl Bayrak'tan

Düzene karşı devrim! Kapitalizme karşı sosyalizm!

Geçtiğimiz haftanın en önemli olayı, hiç kuşku yok ki, Susurluk'ta gerçekleşen kitlesel protesto mitingi oldu. Susurluk kazasının birinci yıldönümünde, toplumsal muhalefetin değişik kesimleri Susurluk'ta biraraya geldiler. Onbinlerce işçi ve emekçi, çürüyen düzen-çeteleşen devlet gerçekliğine karşı öfkesini sloganları ile dile getirdi.

Tarihin garip bir cilvesi olacak, Kasım ayının bu ilk günleri önemli olayların yıldönümlerine denk geliyor. Susurluk kazası 3 Kasım'da gerçekleşmişti. 3 Kasım tarihi artık bizim için kokuşmuş kapitalist sistemin adı ile birlikte anılacaktır. Bundan birkaç gün sonrası, 6 Kasım tarihi ise kurtuluşumuzun simgesi durumundadır. 6 Kasım tarihi, 1917 Büyük Ekim Devrimi'nin yıldönümüdür.

Bir yanda kapitalist sistemin iğrenç yüzü: 3 Kasım Susurluk. Diğer yanda bu pisliği ortadan kaldıracak gerçek gücün, proletaryanın tarihsel eylemi: 6 Kasım Bolşevik devrimi. İşte bu garip rastlantı, görmesini bilen bir göz için bir çok şey ifade etmektedir.

Susurluk'ta açığa çıkanlar egemen sınıfın, burjuvazinin pislikleridir. Çürüyen ve kokuşan, çeteleşen kapitalist devlet aygıtıdır. Susurluk'un ardında sermayenin sınıf egemenliği ve kapitalist devlet gerçeği yatmaktadır. Temiz toplum ancak sermayenin sınıf egemenliğinin ve kapitalist devlet aygıtının yerle bir edilmesi ile kurulabilecektir. Kapitalist düzen ve devletinin bu pisliği temizlemeye ne niyeti, ne de gücü vardır. Bu pislik

onun özü ve varlık koşuludur. Pisliği ortadan kaldırmak kapitalist düzeni ve devletini ortadan kaldırmakla özdeştir. Bunu başaracak tek güç ise, işçi sınıfının devrimci eylemidir. Temiz toplum ancak işçi sınıfı ve emekçilerin iktidarı koşullarında sağlanabilir. Bunun tek yolu ise bir alt-üst oluştan, toplumsal bir devrimden geçmektedir. Ekim Devrimi, işte bu yolun sembolüdür. 1917'de buzu kıranlar, bugün hala bize yolu göstermektedir.

Tarihin garip rastlantıları bununla da kalmıyor. Yine 6 Kasım tarihi, 12 Eylül faşizminin üniversitelerdeki uzantısı YÖK'ün kuruluş yıldönümüdür. Faşist darbe ile toplumsal muhalefeti ezmek için yola çıkanlar, dönem hareketliliğinin en dinamik kesimine, yükseköğrenim gençliğine özel bir yönelim gösterdiler. İnfazlar, idamlar, gözaltında kaybetmeler, işkence ve tutuklamalarla yükseköğrenim gençliği üzerinde estirdikleri fiziki terörü, yasal bir takım dayanaklarla desteklediler. 1981 6 Kasım'ında kurulan YÖK, işte bu sürecin en önemli ayağı idi. Darbe koşullarının üniversitelerde süreklileşmesi anlamına gelen YÖK, aynı zamanda gençliği kişiliksizleştirme ve politikadan uzak tutma aracı olarak kurgulanmıştı. Bilim dışı-ezberci eğitimin, gerici-şoven müfredatın, paralı eğitimin, gerici-faşist kurumsallaşmanın yasal kılıfıydı YÖK. Öğrenci gençliğe ve eğitim emekçilerine örgütlenme yasakları getirmenin, politikadan uzak tutmanın, baskı kurmanın ve

gerektiğinde cezalandırmanın adıydı. Faşizan disiplin yönetmelikleri, baskı aracına dönen not ve sınav sistemleri, polis-idare-sivil faşizm üçgeni, ÖSS-ÖYS cenderesi vb. vb. birçok saldırı YÖK eliyle gerçekleşti. Kısacası, YÖK kapitalizmin bilimini temsil ediyordu.

Bugün YÖK hala ayakta. Ancak 6 Kasım'lar YÖK'ün kuruluşu ile değil, YÖK'e karşı protesto eylemleri ile anılıyor. Asker postası ile meşrulaştırılmaya çalışılan YÖK, '80'li yılların ikinci yarısında gelişen öğrenci gençliğin mücadeleleri sonucunda teşhir olmuş durumdadır. Artık burjuvazi bile YÖK'ü sahiplenememekte, revizyon çabalarına girmektedir. Bu ise öğrenci gençliğin kararlı, ısrarlı ve bir o kadar da çetin geçen mücadelesinin sonucudur. 6 Kasımlar öğrenci gençliğin YÖK'e karşı mücadelesinin kazanılmış mevzileridir. Gazetemiz baskıya girdiği sıralarda öğrenciler, bu kez eğitim emekçileri ve aileleri ile birlikte Beyazıt alanını yine bir 6 Kasım eylemi için doldurmuş olacaklar.

Kapitalist düzen, kapitalist devlet ve kapitalizmin bilimi. Susurluk ve YÖK. Bunların karşısında ise Ekim Devrimi. İşte kampaşma budur. Düzen ve devrim. Tarihin çarkları dönüyor ve proletarya devrimci rolünü oynamaya tekrar hazırlanıyor. Hiç bir güç bunu engelleyemeyecektir.

**Yeni Ekimler İçin İleri!
İşçi Sınıfı Savaşacak!
Sosyalizm Kazanacak!**

Gazetene sahip çık! Abone Ol! Abone Bul!

Adı
Soyadı
Adresi
Tel

6 Aylık Yurt içi 2 000 000 TL. 1 Yıllık Yurt içi 4 000 000 TL.
Yurt dışı 130 DM. Yurt dışı 260 DM.

Fatma ÜNSAL adına, Y. Kredi Bankası İSTANBUL/Aksaray Şb.

TL için :0079219-2

DM. için :3002991-8 No'lu hesaba yatırdım.

Makbuzun fotokopisi ektedir.

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Abone
Formu

YAKINDA KİTAPÇILARDA

H. FIRAT

Partileşme Süreci-1

**Perspektifler
ve
Değerlendirmeler**

H. FIRAT

Partileşme Süreci-2

**Polemikler:
Devrimci
Proletarya'ya
Yanıt**

Ekim Devrimi davası yaşıyor

Yeni Ekimler İçin!

“Biz bu eserin yapımına başladık. Ne kadar zamanda, ne zaman, hangi ulusun proleterleri bu eseri sonuna vardırırlar, bunun öze ilişkin bir önemi yok. Önemli olan buzun kırılmış, yolun gösterilmiş ve açılmış olmasıdır.”
Lenin, Ekim Devrimi’nin dördüncü yılındaki konuşmadan...

Büyük sosyalist Ekim Devrimi tartışmasız olarak bitmekte olan yüzyılımızın en büyük tarihsel olayıdır. 20. yüzyılın toplamı üzerinden bakıldığında, insanlığın ilerleme davasının bu yüzyıldaki toplam bilançosu genel çizgileriyle ortaya konulduğunda, görülecektir ki, Ekim Devrimi yüzyılımızın yüzakıdır. Ekim Devrimi’yle, bu çağ açan büyük tarihsel olayla, insanlık büyümüş ve yücelmiştir. 20. yüzyılda insanlık tarihi adına her gerçek ilerlemenin, her büyük başarının arkasında mutlaka Ekim Devrimi’nin ruhu, gücü, dolaylı ya da dolaysız etkisi vardır.

Bunu daha yakından ve daha somut olarak da görebiliriz.

Bir dönem insanlığın ilerleme davasının temsilcisi rolünü oynayan burjuvazi, 20. yüzyıla girilirken artık gericiliğin temel kaynağı ve dayanağı, dolayısıyla tarihsel gelişmenin baş engeli haline gelmişti. Milyonlarca insanın hayatına, bir o kadarının sakatlanmasına, muazzam zenginliklerin tahribatına, ülkelerin yakılıp yıkılmasına neden olan birinci emperyalist savaş, burjuvazinin bu konumunun en somut tescili oldu. Kapitalizm ve onun temsilcisi olan emperyalist burjuvazi, varlığını artık dünya ölçüsündeki kanlı kıyım savaşlarıyla devam ettirebilecek bir tarihsel evreye girmişti. Rusya’da patlak veren sosyalist Ekim Devrimi, sömürünün, gericiliğin ve savaşın kaynağı olan bu düzene ve bu sınıfa yeni çağın temsilcisi olan işçi sınıfının ilk büyük yanıtı oldu. Rusya cephesinde savaş durduran ve

birbirleriyle kanlı bir kıyım savaşı içinde bulunan emperyalist dünyanın yüreğine proleter devrim korkusu salan Ekim Devrimi, böylece savaşın bitimini hızlandıran belirleyici etken rolü oynadı. Bu Ekim Devrimi’nin bütün insanlığa ilk büyük hizmeti oldu.

Dünyayı sarsan ve bir anda dünya ölçüsünde ezilen ve sömürülen yığınların kurtuluş umudu haline gelen Ekim Devrimi, yeni bir çağı, proleter devrimler çağını, kapitalizmden sosyalizme geçiş çağını başlattı. Kendi kapitalistlerini ve büyük toprak sahiplerini deviren, iktidarı kendi ellerine alan Rus işçileri ve köylüleri, böylece dünyanın tüm çalışan ve sömürülen yığınlarına, baskı ve sömürden kurtulmak için tutulması gereken yolu bizzat göstermiş oldular. Yüzyılımızın bütün bir dönemi boyunca baskı ve sömürüye karşı gelişen tüm toplumsal hareketlerin kendileri için Ekim Devrimi’ni güç ve esin kaynağı olarak almaları, Ekim Devrimi’nin önderi Lenin’e büyük bir sevgi ve sempatiyle bağlanmaları bundan dolayıdır. Ekim Devrimi’yle birlikte, onun yarattığı muazzam sarsıntı ve sağladığı büyük maddi ve manevi güçle, oportünizmin tahrip ettiği Batı işçi hareketinin en diri ve sağlam kesimlerinin hızla toparlanması ve örgütlenmesi, kendi burjuvazisine karşı militan mücadelelere girişmesi bu sayede olmuştur.

Ekim Devrimi yalnızca kapitalist ülkelerin işçi sınıfı ve emekçileri üzerinde değil, sömürge ve yarı-sömürge ülkelerin ezilen halkları üzerinde de aynı büyük etkiyi, aynı derin sarsıntıyı yaratmış, onların emperyalizmin sömürgeci köleliğinden kurtuluş mücadelelerine görülmemiş bir ivme kazandırmıştır. Asya’nın, Afrika’nın ve Latin Amerika’nın ezilen halkları, emperyalizmin ve yerli işbirlikçilerinin baskı ve sömürüsüne karşı, Ekim Devrimi’nin açtığı tarihsel çığır içinde yürümüşlerdir. Eğer 20. yüzyılın ikinci yarısında insanlığın yüzkarası olan klasik sömürgecilik çökmüşse, bu Ekim Devrimi’nin sömürge uluslara aşıladığı kurtuluş umudu sayesinde olmuştur.

Ekim Devrimi eski Rusya’nın toplumsal ve kültürel yaşamdaki bütün gericici kurumlarını ve ilişkilerini silip süpürdü. Lenin, burjuva devrimlerinin, onların en ileri örneği olan Fransız Devrimi’nin 125 yılda yapamadıklarını biz birkaç yılda yaptık, bütün ortaçağ

kalıntılarını silip süpürdük, köylülüğü serfliğe, kadını aşağılanmışlığa, ezilen ulusları köleliğe, halk yığınlarını dinsel taasuba mahkum eden kurumları ve ilişkileri bir çırpıda parçalayıp attık derken, büyük devrimin daha ilk adımındaki büyük başarılarını özetlemiş oluyordu. Bütün bunlar her türlü gericiliğin asıl dayanağı haline gelmiş burjuvazinin devrilmesi ve tüm ezilenlerin öncüsü olan işçi sınıfının iktidarı ele alması, yani proletaryanın sosyalist devrimi sayesinde gerçekleşebildi.

Lenin’in yönetimindeki Bolşevik Partisinin önderlik ettiği işçi ve köylüler, yalnızca eski düzeni yıkmakla kalmadılar, yeni bir toplumsal düzeni, sosyalizmi kurma mücadelesine de büyük bir coşku ve yaratıcılıkla giriştiler. Kapitalistlerin ve toprak sahiplerinin artık bulunmadığı yakık-yıkık Rusya’yı yeni temeller üzerinde yeniden inşa etmeye başladılar. Bu yeni bir uygarlığın inşasıydı. Gericici burjuva propagandası bugün karalamak ve unutturmak için hangi çabayı sarfederse etsin, Sovyetler Birliği’nde sosyalizmin inşası şahsında işçi sınıfı önderliğindeki emekçilerin büyük bir coşku ve yaratıcılığa dayalı muazzam kuruluş çabası tarihe kazanmıştır. Bilimde, teknikte, kültürde, sanatta, özetle toplumsal yaşamın her alanında ortaya konulan büyük yaratıcılık sayesinde, Rusya gibi henüz büyük ölçüde ortaçağı yaşayan geri bir ülkeden emperyalist dünya ile boy ölçüşebilen modern bir sosyalist ülke, uzun yıllar ezilenlerin ve sömürülenlerin kurtuluş mücadelelerinin büyük umudu ve güçlü dayanağı olan Sovyet ülkesi, Sovyetler Birliği yaratılmıştır.

İşte Ekim Devrimi’nin en somut ve en dolaysız ürünü olan bu Sovyetler Birliği olmasaydı, insanlık faşizmin koyu karanlığı içinde boğulup gidecekti. Faşizm 20. yüzyıl kapitalizminin en dolaysız bir ürünü, yani kendi öz çocuğu idi. Ekim Devrimi’nin ardından tarih sahnesine çıktı ve burjuva gericiliğinin Ekim Devrimi’nin açtığı sosyal devrim çığırına bir yanıtı oldu. Faşizmin yükselişi dizginsiz bir militarizmle ve saldırganlıkla içiçe yaşandı ve emperyalist burjuvazi ilkinden yalnızca 20 sene sonra dünyayı yeniden emperyalist bir kıyım savaşıyla yüzyüze bıraktı. Bu savaşın önünde durulamayan tarafı olan Alman faşizminin ezilişi ve böylece savaşın

bitirilişi Sovyetler Birliği sayesinde, 20 milyon kayıp veren Sovyet halklarının muazzam direnişi sayesinde mümkün olabildi. Alman savaş makinasını parça parça eden Sovyet halkları, böylece sosyalizmin gücünü, kitlelerin direnme ve savaşma kapasitelerini sınırsız ölçüde açığa çıkarma yeteneğini somut olarak ortaya koydular. Faşizmin ezilişi 20. yüzyıl tarihi içerisinde Ekim Devrimi’nin tüm insanlığa ikinci büyük hizmeti oldu.

Bunlar yalnızca en genel, en kaba çizgilerdir. Ekim Devrimi’nin ezilenlerin ve sömürülenlerin kurtuluşu davasına katkısı, insanlığın ilerleme davasına muazzam etkisi konusunda yalnızca genel bir fikir vermektedir.

Ekim Devrimi’nin maddi kazanımlarının büyük ölçüde yok edildiği şu içinde bulunduğumuz dönem, onun anlam ve öneminin bir başka türlü kanıtlanması oluyor. Bugün bütün ülkelerin burjuvazisi sömürü ve soygunu sınırsızlaştırmaya çalışıyor. Batı burjuvazisi sosyal devlet, refah toplumu vb. argümanları bir yana bırakarak işçi sınıfının ve emekçilerin kazanımlarını peşpeşe yok ediyor. Dünya ölçüsünde emperyalizmin saldırganlığı, keyfi müdahaleleri, klasik sömürgecilik dönemini hatırlatan uygulamaları günden güne artıyor. Bütün bunların gerisinde Ekim Devrimi’nin yarattığı mevzilerin tahrip olması, onun uyandırdığı büyük korkunun şimdilik geçmiş olması gerçeği var.

Ama bu durum geçicidir. Ekim Devrimi kapitalizmin onulmaz çelişkilerinin dolaysız bir ürünü olmuştur. Bu çelişkiler yerli yerinde duruyor. Kapitalizm işçi sınıfı ve emekçiler için yaşamı günden güne daha çekilmez hale getiriyor ve tüm insanlığı yeni büyük yıkımlarla tehdit ediyor. Bu, yeni Ekimlerin kaçınılmazlığının en somut ve en tartışmasız nesnel temelidir.

Yeni Ekimler ilk Ekim’i izleyen tarihsel sürecin deneyim ve dersleri üzerine gelecektir. Ve bu sayededir ki, bu kez ilk Ekim’in başlattığı eseri sonuna kadar götürecektir, ezilen ve sömürülen insanlığın kapitalizmin barbarlığından biricik kurtuluş yolu olan sosyalizmi yenilmez kılacaktır.

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Susurluk kazasının yıldönümünde Susurluk'ta kitlesel miting

Çürüyen düzen-çeteleşen devlete karşı mücadeleye!

Mitingden izlenimler

Mitingler genellikle kortejlerin düzenlenmesi vb. derken, verilen saatten sonraya sarkardı. Susurluk mitinginde ise başlama saatinden çok önce alan dolmuştu. Organizasyona göre saat 11:00'de kortejler oluşturulacak ve yürüyüşe geçilecekti. Oysa 11:00'de gelenler kitleyi toplanma yerinde değil miting alanında buldu. Üstelik alan öylesine tıklım tıklımdı ki, yeni gelenlerin alana ulaşması mümkün görünmüyordu.

Bu sıkışıklığın bir nedeni alanın küçük olmasıydı kuşkusuz. 30 binlik bir kitlenin düzenli kortejler halinde dizilerek, rahat bir miting yapabilmesi için alanın en az bunun 3 katı büyüklükte olması gerekirdi. Uzun zamandır belki de ilk kez bir mitingde aldığı bir darbeden değil de, kalabalıkta nefes alamadığı için fenalaşanlar oldu.

Alana iki partinin, HADEP ve ÖDP'nin renkleri hakimdi. Bu iki partinin dışında, miting için imza atanlar içinde önemli bir kitle gücüne sahip olup da harekete geçirmeyen sendikalar vardı. Mitinge dikkat çekici bir kitleyle katılan TÜMTİS, Yol-İş Anadolu Yakası ve KESK'ten Eğitim-Sen oldu. DISK imzacıydı ama onu alanda bulabilmek oldukça güçtü. Bir-iki sendikanın pankartı göze çarpıyordu sadece. Devrimci hareketler ise ya katılmamış, ya pankart açmamış ya da demokratik platformlarıyla yer almayı tercih etmişlerdi.

Bazı sendikaların katılım tarzı ve oranı üzerinden iki tespitin altını çizmek gerekiyor. Birincisi Eğitim-Sen'in katılımıdır. Son dönem eylemliklerine bakıldığında, bunlara katılımın hayli düştüğü gözlemlenebiliyordu. Susurluk mitinginde bu katılım oldukça yükseldi. Demek ki, insanlar üç kuruş ücret için göze almak istemedikleri bir takım riskleri (devlet terörünü göğüsleyebilmek gibi), daha yüksek-genel siyasi talepler uğruna göze alabileceklerdir. Birincisi bu.

Yol-İş örneği üzerinden, kitlenin kendi pratiği üzerinden nasıl eğitilebileceğini görüyoruz. Bilindiği gibi İstanbul Yol-İş 2 No'lu Şube'nin, son grevle başlayan ve kesintisiz süren mücadele süreci var. İstanbul Şubeler Platformu'nda olsun, genel eylemlerde olsun, bu şube kitlesini eylem içinde eğitti. Bu eğitimin verimini de aldığı görülüyor. Susurluk mitinginde bir kez daha görüldü.

TÜMTİS'in katılımındaki

dinamiğin de aynı yerden kaynaklandığı açıktır. Bilindiği gibi TÜMTİS, ancak dışı dış bir mücadeleyle örgütlenebilen bir alanda çalışma yürütüyor. Sırf sendikal hak mücadelesinin bile sopaları, kurşunları devreye soktuğu bir alandır bu.

Böyle bir mücadele içinde eğitilen iktle, siyasal taleplerle düzenlenmiş bir mitingde de yer alabiliyor.

Mitinge ÖDP ile HADEP'in renkleri hakimdi dedik. Bu sadece bayrakların rengini ifade etmiyor. Mitinge damgasını vuran siyasetin de rengidir bu doğal olarak. HADEP için "Barış hemen şimdi!", ÖDP içinse, "Çiller-Ağar-Bucak" illa yargılanacak sloganlarında ifadesini bulan düzeniçi çözümlerin rengidir bu.

Ne var ki, bu iki partinin kitlesinde, bu bakışların "terbiye" edemediği bir potansiyel de sıvrılıp çıkarak, bu donuk rengi parçalamaya çalışıyordu. HADEP yöneticilerinin "barış" nutukları, aşağıdan "Gerilla vuruyor, Kürdistan'ı kuruyor!", "Kürdistan faşizme mezar olacak!" sloganlarıyla yanıtlanıyordu. ÖDP cephesinden ise, özellikle gençlik içinde "Barış hemen şimdi"ye yanıt vericesine "Devrim hemen şimdi" fikrinin yeniden filizlendiği gözlemlenebiliyordu. Özellikle Halkevleri kortejlerinde canlılık dikkat çekiciydi.

Kızıl Bayrak olarak bu mitingde de, pankartlarımız, sloganlarımız ve canlılığımızla, mücadele perspektifimizle yerimizi aldık. Ne var ki, bu kez, alandaki kalabalığın yarattığı karmaşadan, konumlanacağın yeri seçme olanağı yoktu. Yani işçi kortejlerinin yanında yer almak, görüşlerini bu vesileyle de sınıfa aktarmak vb. olanaklar yoktu. Bulduğumuz yerden, pankartımızın, sloganlarımızın alanda görülmesi, duyulması olanağı olmadı. Ancak mitingden çıkışta, alandan araçlara kadar olan yolda, düzenli kortej, sürekli ve canlı sloganlar ve pankartımızla yaptığımız yürüyüş dikkat çekebildi. Alanda kaybolan fark çıkışta kendini gösterdi.

Mitinge katılımın gücü çete davalarını nasıl etkiler, önümüzdeki süreçte görülecek. Fakat daha miting günü yaşanan bir olay bu etki hakkında bir ipucu veriyor. Çetecilerin faşist partisinin yöneticileri, bir toplantı için Susurluk'tan geçmeleri gerekirken, uzak bir dağ yolundan (Orhaneli üzerinden) dolaşmak zorunda kalıyorlar.

İşçi sınıfı ve emekçilere karşı tahkim edilmiş bir çete olan kapitalist devletin, iğrenç yüzü 3 Kasım '96'da gizlenemez bir şekilde ortaya çıkmıştı.

Devletin emekçi sınıflara ve mücadelesine karşı oluşturduğu çetenin, eroin kaçakçılığı, faili meçhul cinayetler, "1000 operasyon" gibi faaliyetleri Susurluk'ta birlikte herkesin gündemine girdi. Tabii her olayda olduğu gibi bu olayda da sermaye sınıfı kendi çözüm yöntemlerini zaman kaybetmeden devreye soktu. MGK'nın özel çabasıyla farklı gündemler yaratıp Susurluk ve çete devleti olgusu kitlelerde unutturulmaya çalışıldı. Fakat her yeni çıkan pisliğin ucu Susurluk'a dayanıyor, çetelerin devlet içinde ne kadar organize olduğu yeniden yeniden gündeme geliyordu. Susurluk'taki kazadan bir süre sonra başlatılan "Sürekli aydınlık için 1 dakika karanlık" eylemi de olayı belli bir süre kitlelerin gündeminde tuttu. Devletin bu eylemlik döneminde pek fazla denetim kurma şansı da yoktu.

Devrimci politikanın kitleler içindeki zayıflığından dolayı çeteler yargılanacak beklentisi, halkta "bunlar bu çeteleri yargılamaz"a dönüştü. Bu bir sessizliği ve sermayenin gündemine hapsolmayı getirdi. Son dönemde tekrar başlayan "1 dakika karanlık" eylemleri ise ilkindeki kadar olmasa da Susurluk'u tekrar gündeme getirdi. Yıldönümünde Susurluk'ta miting kararı kitlelerde bellek oluşturmak ve dikkati yöneltmek anlamında önemli bir adım oldu.

Susurluk'ta Hedef Çete Devletidir!

2 Kasım öncesi 36 kitle örgütü miting için Susurluk'ta olacağını duyurdu. İstanbul, İzmir, Ankara, Bursa ve çevre illerden onbinlerce insan otobüslerle Pazar sabahı Susurluk'a gelmeye başladı. Otobüsler ilçeye girmeden yolda durdurularak

jandarma tarafından aramadan geçirildi. Yol boyunca dizilen polis ve jandarma birlikleri gelenleri terörlere etümeğe yönelikti. Otobüsler sabahın erken saatinde kazanın olduğu yerdeki mola istasyonunda toplanmaya başladı. Mola yerinde binlerce insan halaylar çekip, türküler söyledi. İşçi-emekçilerde siyasi talepli bir eyleme gelmenin coşkusu gözleniyordu. Burada "1. Yılında Susurluk: Kokuşmuşluğun gerisinde düzen var! Pisliği devrim temizleyecek. Temiz toplum sosyalizmle gelecek!" başlıklı gazetemizin son sayısı yine bu içerikte bir propagandayla eyleme gelenlerle buluştu.

Saat 9:00'dan itibaren otobüsler Susurluk'a girmeye başladı ve pankartlar açılıp kortejler oluşturuldu. Kortejlerin oluşmasını Susurluk halkı merakla izlerken, emekçilerin oturduğu lojmanlardan zafer işaretleri ve alkışlı destek geldi. Susurluk'taki emekçiler kitlenin coşkusundan heyecanlanmış ve şaşırılmışa benziyordu. Kortejler ilçeye girerken polis, özel tim ve askerin çok sıkı önlemler aldığı göze çarpıyordu. Heykel Meydanı'na doğru yürüyüşe geçen kortejler polis aramasından geçirildi. Meydanın 400-500 metre aşağısında kortejlerin sıraya sokulması bir süre bekleyişe neden oldu. Eyleme HADEP'in yüksek katılımı alana

gelmeden hissediliyordu. Bekleyiş anında canlı tuttuğumuz kortejimiz, yanından geçen HADEP ve Eğitim-Sen'i gözeterek "Kahrolsun sömürgecilik, eşitlik, özgürlük, gönüllü birlik, Kürt ulusuna özgürlük!" ve "Susurluk'un hesabını emekçiler soracak!" sloganlarını öne çıkarttı. Özellikle HADEP kitlesi sloganlarımızı alkışlarıyla ve katılarak destekledi.

Reformistlerin ve sendika bürokratlarının yaptığı yürüyüş ve alana yerleşmedeki kortej sıralamasında her zaman olduğu gibi siyasi dergiler en sona bırakılmıştı. Bize sorulmadan alınan bu kararı meşru görmediğimiz için Eğitim-Sen ve Birleşik Metal-İş'in arkasından yürüyüşteki yerimizi aldık. Çete devletinden hesabı işçi ve emekçilerin soracağı politik hattımızı yansıtan özel sayı, kuşlama vb. materyallerimizi yürüyüş boyunca yoğun olarak dağıttık. Çete devletinden hesabın üretimden gelen gücün kullanılması, sermayeye karşı yürütülen mevzi direnişlerin başarıya ulaştırılmasıyla ve emekçilere her türlü saldırı paketinin aynı çete devletinin eseri olduğu açık bilinciyle hareket edildiğinde sorulabileceğini vurgulamak için yoğun olarak; "Özelleştirmeye, taşeronlaştırmaya, eşel-mobile, tensikatlara, ESK'ya, sefalet ücretine hayır!", "Susurluk devletin, hesap soralım!", "Susurluk'un hesabını emekçiler soracak!", "Tıbset, Reslan, Brandi, Albayrak kazanacak!", "İşçi sınıfı savaştık sosyalizm kazanacak!", "Ortak direniş-ortak komite!" sloganlarını attık. "Albayrak işçisi yalnız değildir!" sloganımız Nakliyat-İş kortejindeki Albayrak işçileri tarafından coşkulu bir katılım ve "Yaşasın Albayrak direnişimiz!" sloganlarıyla karşılık buldu.

Eyleme katılım çok geniş bir yelpazede gerçekleşti. Devrimci çevreler, reformist siyasi partiler, İHD, Halkevleri, sendikalar, dernek ve odalar eylemin katılımcılarıydılar. Sendikalarından TÜMTİS, Yol-İş Anadolu Yakası (İstanbul) ve Eğitim-Sen bir kitle katılımı sağlarken, DİSK ve bağlı sendikaları eyleme çok zayıf katıldı. Devrimci çevrelerde geçmişe nazaran bir artış

gözlenirken; mitinge katılım anlamında ve kürsüden rengini veren HADEP, ÖDP ve reformizm oldu. Miting alanının darlığı nedeniyle işçi-emekçi kortejlerinden uzak kalmak bizim için önemli bir olumsuzluktu. Alana "Çürüyen düzenden çeteleşen devletten hesap soracağız, Susurluk'un hesabını emekçiler soracak!" Kızıl Bayrak imzalı, "Kahrolsun MGK, MİT, CIA, Kontrgerilla! Güç örgütlülüktedir!" Tekstil İşçileri Bülteni imzalı pankartlarımızla ve "Yaşasın devrim ve sosyalizm!" sloganıyla girdik. Miting, sunucu Orhan Aydın'ın herkesi tüm dünyada şehit düşen devrimci, yurtsever ve sosyalistler için saygı duruşuna çağrısıyla başladı. Reformist partilerin başkanlarının konuşmalarıyla devam etti. Meydanda olan ve meydana giremeyen insanların toplam sayısı 30 bin civarındaydı. Konuşmaların ardından Leman Sam ve Suavi kürsüden türküler söylediler.

Sonuç olarak kitle muhalefetine zayıf olduğu son dönemde, siyasal içerikli bir eyleme 30 bin kişinin katılması oldukça önemlidir. Bu toplumsal muhalefetin gelişeceğine dair bir göstergedir. Sokaktaki bu bilinç, üretim alanlarına taşınabilirse asıl çözücü halka yakalanacaktır. Sermaye düzeni bu ikisi birleştiğinde oldukça zorlanacaktır. Örneğin; 9 Kasım'da Ankara'ya yönelik çağrı bu politik hatta olmalıdır. İşçi sınıfı ekonomik-siyasal talepleri için üretimden gelen gücünü kullandıkça üretim-yönetim ilişkisini daha iyi kavrayacaktır. Sokakta muhalefet ise bunu besleyen en önemli dinamiktir.

Temiz Toplum ve Özgürlük Devrimci Sınıf Savaşıyla Gelecek!

Adana'da çetelere karşı demokrasi mitingi Susurluk'un hesabını emekçiler soracak!

Susurluk kazasının birinci yıldönümünde Türkiye'nin birçok yerinde olduğu gibi Adana'da da "Çetelere Karşı Demokrasi" mitingi yapıldı. Demokrasi ve Barış Platformu'nun organize ettiği miting, saat 11:00'de Hastaneler Kavşağı'nda başladı. Burada kortejler halinde, sloganlar atılarak alana doğru yürüyüşe geçildi. Yürüyüş boyunca en sık atılan sloganlar "Çeteler mecliste, öğrenciler hapiste!", "Çeteler halka hesap verecek!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Kahrolsun MİT, CIA, Kontrgerilla!" oldu. Daha sonra İstasyon Meydanı'nda toplanan kitle, burada Grup Yaran'ın türküleriyle halaya durup sloganlar attı. Saygı duruşu ve ardından yapılan konuşmalardan sonra miting olaysız bir şekilde sona erdi.

Miting bileşenleri üzerinden düşünüldüğünde (HADEP, EMEP, SİP, ÖDP, KESK, Genel-İş, Emekli-Sen, Halkevi, Sosyalist Basın) katılım bakımından ciddi zayıflıkla geçti. Bunun gerisinde miting ön çalışması sürecinin çok kısa olması (10 gün kadar) gerçeği de olmakla birlikte, asıl

neden bu değildir. Zayıf ve güçsüz bir katılımın asıl sebebi aşağı yukarı tüm çevrelerin ciddi bir hazırlık çalışmasını hayata geçirmek noktasındaki niyetsizlikleri olmuştur. Örneğin onbinleri istediği zaman alanlara dökebilecek güç ve etkiye sahip olmakla övünen HADEP, alana yalnızca 1000-1500 arası bir kitleyle gelmiştir. Aynı şekilde EMEP'in 250-300 arası rakamla alanda yer alması niceliksel bir zayıflığın bir başka nedeni olmuştur.

Son birkaç yıldır olduğu gibi, sendikalar cephesinden bu defa da bir akış yaşanmadı alanlara. Yine belediye işçileri Genel-İş pankartıyla alanda yerini alan sınıfın tek bölümü oldu. Susurluk üzerine onca çığırkanlık yapan bürokratların, sıra alanlarda hesap sormaya gelince kollarını dahi kıpırdatmamaları, bir kez daha sermayeye olan uşakça bağılıklarının teyidi olmuştur. ESK'da yer alarak, yeni dönemde sınıfı açıktan sermayeye peşkeş çeken bu hainlerden doğal olarak çeteleşen sisteme karşı birşeyler yapmalarını beklemek de safdillikten başka birşey olamaz. Zira bizzat kendileri en

büyük çete olan sermaye devletinin kucagında oturmaktadırlar.

Uzun bir dönemdir durgunluk içerisinde bulunan kamu çalışanları, alanda yaklaşık 500 kişilik bir kitleyle yerini aldı. KESK pankartı arkasında yürüyen kamu emekçileri, böylelikle mücadele pratiklerini ve dinamizminin ortaya koymak gayreti içerisinde olduklarını bir kez daha gösterdiler.

Alanın bu kez, her zamankinden farklı olarak en dikkat çeken korteji Sosyalist Basın Platformu kortejiydi. Devrimci çevreler bu defa tek bir pankart arkasında yürüyerek, devrimci eylem birlikteliğinin iyi bir örneğini ortaya koydular. Alandaki ortak duruş, kitlelerde olumlu bir etkiye, doğal olarak coşkuya ve morale yol açtı. Bir takım pürüzler çıksa da bu, alandaki birlikteliği hiçbir biçimde gölgelememiş, yürüyüşün sonuna kadar ortak tutumda ciddi bir hassasiyet gösterilmiştir. Önümüzdeki dönemde devrimci çevrelerin önünde, yakalanan birliktelik zeminini sıratmak görev ve sorumluluğu duruyor.

S. Y. Kızıl Bayrak /Adana

Ankara Demokrasi Platformu Basın Açıklaması

Çürüyen düzen, çeteleşen devlet gerçekliği, Susurluk kazasının yıldönümü dolayısıyla bir kez daha protesto edildi. 3 Kasım günü, Ankara Demokrasi Platformu'nun Kızılay'da düzenlediği basın açıklaması 12:30'da başladı. Devletin yoğun önlem aldığı eylemin başlangıcında 5 kişi gözaltına alındı. Polis, yaşlı bir kadını döverek, hastanelik edecek kadar pervasız bir saldırganlık gösterisinde bulundu.

Polisin bu saldırgan tutumuna rağmen, yaklaşık 600 kişilik katılımla eylemde "Baskılar bizi

yıldıramaz!", "Kahrolsun MİT, CIA Kontrgerilla!", "Faşizme karşı omuz omuza!", "Zindanlar boşalsın, çetelere yer kalsın!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Çeteler halka hesap verecek!", "Çeteciler, darbeciler yargılansın!" sloganları atıldı. Özellikle son bir haftadır Ankara'da paneller vb. tartışma platformları ile yoğunlaşan Susurluk gündemi, görünürde bu kitlesel basın açıklamasıyla son buldu.

S. Y. Kızıl Bayrak/ANKARA

Reslan, Tıbset ve Brandi işçileri gücünü birleştiriyor

Yaşasın ortak direniş-ortak komite!

Geçtiğimiz hafta; Tıbset, Reslan ve Brandi direnişçi işçilerinin ortak direniş komitesi oluşturmak yönünde aldıkları kararı, sayfalarımızdan yansıtmıştık.

"Sınıf hareketinde ileri bir mevziye doğru: Ortak direniş-ortak komite"

başlıklı yazımızda, ortak direniş komitesinin önemini altını çizmiş, bu üç direnişi bu adımı atmaya kadar getiren süreci kabaca ele almıştık. Dahası, ortak komite çerçevesinde bir takım somut önerilerimizi de yazmıştık.

Aradan geçen zaman içerisinde ortak direniş komitesinin oluşum sürecinde yeni adımlar atıldı. Direnişçi işçiler biraraya gelip bir ilk değerlendirme yaptılar. Dahası, cumartesi günü gerçekleştirilen Tıbset dayanışma gecesinde ortak komitenin kuruluşu bir Tıbset ve bir Reslan işçisinin konuşmaları ile deklare edilmiş oldu.

Görünen o ki, ortak direniş komitesi direnişçi işçiler tarafından sahiplenilmiş, coşkuyla karşılanmış durumda. Bunun en somut göstergesi Tıbset gecesi idi. Tıbset gecesinin genel atmosferinde, "ortak komite-ortak direniş" şiarı öne çıkıyordu.

Yaşanan bu olumlu gelişmelere rağmen, biz dikkati hisedilen bir takım zayıflıklara ve eksikliklere çekmek istiyoruz. Ortak direniş komitesi girişimi direnişler için yeni ve ileri bir düzeyi temsil ediyor. Ancak, bu adım sağlam temeller üzerine atılmazsa istenilen sonuçları üretmekten uzak olacaktır. Şimdiden görülüp, aşılmayan bir takım zayıflıklar, gelecekte bu ileri biçimin de içinin boşalmasına, geçmiş direniş süreçlerine geri dönüşe neden olabilir.

Sendikalar ve bağımsız işçi komiteleri üzerine

İlk olarak yine sendikalar sorununa değinmek istiyoruz. Daha önceki direniş yazılarımızda sürekli olarak, sendikalardan bağımsız direniş komitelerinin önemine işaret ettik. Ortak komite ile ilgili yazımızda da bu yön ön plana çıkıyordu. Bunun nesnel ve politik sebepleri üzerine daha önce çok yazdık. Ancak burada tekrar toparlamak istiyoruz.

Bunların başında, Türkiye'de sendikal hareketin gerçekliği geliyor. Ne yazık ki, Türkiye'de sendikalar bir bütün olarak (bir kaç istisna hariç), işçi

sınıfının değil, sermayenin örgütleri durumundalar. Sendikal bürokrasi, sermaye sınıfı ile el ele vermiş durumda ve açık bir ihanet şebekesi gibi işliyor. En tepede B. Meraller, R. Budaklar ESK aldatmacası ile işverenlerin emrinde çalışıyor. Daha kötüsü, tepedeki bu ihanetçi tavır, sendikal bürokrasinin alt kademelerine kadar yayılmış durumda. Geçmişte yaşanan bir çok direniş incelendiğinde, hemen hemen hepsinin sendikal bürokrasi yüzünden ciddi zaafiyetler yaşadığı, dahası yenilgiye uğradığı görülecektir. Örneğin Brandi işçilerinin örgütlenmiş olduğu DİSK Tekstil sendikasının ihanetçi kimliği sektördeki tüm deneyimli işçiler tarafından bilinmektedir. Bunu öğrenmek için, Brandi işçisinin illaki DİSK Tekstil ile yüzyüze gelmesi gerekmiyor.

Başka bir güncel örnek ise, Petrol-İş Sendikası'nın Tıbset karşındaki tavrıdır. Direniş 70'li günlerine geldiğinde, Petrol-İş Genel Merkezi'nin direnişi bitirmek istediğini herkes biliyor. Son günlerde yaptıkları göstermelik birkaç girişim (temsilciler kurulunun direniş yerine ziyareti, dayanışma gecesine katılım vb.) ise Tıbset işçisinin kararlılığı karşısında durumu kurtarmaya dönük manevraların ötesine geçmiyor. Dahası, bu ilginin ortak direniş komitesi tartışmalarının yoğunlaştığı, hatta somut biçimler almaya başladığı bir aşamada yoğunlaşması da ilginç bir rastlantı. Genel Merkez'in bu tavrının yanı sıra, direnişin başındaki İstanbul Şubesi'nin de yalpalayan tavrına dikkati çekmek gerekiyor. Genel Merkez ile çatışmış gibi görünen şubenin derdi aslında daha başka. Çünkü şube yönetimi fiili olarak Tıbset işçisinin basıncı ile yüzyüze. DİSK Tekstil'de olduğu gibi açık bir ihanetçi tavır içinde olmadıkları

için, bu basınç karşısında bir takım adımlar atmak zorunda kalıyorlar. Öte yandan, Genel Merkez'in olumsuz tavrının basıncını da hissediyorlar. Bu durum onları kararsızlığa itiyor. Bu kararsızlığın yanı sıra, direniş üzerindeki hakimiyetlerini koruma kaygısı ile de davranıyorlar. Tıbset işçisinin devrimci politikaya açık tavrı onları korkutuyor.

Sendikaların durumlarına ilişkin ikinci değineceğimiz nokta ise yasal sınırlılıklar ve bu sınırlılıkların getirdiği çarpık kavrayışlardır. Burada örneği Basın-İş'ten vereceğiz. Reslan'ın örgütlü olduğu Basın-İş'in durumu diğerlerinden daha farklı. Basın-İş henüz, diğer iki sendika gibi yaygın bir örgütlülüğe sahip değil. Örgütlenme çalışmalarını yürütüyor. İşkolu barajını aşmadığı için toplu pazarlık yetkisi de yok. Aynı durumun bir uzantısı olarak olanakları oldukça kısıtlı. Sendikada çalışanlar aslolarak bunu gönüllük temelinde yürütüyor. Bu tür dinamikler, Basın-İş'i diğerlerinden daha olumlu bir yerde tutuyor.

Ancak bu olumluluk bir yere kadar dayanıyor. Birincisi; sendikaların yapabileceklerinin bir yasal sınırlılığı var. Basın-İş-gibi, henüz birçok açıdan yetersiz bir sendika söz konusu olduğunda durum iyice ağırlaşıyor. Basın-İş süreçlere bu sınırlılık içinden bakıyor ve bu onun reflekslerini de belirliyor. Dahası kendi örgütlülüğünü geliştirme kaygısı duyduğu için, süreç daha çok Reslan'a resmi olarak sendikanın girmesinden bakıyor. Diğer direnişlerin kazanımlarını ve ortak komitenin önemini kavrayamıyor. Basın-İş'in direniş komitesinde en önemli belirleyen olduğunu varsayarsak, bu durum direnişin seyrinde de bir

Bunu bir yana bırakalım, ortak

komite de etkin olması durumunda ise temelde işin mantığına ters düşecektir. En başta ortak direniş komitesi yasal bir girişim değildir. O yasallığını direnişçi işçilerin kararlılığından alır. Zaten Basın-İş'in de, işin başında, ortak komite değil de, direnişçi işçiler arası koordinasyon kurulusun önerisini getirmesi boşuna değildir. Daha işin başında kendi sınırlılıklarını işçilere dayatmış durumdadırlar. Bir de ilerisini düşünün. Örneğin, ortak direniş komitesi bir miting kararı aldı. Devlet buna büyük ihtimalle izin vermeyecektir. Peki Basın-İş, devletin izin vermeyeceği bir mitinge evet diyebilecek, altına imzasını atabilecek midir? Elbetteki hayır! Ortak komitenin ilk tartışmalarına katılan işçiler hatırlayacaklardır ki, bu öneri sözlü olarak dile geldiğinde dahi, Basın-İş temsilcisi buna yanaşmamıştı.

Bunu da bir yana bırakalım. Basın-İş, Reslan patronu ile görüşmelerimiz sürüyor diye, ortak komite de alınan bir takım kararları sınırlamaya daha şimdiden kalkışmadı mı? Reslan işçileri burada sadece kendi çıkarlarını değil, diğer direnişleri de, dahası işçi sınıfının toplam çıkarlarını da gözetmek durumundadır. Aksi bir tutum sürekli yükselttiğimiz "Yaşasın sınıf dayanışması!" sloganını boşa çıkarmaz mı? Dahası Reslan işçisinin çıkarı da eylemli sınıf dayanışmasında değil mi? Reslan patronu, direnişin kararlılığı ve işçilerin eylemleri sonucu köşeye sıkıştı. Şimdi onu tam anlamıyla yenmek için hareketsiz beklemek, ya da eylemli sınıf dayanışmasından vazgeçmek büyük bir hata olmaz mı? Reslan patronunu köşeye sıkıştıran mücadelenin gücü ise, bu gücü diğer direnişlerle de birleştirerek yükseltmek gerekmez mi? Basın-İş, bu konuda, yasal sınırlılıklarından ve kendi örgütlülük kaygılarından dolayı yanlış bir yaklaşım içerisindedir. Reslan işçisi artık kendi kaderini tamamen kendi eline almalı ve mücadelesini ortak komite ile

yükseltmelidir. Bu, Basın-İş'i dışlamak anlamına da gelmez. Eğer sendikalar bizim örgütlülüklerimiz ise, bizim çıkarlarımız için varsa ve Basın-İş burada olumlu bir yer tutuyorsa; onunla koordineli bir çalışmayı örgütlemek, dahası onun desteğini daha tanımlı bir tarzda almak mümkündür. Bunda ne sendikanın, ne de Reslan işçisinin çekinecek bir şeyi yoktur.

Tüm bunların yanı sıra, daha önemli bir noktaya değinmek istiyoruz. İşçi sınıfının bağımsız politik tavrının ve örgütlülüklerinin yaratılması sorununa değineceğiz. Tıbset işçisi de, Reslan işçisi de, Brandi işçisi de süreç içerisinde, bu söylediğimizin önemine işaret etmişlerdi. Gerek basın açıklamalarında, gerek konuşmalarında, gerek basına verdikleri röportajlarda bu konuya ilişkin söyledikleri şeyler görülebilir. Yani bu kaygı salt bizim değil, öncü direnişçi işçilerin de kaygısı durumunda. Şüphesiz ki, direnişlerde bulunan tüm işçiler henüz bu bilinç aşamasına ulaşmış değiller. Ancak bu bir süreç işidir ve direnişler işçilerin okullarıdır. Tabi bu okulu doğru zeminler üzerinde kurmak ve kullanmak gerekir. Sınıfın bağımsız politik tavrından ve örgütlenmelerinden söz edildiğinde, bunun en basitinden bağımsız bir işçi komitesine denk düştüğünü herkes kabul eder. Aynı şey direniş komiteleri ve ortak komite için de geçerlidir. Diğer işçilerin bilinç kazanmalarını ve ilerlemelerini sağlamakta ancak böyle mümkün olacaktır. Aksi bir durum, işi daha başından sakatlayacaktır.

Ortak direniş komitesine sahip çıkmak

Yazının başlangıcında, ortak komite fikrinin işçiler tarafından coşku ile karşılandığını yazdık. Ancak buna rağmen henüz, ortak direniş komitesinin kavranışında ve sahiplenişinde belli eksiklikler yaşandığı da bir gerçektir. Birincisi; direnişçi işçiler komitenin oluşturulması ve işletilmesi konusunda mümkün olduğunca hızlı davranılmalıdır. Direnişlerin fiziki durumları bile bunu zorunlu kılıyor. Ancak, henüz bu konuda yavaş davranılabiliyor. Toplantı aralarını uzun tutmak, direniş yerlerinde bu konuyu yeterince tartışmamak vb. zayıflıklar yaşanabiliyor. Dahası ortak direniş komitesine tabi olarak çalışacak olan dayanışma komitesinin (sendikalar ve kitle örgütlerinden oluşuyor) toplantısına bile katılmayabiliyor. Bu tür zayıflıklar sürecin uzamasına ve hantallıklara yol açar. Direnişçi işçiler bu durumu değiştirmeli, ortak komite girişimine dört elle sarılmalıdır. Başta direniş yerlerinde olmak üzere, her yerde ortak direniş şiarı gündemleştirilmeli ve bu gündem etrafında hareketli bir süreç başlatılmalıdır.

Reslan, Tıbset ve Brandi işçileri bugün önemli bir sorumluluk üstlenmiş durumdalar. Sınıf hareketi için önemli bir mevzinin yaratılmasında öncü oldular. Şimdi ise bu mevziyi zaferlerle taçlandırmak ve hareketi sıçratmak görevi önlerinde duruyor.

**Yaşasın Sınıf Dayanışması!
Yaşasın Ortak Direniş-Ortak Komite!
İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek!**

Direnişçi Tıbset işçilerinin dayanışma gecesi yapıldı Direnişçi işçiler “Ortak direniş-ortak komite” diyor!

Doksan'lı günlerine ulaşan Tıbset direnişinin dayanışma gecesi, geçtiğimiz hafta cumartesi günü gerçekleşti. Direnişteki Tıbset, Reslan ve Brandi işçilerinin katıldığı etkinlikte yaklaşık 300 kişi vardı.

Sendikal örgütlülükleri için direniş geçen Tıbset işçisi, aylardır her türlü zorluğa rağmen direnişini sürdürüyor. Asker dipçisine, polis copuna, yasal cendereye rağmen kazanmak için kararlılar. Ancak, onlarda diğer mevzi direnişler de olduğu gibi, sınıf dayanışmasının örülmesi cephesinden sıkıntılı bir süreç yaşadılar. Başta sınıf kardeşleri olmak üzere, kimseden gerekli aktif desteği göremediler. Bu sıkışmışlığı aşmanın çeşitli yollarını denediler. İşte dayanışma etkinliği de bu çerçevede düşünülmüştü.

Etkinliğe Petrol-İş Sendikası'ndan çeşitli yöneticilerin yanı sıra, Hava-İş Sendikası'dan başta Başkan Atılai Ayçin olmak üzere, yönetim kurulu üyeleri katıldılar. Grup Munzur, Kutup Yıldızı ve Fevzi Kurtuluş müzikleri ile geceye coşku kattılar. Ayrıca Alinteri gazetesinin sendika ile birlikte hazırladığı dia ve sinevizyon gösterisi geceye ayrı bir coşku verdi.

Gecenin en canlı bölümleri ise direnişçi işçilerin konuşmaları oldu. Tıbset işçileri adına konuşan işçi kararlılıklarını dile getirdi. Yine bir Tıbset işçisi geceye okuduğu bir şiirle katılırken, yaptığı kısa konuşmada ortak direniş komitesinin kurulduğunu açıkladı. “Ortak direniş-ortak komite!” sloganları ile karşılanan bu açıklama salonda heyecanı artırdı. Bir süre sonra sahneye çıkan Reslan direnişçisi işçi ise bu heyecanı doruğa taşıyan bir konuşma yaptı. Ortak direniş komitesinin önemini öne çıkaran işçi, diğer direnişlerdeki işçilerin temsilcilerini de sahneye çağırarak “ortak direniş-ortak komite” şiarını yükseltti.

Etkinliğe damgasını vuran “ortak direniş-ortak komite” şiarı oldu. Gerek tek tek mevzi direnişlerin kazanımları açısından, gerekse de sınıf hareketinin toplam çıkarları için önemli bir gelişme olan ortak direniş komitesi, bu geceyle coşkuyla karşılandı.

Gecede sık sık “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek!”, “Ortak Direniş-Ortak Komite!”, “Zafer Direnen Emekçilerin Olacak!” sloganları atıldı.

Politik bir havada geçen etkinlikte bir takım olumsuzluklar da yaşanmadı değil. İlk olarak sendikanın geri tutumu

nedeni ile yaşanan bir olaydan bahsetmek istiyoruz. Salonda sendikanın dışında pankart açılmasına getirilen yasaklamadan söz ediyoruz. Sermayenin her türlü yasaklamalarına karşı direnen işçilerin gecesinde, onlarla dayanışma için açılan pankartlara yasaklamalar getirmek anlaşılır gibi değildir. Burada sendikanın gericiliği anlaşılabilir. Onlar geçmişten bu yana benzeri gericilikleri, her yerde ürettiler. Kendi denetimleri ve etkinliklerini sürdürebilmek ve polislerle aralarını bozmamak adına, bu tür davranış sergileyebilirler. Ancak Tıbset işçilerinin bazıları da, sendikanın etkisi ile bu tavrı sahiplenmiş durumdaydılar. Tıbset işçileri bu konu üzerine düşünmeli ve tavırlarını gözden geçirmelidir. Yasakçı tavırlar direnişçi işçilere değil, ancak sermaye temsilcilerine ve onlardan çekinenlere yakışan bir tutumdur. İkinci tatsız olay ise gecenin sonunda yaşandı. Gecenin bitiminde, polis Kutup Yıldızı elemanlarından birini gözaltına almaya çalıştı. Henüz sinevizyon gösterisi sürerken gerçekleşen bu olay üzerine, başta Alinteri ve Kızıl Bayrak okurları olmak üzere tüm salon dışarıya yöneldi. Burada yine sendikanın uzlaşmacı tavrı karşımıza çıktı. Gözaltını engellemek için kapıya yönelen kitleyi durduran sendika yönetimi, geceyi apar topar bitirerek sessizce salonun boşaltılmasını sağladı. Bu sırada ise polis, Kutup Yıldızı elemanını gözaltına almayı başarmış oldu.

Reslan işçisinin Tıbset gecesinde yaptığı konuşma

“Reslan direniş işçileri olarak, onurları ile mücadele eden Tıbset işçisini coşkuyla selamlıyoruz.

Bizim gibi, Tıbset, Brandi, Albayrak işçileri de sendikalaşmaktan, bu hakkı istemekten dolayı işten atıldılar ve direnişter.

Bizlere “Sendikalı olamazsınız, sizler birer kölesiniz, biz ne istersek o olur.” dediler. Bizlerin, bu zihniyete verdiğimiz cevap, “Biz sendikal hakkımızı örgütlü gücümüzle alırız. Bu hakkı alana kadar direneceğiz. İşçi sınıfının önündeki engelleri bir bir yıkmak için direneceğiz.” oldu.

Sınıf dayanışması 1980 öncesi nasılsa, bulunduğumuz 1997 senesi ve sonraki senelerde de güçlü bir sınıf dayanışmasının örülmesi gerekiyor.

Emek cephesi ayrılmaz bir bütündür. Bizim şu anda içinde bulunduğumuz durumlar, yarın başka bir emek cephesini kuşatacak. Onun içindir ki, bu direnişler zaferle bitmelidir. Biz işçiler birbirimizle bütünleşmeli, omuz omuza vererek, bir halay çekme misali dayanışmalıyız. Bizim sınıf dostlarımızın bizlere

verdiği maddi ve manevi katkılar bizleri onurlandırıyor ve direnişimizi, bu onurlu direnişi daha da yüceltiyor.

Biz direniş işçileri bu arada boş durmadık. Sürmekte olan mevzi direnişleri olduğu yerden daha güçlü hale getirmek için, şu anda direnişte olan Reslan, Tıbset, Brandi direniş işçileri olarak komitelerimizi birleştirmemiz gerektiğini, yani mevzi direnişlerimizi birleştirmemiz gerektiği düşüncesi ile bir adım attık. Bunun adı: **“ORTAK KOMİTE-ORTAK DİRENİŞ.”** Bu, sınıf dayanışmasının örmenin de bir üst adımıdır.

Biz direnen işçiler diyoruz ki: “Bizim zincirlerimizden başka kaybedecek hiçbir şeyimiz yok, kazanacağımız koskaca bir dünya var.”

Biz işçiler ancak ve ancak örgütlenip işçi sınıfı olarak, sermaye sınıfına karşı mücadele ederek tüm haklarımızı elde ederiz.

**Yaşasın Sınıf Dayanışması!
Yaşasın Ortak Komite-Ortak
Direniş!”**

Bir Tıbset işçisinin kaleminden:

Umudu Büyütelim! Meşaleyi Daha İleriye Taşıyalım!

Bir Tıbset işçisinin kendi kaleminden direnişlerinin seyrini ve bu işçinin düşüncelerini aşağıda aktarıyoruz. Tıbset işçisinin bir süreç anlatısı olarak kaleme aldığı bu yazıyı, içeriğine dokunmadan kısaltarak yayınlıyoruz.

"(...)

Her nedense şartlar tamamen nalıncı keseri gibi sermayeden yana törpüleniyordu. Fakat farkına varmadan da bir anti-nefret uyandırıyor. Bu çelişkileri taşımak ve bir kanala taşımak ise kişiliğinden taviz vermemiş, ama bireysel olarak çok şey kaybetmiş insanları birleştirmekten geçiyordu.

Herkes zaman zaman memnuniyetsizliğini belirtiyordu, ama kimse kimseye güvenmiyordu. En çok sömürülen kadınlarımız, bazen de şehvetle bakılan kadınlar artık onurları için birşeyler yapmalıydı. Hele evli bir bayan arkadaş hamile kaldığı için işten atılmıştı.

Bazı arkadaşlar ise çalışma alanında özel talimatlarla özel olarak takibe alınırdı. Gereksiz yere cezalandırılırdı. Bu konuda kullanılan işçiler bile artık nefret ediyordu yönetimden. Gizli haber alma örgütü şeklinde örgütlenme yapılmıştı.

"(...)

Herşeyden önce öncülük yapacak, doğru kararlar alacak, ölçebilecek, değerlendirme ve yorum yapabilecek, örgütlülüğü daha ön saflara götürebilecek, sorunları tespit edip çözümünü için işçileri yönlendirebilecek işçilere güven verecek, toplantı yapıp aldığı kararları uygulayabilecek, çaba sarfedip tartışmaları çabaya bağlayacak bir öncü kadroya; yani komiteye ihtiyaç vardı. Bu komite seçildi. Daha çok toparlanma ve ilk etapta örgütlenmeyi sağlayacak bir komite kuruldu.

Ancak bu komite bütün beklentilerimizi sağlayacak, gerçek bir komite değildi. Bu komite bir sürü zaafılarımızı da beraberinde taşıyan bir komiteydi. Feodallık, ahbap, dost ilişkisi vb. Onun için de çok geniş tutulmuştu. Bilimsel, akılcı bir örgütlenme değildi. Onun için de, bazı alınan kararlar fabrika müdürleri tarafından da duyulmuştu. Oysa işçi sınıfının bilimini bilen, uygulayan ve kararlı olan insanlar olmalıydı. Birçok şeyi hatalarımızdan ders çıkararak öğreniyorduk.

Tıbset öyle bir noktaya geldi ki; örgütlenmeyi çok iyi başarmıştık. Hatta işveren ve yöneticileri bir türlü akıl sır edirememişti bu sendikal örgütlenmeye. Küçümsemişlerdi ve feodal bağlarla, kurnazlıkla 15 gün içinde bitireceklerini söylemişlerdi. Bu görev Önder Değertaş'a, Mehmet Çakar'a, Nejat (Şemsentin) Kaya'ya, Harun Kaya'ya ve Aykut Bey'e

verilmişti.

Bize öneri getirdiler; her türlü sosyal haklar verilecekti, zamlar %150 olacak, sekiz saat çalışma, buna karşılık sendikal örgütlülüğünden vazgeçilecekti. Yerine temsilcilik seçilecekti. Anlaşma sağlanamadı. Şimdi o eski emek düşmanları gitmiş, o tehditçi, militarist yapılar; o dedektif gizli haber alma şefleri gitmiş, yerine bambaşka ulusal demokrat insanlar gelmiş gibiydiler. Hatta içimize sendikaya üye olan işçiler bile sızdırdılar.

"(...)

Örgütlenmeyi hemen parçalama beklentileri tutmayınca daha da azgınlashılar. Arkadaşlarımızın üzerinde çok yoğun baskılar kurup, evleri karakol haline getirdiler. Başka şehirlerden bile arabulucu buldular. Ama biz kararlı ve doğru olanı yapıyorduk. Haklarına saygılı, dürüst, paylaşılan, sosyal haklarına kavuşup, sekiz saat çalışıp, dost yüzüne, çocuklarına zaman ayıran kısıcası insanca yaşam talebini seçmiştik. Maaşına bir milyon fazla zam olacak diye arkadaşına kötülük yapmak istemiyordu kimse. Bu arada 15 gün boyunca yemek boykotu ve mesai eylemiyle uyarıyı vereni ve yönetimi. Çirkin oyunlarına devanı edince yönetici ve patronlar, biz de şalterleri indirip, makinaları kapatmıştık. Yasal olarak sendika yetkisini almıştık ama işveren hile yoluyla yetkiyi düşürmüştü. Üstelik toplu sözleşme uzmanı Büyükkçekmece Hakimliği'nden gelenlere fazla gösterdikleri sayı yetmeyince 44 kişi daha sonra naylon işçi gösterip yasaları da aldatmıştı.

Önder Değertaş da güvenini kaybettiği için yeni bir yönetime başvurmuştu. Direniş kırıcılığından uzman Ertuğrul Altay ve Ahmet Emin Şahin hile yoluyla, yasaları aldatarak, gerçekte çalışmayan işçilerin sigorta ve vergilerini yatırdı. İlk icraatları özel güvenlik elemanları tutup, servisi içeriden kaldırıp, sendikal işçileri dışarıya atarak, yeni, tecrübesiz ve sendikaya üye olmayan yedi kişiyle üretim yapmayı planlamak oldu.

"(...)

Eski, tecrübeli işçiler içeriye alınmamıştı. Ve özel güvenlik birimleri, atılan işçileri içeri almamak için şiddet kullanmak istedi. Buna rağmen Tıbset işçisi çemberi yararak yemekhanede toplanmıştı. Bu defa da asker çağrıldılar. Askeri üzerimize saldırtılar. Uzman astsubaylar bizi tehdit etti. Yemekhanedeki sessizlik işçilerin içinden birinin "Niçin bizi tehdit ediyorsunuz? Niçin işvereni tehdit etmiyorsunuz? Sizin tarafınız olmanız gerekir. Biz burada anayasal bir hakkımızı kullandık. Eğer bu suçsa, bu suçu işleyeceğiz. İnsanca yaşamak istiyoruz" demesiyle bozuldu. İşçiler sessizliğini ve ürkekliğini üzerinden atmıştı. Artık herkes kendini savunuyor ve o saldırgan ürkekliği davranış işçilerin karşısında yumuşak bir ses tonuna dönüşüyordu. O ara, bir üstegmen içeri girerek normal bir şekilde dışarı çıkmamızı söyledi. Bunun üzerine o umut ve güven veren işçi yine sorguluyordu. Üstegmene "Siz bir devlet menurusunuz, kanun uygulayıcısıdır. Biraz önce uzman astsubayın yanında, özel güvenlik elemanı sivil bir şahıs bizi tehdit etti. Ses çıkarmıyorsunuz. Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://arxiv.org> gibi davranıyorsunuz. Bu fabrikayı biz var

ettik. Oysa şimdi sendikal olduğumuz için dışarı atılmak isteniyoruz" dedi. Ardından bir başka, bir başka işçi daha.

Ve zor kullanıyorlar. Sloganlarla karşılık veriyoruz. Haykırıyoruz haklılığımızı. "İşçiyiz, haklıyız, kazanacağız!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Yaşasın sendikal mücadelemiz!", "İşçiler birbirine kenetlenmiş. Asker de dışarı atamıyor. O ara sürüklemek istiyorlar ama bizi çözemiyorlar. Masalar, sandalyeler dağıldı her bir yere. O ara Ertuğrul Altay geliyor: "Arkadaşlar" diye başlıyor ama bir işçi, işçiler müsaade etmiyorlar konuşmasına. Biz seni tanıyoruz, diyoruz. Terk ediyor yemekhaneyi üstegmen. Kızarak, şiddet kullanacağız diye. İşçiler yine dağılmıyor. O ara asker dipçik kullanıyor ve kopma oluyor işçilerden. Dışarı sürüklüyorlar. Saçlarımızı çekiyorlar, genç kızlarımız, kadınlarımız sürükleniyor ama taviz vermeden. Sonunda dışarı çıkarılıyor. (...)

İlk iş olarak çadır kurduk dışarıda. Gün geçtikçe, kararlılığımızı gördükçe denetim altına alıp, sindirip, güçlü devlet rolüyle bizleri yıldırma çalıştılar. Bazen halayklarımıza kızdılar, bazen sloganlarımıza. Hatta ziyaretçi emekçi kardeşlerimizden rahatsız olmaya başladılar. Direnişi parçalamak için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Direniş kırıcı işçiler aramaya başladılar, ilanlar verdiler gazeteye, muhtara. En çok köyleri seçtiler işçi bulmak için, çünkü onlar daha kaderciydiler, herşeye razı oluyorlardı. Hatta direniş kırıcı işçiler bulanlara komisyon bile verdiler.

"(...)

Şimdi Tıbset işçisinin yeni politikalar üretmesi lazımdı. Bu aşamada şartlar değişmişti. Örgütlenme bitmiş ve son şeklini almıştı.

Yeni yeni görevler ve örgütlülükler gerekiyordu şimdi. CE 46.002, TSE 1509002 standart belgeleri olan, Avrupa'ya ihraç yapan firma artık o uzman işçilerden vazgeçmiş, dışarı atmıştı. Bu teşhir edilmeliydi. Kamuoyu yaratılıp haklılığımız ve meşruluğumuz sağlanmalıydı. Görevler belirlendikten sonra dağılımını yaptık. Bu görevler şunlardı: Ev ziyaretleri, basın, hukuk, sağlık vb...

"(...)

Sendika başkanı dürüst bir insan olmasına rağmen, sınıf sendikacılığı yönünde fazla bir çabası yok. Sendika bürokrasisi burada da geçerliydi. Gerçek şu ki, dürüst olmak yeterli değildir. Ölçü sınıf sendikacılığı anlayışıdır. O anlayış ki; öncü işçilerin önünün açılması, sınıf bilincinin işçilerin içinde kök salıp serpilmesidir. Sınıf iktidara taşıma perspektifidir. Sendikanın yalnızca günlük çıkarlarla değil (iyi bir zam, yakacak parası vb.) sınıf çıkarlarının ancak iktidarı ele geçirilmesiyle, işçilerin siyasallaşmasıyla mümkün olacağını kavratması ve sendikaların sınıfın iktidarını almada sunacakları hizmetle gerçek değerine kavuşacağını öğretmesi gereklidir.

Şunu da belirlem ki Tıbset işçisi ve onun yöneticileri, yönlerine rağmen olumsuz yönleri de vardır. Şimdi bunu

nasıl aşabilirizin hesabını yapıyoruz. Bu eksiklik öncelikle kendimizin tespiti. Daha önceki direnişleri değerlendirmek, ders çıkarmak hatalara düşmemek ve önlemini almak gerekiyor.

Direniş öyle bir safhaya geldi ki, gün olarak yenileniyor. Yani örneğin, kapı önünde çadır kurduk, meşruiyet fakat içerde üretim yapılmaya devam ediyor. Arabalar, giriş çıkışlar, ürün sevkiyatına vb. çözüm bulamamıştık. Veya üretimi içeride iken kontrol altına alarak, düşürerek işyerini dize getirebilirdik. Üretimi durdurma çabasıyla çadır eylemi arasında bir paralellik kuramadığımız için kitlede bir muhalefet başladı, yaygınlaştı, huzursuzluk başgösterdi. Ve kapı önünde oturma eylemine zorlandı. Bu kitleyi toparlamak, kamuoyunun dikkatini çekmek için de gerekiyordu. Çünkü kamuoyu sağır ve dilsiz oynuyordu. Petrol-İş merkezinin eksik davranışları ve şube başkanının herşeyi ben hallederim düşüncesi, sendikal hareketler arasındaki kopukluk, sınıf dayanışmasının eksikliği, jandarmanın sadece güvenlik alması gerekirken katı tutumu, taraf gibi davranması direnişimizi olumsuz etkiledi. Buna rağmen biz Tıbset işçileri yüklediğimiz misyonun farkındaydık. İnançlıydık, kararlıydık, haklıydık, kazanmalıydık.

Ekonomik olarak da sıkıntılarımız başlamıştı. Ve karşımızda sermaye geniş bir cepheyle saldırıyor, bizi bitirmek istiyor. Biz de işçi cephesini genişletmeliydik.

"(...)

Özellikle de sınıf dayanışmasına ihtiyacımız vardı. Ama herşeyi sendika yöneticilerinin inisiyatifine bırakmak, beklenti içine girmek de yanlış. Arkadaşlara bunu anlatmak da zordu, kabullenmiyorlardı.

Yani öncü işçinin doğru tespit yapması yetersizdi. Önemli olan kitlenin bunu kavraması ve harekete geçmesidir. Çünkü biz biliyoruz ki, kitleden kopuk bir davranış, eylem başarısız olur.

Askerler çadırlarımızı dağıttıktan sonra yine de hergün fabrika önüne gidiyor, hergün gözaltına alınıyorduk. Günler böyle geçerken tekrar üretimi engellemeye yönelik taktiklerimize ve gazetelere basına ağırlık verdik. Kamuoyunun desteğini almak için girişimlerde bulunduk. Çünkü son basın açıklamasından sonra çadır kurulmuştu. Fakat jandarma da buna sert bir tavırla karşılık verip müsaade etmedi. Çadır kurmada bayağı bir direnme oldu, çünkü bizim direniş yerimiz fabrika önüydü. Fabrika önü terk edilerek direniş kazanılamazdı.

"(...)

Sınıf dayanışmasına çok acil ihtiyaç ve zorunluluk vardır. Ve bu dayanışmayı sadece parasal değil, fiili eylem olarak da sağlamalıyız. Buna Tıbset direnişi gibi, Reslan, Albayrak vb. direnişlerin de ihtiyacı vardır. Bizlere destek için, mesela bir saatlik iş bırakma, yemek boykotları vb. örgütlenmelidir. Ortak direniş ve dayanışma komiteleri kurulmalıdır. Bunun için, sendika yöneticileri değil bizzat öncü işçiler girişimde bulunmalı ve tavan da zorlanmalıdır.

"(...)

Birleşelim, Savaşalım, Kazanalım!"

Reslan işçisi mücadeleyi yükseltmelidir!

Reslan direnişi ile ilgili önceki yazılarımızda, Reslan işçisinin kararlılığından bahsetmiştik. Reslan işçileri aynı kararlılıkla direnişlerinde 120'li günlere geldiler. Bir mevzi direniş için hiç de azımsanmayacak olan bu süre içinde, direnişçi işçiler fabrika önündeki yerlerini hiç terketmeden; polisin, faşistlerin ve işverenin tüm saldırılarına rağmen direnişlerini sürdürdüler/sürdürüyorlar.

Reslan işçisinin bu kararlı tavrı işvereni de bir hayli sıkıştırmış durumdadır. Reslan işçisi fiili olarak üretimi durdurabilmiş değil. Ancak içeride çalışan direniş kırıcı işçilerin sayıca azlığından ve yetersizliğinden dolayı üretim çok düşmüş durumda. Reslan patronu başta Eczacıbaşı olmak üzere aldığı siparişleri yetiştiremiyor. Dahası, işyerinin önünde süren ve 120'li günlerine ulaşan direnişin etkisi sipariş kaybına da sebep olmuş durumda.

Gelinen aşamada Reslan direnişi bir sıçrama noktasının önünde duruyor. Bunun iki nedeni var. Birincisi; sürmekte olan diğer mevzi direnişlerle (Tıbset ve Brandi) kurulan ortak direniş komitesi adımı. İkincisi ise; Reslan patronunun sıkışmışlığı.

Birincisinden başlayalım. Reslan işçisi, direniş boyunca sınıf dayanışması anlamında gerekli desteği göremedi. Her türlü zorluk ve sıkıntıya büyük oranda tek başına karşı koymak zorunda kaldı. Basın İş Sendikası'nın da kısıtlı olanakları düşünüldüğünde, 120'li günlerine gelen direnişin bu cepheden çektiği sıkıntının önemi anlaşılacaktır. Bugün atılan ortak komite adımı ise, Reslan direnişinin bu en önemli ihtiyacının, aktif sınıf dayanışmasını örgütlemenin en önemli aracı durumundadır. Eğer direnişteki işçiler bu şansı iyi değerlendirebilirlerse, kazanımların yolu kolaylıkla açılacaktır.

İkincisine gelince. Reslan patronunun sıkıştığından bahsettik. Bu sıkışma tamamıyla Reslan işçisinin kararlılığından

kaynaklanmaktadır. Reslan işçisi 120 gün boyunca birfiil işyeri önünde kalıp, eylemleri ile basınç oluşturmaya idi eğer, Reslan işvereni bu durumda olmazdı. Reslan işçileri, üretimi durduramamalarına rağmen, işyeri önünde süren fiili direnişleri ile kazanıma giden yolu aralamış oldular.

Reslan patronu bu sıkışmadan kurtulabilmek, biraz rahat nefes alabilmek için çareler arıyor. Bu çerçevede, bir süredir Reslan işçisi ve Basın İş ile görüşmek için haber gönderiyor. Diyor ki; "Siz eylemlerinize ara verin. Görüşelim." Ancak, bu görüşme isteği belli bir süredir ortada olmasına rağmen, bir türlü Reslan işvereni ile görüşülemiyor. Çünkü işveren fiilen işçileri oyalamaya çalışıyor. Neredeyse iki haftadır bugün-yarınlarla giden görüşme hikayesi, hala ucu açık bir şekilde sürmekte. Reslan işçisi bu durum karşısında uyanık olmalıdır. Bir kere patronun, "Siz eylem yapmayı bırakın, o zaman görüşürüz." sözlerine kesinlikle inanmamalılar. Çünkü, patronu görüşmeye zorlayan zaten Reslan işçisinin direnişi ve eylemleridir. İşveren bunlardan duyduğu sıkıntı yüzünden görüşme talep etmiş durumdadır. Öyleki, fabrika önüne Reslan işçisi ile dayanışmaya gelenler bile patronu rahatsız etmektedir. Böyle bir durumda eylemden geri durmak, işverenin ekmeğine yağ sürmek anlamına gelecektir. Kaldı ki, iki haftadır görüşme lafı edip de, görüşmeden kaçan yine Reslan patronudur. Bu açık bir oyalama taktiğidir. Reslan işçisi eğer patronu tam anlamıyla köşeye sıkıştırmak istiyorsa, eylemlik sürecini iyice yükseltmelidir. Direnişi kazanacak olan güç budur. Hele ki, ortak direniş komitesinin kurulmuş olması bu anlamda büyük bir kazanç sayılmalıdır. Bu hem eylemlerin gücünü artıracaktır, hem de Reslan işçisinin yükünü hafifletecektir.

Lee Cooper işçisi örgütlenecek ve kazanacak!

Adana'da bir Lee Cooper Fabrikası işçisiyle yapılan röportajı aşağıda yayınlıyoruz.

SYKB: Bize çalıştığınız fabrikayı tanıtır mısınız?

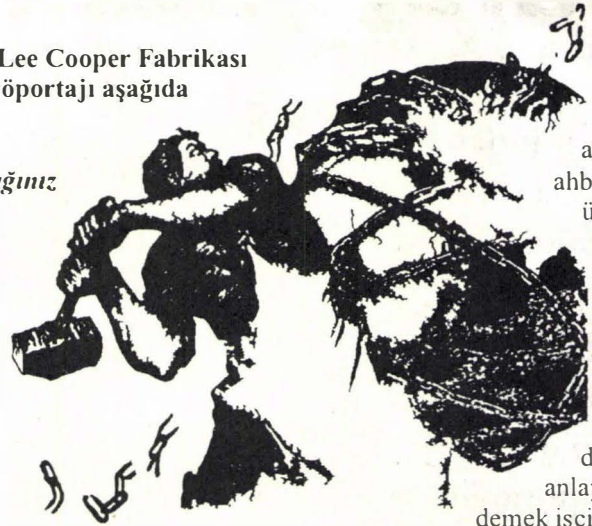
İŞÇİ: Lee Cooper üç bölümde üretim yapan bir fabrika. İhracat bölümü, kamufraj bölümü ve Lee Cooper (beş cepli pantolon üretimi) bölümü. Ürettiği malları esas olarak yurtdışına pazarlıyor. Almanya, İngiltere ve Hong Kong'a ve bu ülkelerin ordularına pazarlıyor. Fabrika ayrıca fason üretim, yan üretim durumundadır. Lee Cooper'da Alman, İngiliz ve Türkiye sermayesinin ortaklığı var. %80'i bayan olmak üzere 850 işçi çalışıyor.

SYKB: Fabrikadaki işçilerin sorunlarını anlatır mısınız?

İŞÇİ: Çalışma koşulları oldukça ağır. Sabah 8:00, akşam 18:00 arası normal çalışma saatleriyken; zorunlu mesailerle bu saat 21:30'a, 24:00'e ve hatta bazen sabaha kadar uzayabiliyor. Buna karşın alınan mesai karşılığı komik derecede. Ortalama aylığımız 23 milyon iken, kıdem farklılıkları ücretlerde eşitsizliği getiriyor. Ayrıca yemek sorununuz ortada. Verilen yemeklerin sağlıksızlığı bir yana kişi başına verilen yemek, doyumluk değil, tadımlık kalıyor. Bu oradaki işçilerin ortak kanısı. Lee Coper'da tam bir askeri kışla disiplini uygulanıyor. İşçilerin konuşmaları, gülmeleri vs. yasak. Yasak delindiği zaman bir-iki göstermelik ihtar ve sonunda kapı dışarı. Ayrıca işçiler tuvalet gibi en doğal ihtiyaçlarını dahi izin sonunda gideriyorlar. Deyim uyuysa kafasını kaldırırsa sopa gösteriliyor. İşçilerin toplamdaki bu baskılara hoşnutsuzluğu büyük. Fakat hoşnutsuzluğunu dışa vurma konusunda bir atıllık yaşıyor.

SYKB: Fabrikadaki örgütlülük durumu nasıl?

İŞÇİ: Şu anda fabrikada Türk-İş'e bağlı Teksif Sendikası örgütlü. Sendikanın fabrikadaki yapısı, farklı bölümlerin temsilcilerinden oluşuyor. Sendika her anlamda satılmış bir sendika. Sendika, işçilerin ekonomik, sosyal vs. haklarını savunacağına, patronun ihtiyaçlarına göre hareket ediyor. Tabi bunu yaparken patrondan "komisyonlarını" alıyorlar. İşyeri sendikası olan işçiler seçmesi gerekirken, temsilciler Teksif Tarsus

Şubesi (fabrika buraya bağlı) Başkanı'nın akrabalık ve ahababçavuş ilişkileri üzerinden seçilmişler. Şu andaki Şube Başkanı Cevdet İnaniroğlu başkanlığı, Necdet İnaniroğlu'ndan devralmıştır. Sizin anlayacağınız sendika demek işçinin mücadele evi

demekken, bizim sendika başkanlarımızın vurgun evine dönmüştür. Bu duruma karşı hoşnutsuz olan işçiler, bu bürokratları alaşağı edecek alternatif örgütlülüğe sahip değil. Seslerini çıkaran öncü işçiler ise hep işçi kıyımına uğradılar. Adını koyamasak da işçilerin beklentisindeki sendika sınıf sendikacılığına denk düşüyor.

SYKB: İşçilerin daha önceden yaşadıkları mücadele deneyimleri var mı?

İŞÇİ: Evet var. Yakın tarihe bakacak olursak 1992, '94 ve '96 yılları hareketlenmeler oldu. Bu hareketlenmeler genelde toplu sözleşme zamanında ortaya çıktı. Bu yıllardaki tüm hareketlenmeler öncü işçilerin başlattığı hareketlenmelerdi. Özellikle '96 yılındaki hareketlilik, kendisine RP'li, MHP'li diyen bayan arkadaşları bile hareketlendirdi. Çünkü işçilerin arasında kemikleşmemiş ise, bu görüşler sahtedir. Bu hareketlenmeler kendiliğinden doğmuş, kendiliğinden öncüler çıkmıştır. Fakat '96 yılındaki hareketlenmede dışarıdan Kızıl Bayrakçı arkadaşların yardımı olmuştur. Ancak sonuçta tüm hareketlenmeler bastırılmıştır. Bastırılmış olsa da, gelecek mücadeleler için fabrikaya izini bırakmıştır.

SYKB: "Güç Örgütlülüktedir!" şiarıyla hareket eden öncü tekstil işçilerin Tekstil İşçileri Kurultayı'nı nasıl değerlendiriyorsunuz?

İŞÇİ: Ben bir Lee Coper işçisi, tekstil işçisi olarak bu kurultayı destekliyorum. Çünkü bu kurultayı örgütleyen ve buna katılan işçilerin, bu çalışmayı başlatma nedenleri bizim için de geçerlidir.

SYKB: Son olarak neler söyleyeceksiniz?

İŞÇİ: Kızıl Bayrak'a sorunlarımıza gösterdiği duyarlılığa teşekkür ediyorum. Gelişecek olan mücadelemizde bizleri desteklemenizi bekliyorum.

ALBAYRAK DİRENİŞİNE BASKILAR BİTMİYOR!

150 gündür açlığa, soğuğa, yağmura rağmen direniş yerini terketmeyen Albayrak işçileri, bir de sermayenin kolluk gücü polisle uğraşıyor. İşçiler, Nakliyat-İş Örgütlenme Uzmanı İskender Ağcabay, Sendika Eğitim Uzmanı Ali Çıldır, Örgütlenme Daire Başkanı Cemal Akyürek, Lastik-İş Örgütlenme Uzmanı Cem Arıkan ve İHD'den Hasan Arslan'la birlikte 30 Ekim günü Albayrak taşeron şirketinin garajının önünde gözaltına alındı. Gözaltına alınanlar aynı gün kefaletle serbest bırakıldı. Ertesi gün savcılık serbest bırakınca polis, "sizi savcılık nasıl serbest bırakır" diye tutuklama çıkarttırmaya denerdi, fakat sonuç alamadı. Daha sonra direniş yerine gelen işçiler tekrar gözaltına alındı. İşçiler karakolun karşısındaki kahvede bekletilirken Sendika Örgütlenme Uzmanı İskender Ağcabay ve Nakliyat-İş Genel Başkanı A.Rıza Küçükosmanoğlu'nun karakolda tehdit edildiği öğrenildi.

Albayrak işçileri, üzerindeki her türlü baskıyı protesto etmek ve atılanların geri alınması için 5 Kasım'da bir basın açıklaması yaptı. Basın açıklamasında "Refah Partili Kartal Belediyesi'ndeki sendikasıztırmaya, işçi kıyımına, baskılara hayır! İşçiler işbaşı yapsın" Albayrak işçileri yazılı DİSK Nakliyat-İş imzalı pankart açıldı. İşçilerin aileleri ise, "Sendikal hakkımız engellenemez!", "Yaşasın Albayrak direnişimiz!", "Babalar işsiz çocuklar aç!", "24. madde uygulansın, işçiler işbaşı yapsın!" dövizleri taşıdılar. Basın açıklaması boyunca yoğun olarak "Atılanlar alınsın, başka çare yok!", "Direndik, direneceğiz, kazanacağız!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Albayrak işçisi yalnız değildir!" ve "Yaşasın işçilerin birliği!" sloganları atıldı.

Basın açıklamasını sözlü olarak yapan Nakliyat-İş Genel Başkanı A.Rıza Küçükosmanoğlu, "Kartal Belediyesi üst işveren olarak sorumludur. Ben, temizliği taşeron şirkete devrettim diye kaçamaz. Kartal Belediye Başkanı bir yandan kendini ilgilendirmedigini söylüyor bir yandan da sendikal örgütlülüğümüzden korktuğu için işçiler sendikadan istifa etsin gelsin işbaşı yapsın diye haber gönderiyor. Amaç, işçiyi her yönüyle köle olarak çalıştırmak. Önümüzdeki süreçte Kartarsaş için yasal grev kararı alınacak, bu, prosedür gereği Albayrak için de geçerli olacak. İşçiler geri alınacak başka çare yok." dedi. Lastik-İş Sendikası Örgütlenme Uzmanı Cem Arıkan ise, "Bu ülkede ekmeğini, işini, sendikasını isteyen suçlu ilan ediliyor. Ama eroin kaçakçıları, kadın pazarlamacıları, mafyalar şerefli vatandaş ilan ediliyor" diye konuştu.

Öfkesi bütün yüz hatlarına yansıyan bir direnişçi eşi, "İşçiler 8 milyona çalışırken, iyisiniz diye altın veriyorlardı. Biz işçiyiz. Hakkımızı istiyoruz. Neden bizimle görüşmeye gelmiyor, polisini gönderiyorlar?" diye tepkisini dile getirdi. Belediye Başkanı'nın "sendikadan istifa edip işbaşı yapsınlar" çağrısı üzerine görüştüğümüz işçiler, "Biz artık her şeye boyun eğen köleler olmak istemiyoruz. Sendikal örgütlülüğümüzden kopup başka yerde çalışsak ne olacak? Eskisinden daha beter köleler olacağız. Bunun için direnmek ve kazanmak zorundayız" dediler.

Albayrak işçisi sefaletin dipsizliğini görmüş, ve bunun başka yerde de farklı olmadığını, farklı olsa da bu düzenin insanı nasıl kölece çalıştırıp hiçbir zaman ekmek ve işin garantisinin olmadığını biliyor. İşçinin en küçük bir örgütlülüğüne bile sendika hakkı yasalarında olmasına rağmen, sermaye devletinin nasıl saldırdığını biliyor. Bunun için de her türlü olumsuz koşulda direnmeyi seçiyor. Çünkü onurlu bir yaşam, direniş ve zaferle gelecek.

İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek!

SET, TEDAŞ işçisi köle değildir!

İzmir'de bir süre önce özelleştirilen elektrik sayaçlarını okuma işlemlerini üstlenen, SET Elektrik isimli taşeron şirkette çalışan ve bir süredir direnişte olan bir işçi ile yaptığımız röportajı yayınlıyoruz.

S.Y.K.B.: İşkolumuz hakkında bilgi verir misiniz?

İŞÇİ: Biz endeksörler okuma yapan sayaç elemanlarıyız. Endeksör tüm bilgileri aktarabileceğimiz mekanik bir alettir. Bir eleman günde en fazla 300-400 aboneye bakması gerekirken, bölgelere göre abone sayısı 700-800'e çıkabiliyor. Bu da doğaldır ki, yanlış okumalara neden oluyor. Bu TEDAŞ merkeze gittiği zaman fazla tahsilatına dönüyor ve abonelere görülmeyecek yüksek rakamlar çıkıyor.

S.Y.K.B.: Aldığımız ücretlerden ve sosyal haklardan bahseder misiniz?

İŞÇİ: Biz abone başına prim usulüyle çalışırız. Prim, abone başına 2000-2200-2800 liradır. Bir de avans dediğimiz, kullanılmamadan kaynaklanan "borç yoktur sistemi" vardı. Kullanılmayan bir sayacı okuduğumuzda yarı ücret alıyorduk. Biz bunun tamamını istedik, kabul edilmedi. Dahası aldığımız ücret de kesildi. Ayrıca bazı abonelerin evde olmamasından dolayı sayaçlarını okuyamıyoruz. Sadece sayaç okunamadı bildirimini bırakıyoruz. Bunun karşılığında da hiç ücret alamıyoruz. 10 bin abonenin 2 binini okuyamadığımız ve bininin de yarı ücretini aldığımız düşünüldüğünde, maaşımız aylık 15 milyon ile 30 milyon arasında değişiyor. Bizim ayda 18 işgünü çalışmamız gerekiyor. Ancak eleman eksikliğinden dolayı 26 ile 30 gün arasında çalışmak zorunda kalıyoruz. Sigortamız ise; 3 ile 22 gün arasında değişiyor. Ayrıca ücretsiz de kıyap Arslan'dan karşıyoruz.

misiniz?

İŞÇİ: Biz Şubat ayında işverenle bir görüşme yaptık. Bu görüşmede "borç yoktur" parasının tamamını, kapalılarına yarısını istedik. "TEDAŞ bize vermiyor ki biz size neyi verelim?" diyerek kabul etmediler. Şirketin zaten fazla bir kâr etmediğini ileri sürdüler. Bizim eylemimiz primlerin düşük olması üzerinden gelişti. Çünkü biz önceden asgari ücret+prim sistemiyle çalışıyorduk. Asgari ücretteki artış miktarı ücretimize yansaydı ortalama 45 milyon maaş alıyor olacaktık. Bu işlerine gelmediğinden yansıtmadılar. Biz de çalışma koşullarımızı ve taleplerimizi ileri sürdük. Ancak '98 yılı içerisinde yapacakları zammın bizim talebimizin altında olacağını açıkladılar. İlk 6 ay için %50, ikinci 6 ay için %30 vereceklerini; yıllık %80'in üzerinde veremeyeceklerini belirttiler. Arkadaşlarla yapılan görüşmelerden sonra eylem kararı alındı. 65 kişiyle başlayan eylem 35 kişiyle devam ediyor.

S.Y.K.B.: 3 işçinin işten çıkarılması hakkında bilgi verir misiniz?

İŞÇİ: İsteklerimizi dile getiren bir

tokol hazırladık ve ona sunduk. Cevap ledik ancak gelmedi. Bu da kendi aramızdan tiğimiz 3 temsilci adaşımız işten atıldı. unla birlikte basın claması yapıp iş ıktığımızı, atılan adaşlar alınmadan, tokolumuz kabul meden işe lamayacağımızı söyledik.

S.B.: Daha önce ndikaya başvurunuz du ve kabul edilmedi. ununla ilgili bilgi verir isiniz?

Bu konu görsel ve yazılı nda ön plana çıkarılması ektiyor. Tes-İş dikası'na müracaat ğimizde üyeliğimiz sudan eplerle kabul edilmedi. ıradan başvurumuzun ul edileceğini, ancak plerimizin SET Elektrik . Şirketi tarafından kabul meyeceğini söylediler.

Bu süre içerisinde bize en büyük desteği Enerji Yapı Yol-Sen verdi ve üyelerinden maddi yardım sağlamakla beraber kampanya başlattı.

S.Y.K.B.: Eyleme destek geliyor mu?

İŞÇİ: Diğer sendikalardan ve kitle örgütlerinden destek faksları geliyor. Eylemin daha 9-10 günlük olmasından dolayı kamuoyuna yansıyabilmiş değil.

S.Y.K.B.: İşverenin eyleme yönelik tavrı nasıl?

İŞÇİ: İşveren gazeteyle ilan vererek yeni işçiler alıyor. Bununla beraber eylemdeki arkadaşların evine gidilerek eylemden vazgeçmeleri isteniyor ve bu konuda başarı sağlıyorlar. Yeni alınan işçilerin okuyacakları sayaçlarda yüksek meblağların çıkması kaçınılmazdır. Bu konudaki sorumluluk tamamen SET Elektrik'e aittir. Bizim eylemde olduğumuzu bilerek işe başlayan arkadaşlar ise eylem kırıcılığı yapmaktadırlar ve bundan vazgeçmelidirler. İzmir halkını sayaçlarını okutmayarak bize destek olmaya çağırıyoruz.

S. Y. Kızıl Bayrak/İZMİR

KESK'in eylem takvimi açıklandı

Devrimci kamu çalışanları görev başına!

KESK eylem takvimini açıkladı. Takvim kendi içinde özel bir sorun taşımayan, hatta akılcı bir plana sahip olduğu söylenebilecek bir bütünlükte. 15 Kasım-7 Aralık arasındaki 3 hafta, her haftasonu bir ya da birkaç ilde mitingler ve buna yönelik afiş, bildiri, toplantı vb. ile desteklenen bir plan bu. Ve sonuçta da (7 Aralık'ta) sınıfın en etkin gücü, üretimden gelen gücü harekete geçirilecek. Yani en güçlü eylem finale bırakılmıştır. Söylediğimiz gibi bu planda özel bir sorun görünmüyor.

Sorun bu "sıkı mücadele" takviminin bağlandığı amaçtır. Ortaya tek hedef, tek amaç konuluyor: Ücret zammı için KESK'in muhatap alınması. Yani KESK'in yapmaya çalıştığı, dünyada ve Türkiye'de çoktan iflas etmiş ücret sendikacılığıdır. Sınıf mücadelesine, onun bir alanı olarak sendikal mücadeleye bu bakış, işçi sendikalarını çoktan sermayenin kucağına oturttu. MGK'nın "çavuş"luğuna terfi ettirdi. Merallerle Budakları, öyle birdenbire vahiyle hazırola geçirmediler. Onları "emret komutanım" bataklığına getiren yol, bugün KESK'in düştüğü bu aynı ücret sendikacılığı yoludur. Bu yol tekin bir yol değildir.

İkinci ve asıl nokta, bu yol hiç de kamu sendikalarını iddia ettikleri gibi kitleselliğe götürmemiştir. Yaşanan süreç bunun en somut kanıtıdır. Bu yola girildikten ve bunda diretildiğinden bu yana kitlesellikte düşüş ibret vericidir.

Ücret sendikacılığının temel felsefi hatası, insanı hayvan derekesine indirmesindedir. Oysa nasıl insanın bedeni midesi ve beyniyle "bölünmez bir bütün"se, yaşamı da tüm alanlarıyla bir bütünlüğe sahiptir. İnsanı kediden, köpekten ayıran sosyal yaşamıdır. Sen bu sosyal yaşamı ve onun ihtiyaçlarını yok sayar ve insana (üstelik toplumun en ileri ve devrimci sınıfına mensup bir insana) sadece mide sorunları için mücadeleyi dayatırsan, onu aşağılamış, tarihteki yerine ve kişiliğine hakaret etmiş olursun. Ve insan, bu aşağılanmayı enindsonunda reddedecektir. Sendikal hareketin dünya çapındaki kan kaybının bir (en önemli) nedeni de budur. Yoksa sermaye sınıfı ücretli emeğin kendisine karşı örgütlenmesini hiçbir zaman sevecenlikle karşılamadı. Hep şiddet kullandı. Hep bastırmaya çalıştı. Sermayenin bu konuda en ılımlı davrandığı dönem, sendikaları satın alabildiği dönem oldu. Bu ise sınıfın artık kendisini ifade etmeyen bu yapılara yabancılaşmasını getirdi.

KESK'i bu uğursuz yoldan döndürmek gerektiği açıktır. Ve böyle bir görevi, kamu çalışanları hareketi adına üstlenebilecek tek güç devrimci kamu çalışanlarıdır. Bu gücü harekete geçirecek olansa sadece irade ve güçbirliğidir. Bu iradeyi ortaya koymak, bu birliği oluşturmak için daha fazla zaman kaybetmemek gerekir.

KESK'İN BASIN AÇIKLAMASI:

"ARTIK YETER DİYORUZ!"

KESK 4 Kasım Salı günü saat 17.00'da Galatasaray Lisesi önünde bir basın açıklaması yaptı. KESK binasından Galatasaray Lisesi önüne kadar yaklaşık 300 kişilik bir grup alkış ve sloganlar atarak yürüdü.

Yapılan basın açıklamasında 1998 yılı bütçesi, sosyal güvenlik kuruluşlarının tasfiyesi, emeklilik yaşı, personel rejimi, özelleştirme, taşeronlaştırma, sendikasılaştırma, işten atılmalar vb. saldırılara karşı Kasım ve Aralık ayı eylem ve etkinlikleri açıklanarak, taleplerinin dikkate alınmaması halinde mücadelelerinin yükselerek devam edeceği mesajı verildi.

"%30'luk zamlar kader değildir!", "Savaşa değil, emekçiye bütçe!", "Yaşasın grevli-toplu sözleşmeli sendikal hakkımız!", "Devlet güdümlü sendikaya hayır!", "1998 bütçesine hayır!", "İşçi memur elele genel greve!" vb. sloganların atıldığı açıklama yaklaşık 15 dakika sürdü.

KESK Genel Başkanı Siyami Erdem'in okuduğu metinde 1998 bütçesinin de emekçileri yoksulluğa ve sefaletle mahkum ederken, ülke gelirlerinin bir avuç rantiyeye peşkeş çekildiği, KESK'le görüşülmeden yapılan zamların tek taraflı dayatılmaya çalışıldığı ve bu %30'luk sefalet ücretinin kabul edilmeyeceği, kamu emekçilerinin sendikal haklarına yönelik saldırı ve personel rejimi değişikliğini öngören yasanın da tanınmayacağı belirtildi.

Bu basın açıklaması, yakın zamanda yapılan KESK'in geçilmekte olan süreçteki yeri, konumu, kamu emekçilerine yapılan saldırılara karşı nasıl bir yol izleneceği ve son üç aylık eylem ve etkinliklerin tartışıldığı toplantının ilk adımı ve bu toplantıda alınan kararların duyurulması amaçlıydı. Buna göre karara bağlanan eylem ve etkinlikler:

*15 Kasım 1997 Cumartesi günü bütün illerde açık ve merkezi yarım saatlik oturma eylemleri,

*22 Kasım 1997 Cumartesi günü İzmir'de miting,

*22 Kasım-10 Aralık tarihleri arasında Ankara, İstanbul, İzmir, Diyarbakır ve Ş.Urfa illeri dışındaki bütün illerde kitlesel basın açıklamaları ve mitingler,

*24-28 Kasım tarihleri arasında yüzde 30'luk maaş zammını reddeden ve kokartlar takmak,

*29 Kasım 1997 Cumartesi günü Ankara ve Diyarbakır'da miting,

*7 Aralık 1997 Pazar günü İstanbul ve Ş.Urfa'da miting,

*Maaş artışlarının belirlenmesinde konfederasyonun taraf olarak kabul edilmesi amacıyla hükümet içerisinde yer alan partilerle ayrıca eylem ve etkinliklere destek sağlamak amacıyla muhalefet partileriyle görüşmeler,

*Başta işçi konfederasyonları olmak üzere, meslek örgütleri ve demokratik kitle örgütleriyle görüşmeler yaparak, onların da bütün bu süreçlere katılımının sağlanması,

*Ankara, İstanbul ve İzmir illeri başta olmak üzere 1998 bütçesinin halk karşıtı özelliğinin anlatılması amacıyla paneller düzenlemesi,

*Taleplerin yer aldığı bildirilerin işyerleri ve halka dağıtımı,

*Uluslararası sendikal örgütleri bilgilendirerek aktif desteklerinin sağlanması,

*Ayrıca 11-Aralık Perşembe gününden başlayarak hizmet üretiminin durdurulacağı bunun süresinin de Aralık ayı başında açıklanacağı da eylem programlarından biri olarak açıklanmıştır.

Enerji Yapı Yol-Sen'den Set Elektrik işçisine destek

Enerji Yapı Yol-Sen 30.10.1997 tarihinde Bornova TEDAŞ önünde 300 kişinin katıldığı bir basın açıklaması yaptı. Basın açıklamasında enerji sektöründe gerçekleştirilen özelleştirmeler protesto edilirken, bunun somut sonuçlarından biri olan SET Elektrik işçilerinin sorunları anlatıldı.

Özelleştirmeyle, özelleştirmenin işçi sınıfına ve emekçi halka ne getireceği vurgulandı. Basın açıklamasında işçiler coşkulu bir şekilde "Özelleştirmeleri durduracağız!", "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Zafer direnen emekçilerin olacak!", "işçi-memur elele genel greve!", "SET, TEDAŞ

işçisi köle değildir!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Baskılar bizleri yıldırılmaz!", "Üreten biziz, yöneten biz olacağız!", "Yılgınlık yok, direniş var!" vb. sloganlar atıldı.

Basın açıklamasından sonra bir SET işçisi kendi çalışma koşullarını anlattı. Haklarını kazanmakta kararlı olduklarını vurguladı. Gereken maddi-manevi desteğin sağlandığı koşullarda eylemin daha uzun ve daha kararlı bir şekilde süreceği belirtildi.

S. Y. Kızıl Bayrak/İZMİR

"DUYDUĞUNUZ ÇAKALLARIN ULUMASIDIR"

Tarihin kanlı sahnesindeki oyun tekrarını oynuyor. Ve her perdesi bir öncekinin benzeri niteliğinde. Brecht'in, bir Alman rahibinin ağzından şiire dönüştürdüğü son sözün, Nazi faşizminin Türkiye versiyonu sermayenin yoğun isteği üzerine bir kez daha sahnelerde. Bu kez kapısı çalınan Eşber Yağrudereli oldu. "Bilerek ve isteyerek düşünce suçu" işleyen Yağmurdereli, oyundaki alışkın olduğu zindan mekanında kendi onurlu rolünü oynamaya devam ediyor. Elbetteki sermayenin sözcüleri oyundaki figüranlıklarını elden bırakmıyorlar. İşte bunlardan biri, Burhan Özfatıra konuştu geçenlerde. Eşber Yağmurdereli'nin tutuklanmasını protesto eden Yaşar Kemal'e ve tabiki Eşber'e olan kinini kustu. Burhan Özfatıra şahsında "Duyduğunuz çakalların ulumasıdır" yalnızca.

İzmir Demokrasi Platformu, İzmir Büyükşehir Belediye Başkanı Özfatıra'yı protesto etmek için Büyükşehir Belediyesi önünde bir basın açıklaması yaptı. Yaklaşık 400 kişinin katıldığı eylemde atılan sloganlarda dile getirilen düşünce özgürlüğünün yasaklanamayacağı, düşüncesine yasak konulanların yalnız bırakılmayacağı oldu.

Devlet terörüne son! Huzur operasyonlarına hayır! Bu kuşatma yarılmalıdır!

“Huzur Operasyonu” uygulamaları İzmir Emniyet eski Müdürü Hasan Gündoğan’ın İstanbul Emniyeti’nin başına getirilmesi ile başladı. İstanbul sokaklarının gününbirlik olarak polis işgaline uğrayıp yüzlerce insanın gözaltına alınması önceleri yeni müdürün rüştünü ispat etme çabası olarak yorumlanmıştı. Fakat çok geçmeden söz konusu operasyonların, “buranın kabadayısı benim” basit gözdağından öte bir anlam taşıdığı anlaşıldı.

Trafikteki alkol muayenesinden merkezi noktalardaki kimlik kontrolüne, okul önlerindeki uyuşturucu operasyonundan emekçi semtindeki kahve ve ev baskınlarına dek çok yönlü olarak yürütülen operasyonlar giderek hız kazandı. Dahası, jandarma bölgelerini de içine alacak tarzda genelleştirilen uygulama medya tarafından özel bir kampanyaya çevrildi. Bir yandan devletin kolluk güçlerinin toplumun huzuru için canla başla çalıştığı imajı pompalanmaktadır.

Diğer yandan, “suç ve kanun dışı” ne varsa mutlaka ele geçirilip ezileceği propagandası yoğunlaştırılmaktadır.

Gerçekte ise, gündün güne ağırlaşan polis ablukası ile azgın bir devlet terörüdür söz konusu. Silah zoruyla yere yatırılan, hırpalanarak gözaltına alınan, eller yukarı ve duvara dayatılarak üzeri aranan insanların TV ekranlarına yansıyan görüntüleri bile, huzur operasyonu adı altında, sokaktaki insanı hedefleyen bir taciz, yıldırma ve sindirme hareketinin başlatıldığını gözler önüne sermektedir.

Huzur operasyonlarının amacı bununla da sınırlı değildir. Herşeyden önce bu uygulama sistematik ve genel bir devlet politikası olarak gündeme gelmiştir. Topluma giderek daha pervasız bir tarzda hükmeden MGK iradesinin bir yansıması olan operasyonlar, sermayenin topyekün saldırı programını postalların gölgesinde uygulatma planının da organik bir parçasıdır.

Sermayenin topyekün saldırısı ve huzur operasyonları

Yeni IMF paketleri ile kapitalist krizin faturası tüm ağırlığı ile işçi ve emekçilere yıkılmak isteniyor. Tek başına onbinlerce işçinin kapı dışarı edilmesi ile sonuçlanacak olan özelleştirme planının dahi onulmaz bir

sefalet ve yıkım üreteceği açıktır. Kaldı ki sermaye iktidarının saldırı programı çok daha geniş bir kapsama sahiptir. Özelleştirmeden sosyal güvenlik haklarının gaspına, mezarda emeklilikten ardı arkası kesilmeyen zamlara, enflasyonla sürekli geriye çekilen ücretlerden yeni ve ağır vergi yüklerine dek uzanan topyekün bir saldırıdır söz konusu olan. Sermaye bu denli ağır uygulamaları ancak terör sopası ile hayata geçirebileceğini biliyor. Dahası emekçi yığınları aç ve açıkta bırakarak felakete sürükleyecek olan bu saldırının “sosyal patlama”ları mayaladığı da bizzat kendi tespitidir. Devlet terörünün yoğunlaşmış bir ifadesi olan “huzur operasyonları”nın süreklileştirilip yaygınlaştırılması da bu çerçevede alınmış bir önlemdir.

Huzur operasyonları ile herşeyden önce topluma koyu bir korku psikolojisi hakim kılınmak isteniyor. Diğer taraftan kitleler dört bir yandan abluka altına alınarak, devletin her türlü gelişme üzerinde tam bir hakimiyet sağladığı fikri egemen kılınmaya çalışılıyor. Bu güç gösterisi “başını kaldıranı anında ezerim” mesajıyla birleşiyor.

Devletin temizlik seferberliği sokaktaki adamı hedefliyor

Toplumsal muhalif ve mücadele potansiyeli taşıyan kesimlerine son derece tehditkar

ve açık bir silah olarak doğrultulan huzur operasyonlarının, daha geri yığınlara ulaştırmak istediği mesaj ise oldukça farklıdır.

Trafik canavarına aman vermeyen, uyuşturucu tacirlerinin yakasından düşmeyen, fuhuş batağına karşı savaş açan, anarşinin kökünü kurutan devlet ve onun toplumun huzuru için çalışan fedakar polisi imajı yaratılarak, Susurluk’un kitlelerin bilincinde bıraktığı derin izler silinmek isteniyor. Sermaye devleti çete mensuplarını bir bir serbest bıraktığı, kontrgerilla şeflerini akladığı bir evrede, bu sahte tablo ile, Susurluk pisliğinin üzerini pervasızca örttüğü gerçeğini bir parça dengelemeye çalışıyor.

Susurluk’ta yaşanan kazanın hemen ardından, devlet içerisinde ortaya çıkan kirli ve kanlı ilişkilerin üzerine sonuna kadar gideceği, devletin ve siyasetin temizlenmesi için üzerine düşen sorumlulukları yerine getireceği, doğru ve dürüst bir demagojik bir kampanya

başlatan medyanın süngüleri çabuk düşmüştü. Sermaye medyası daha generallerin brifingine kalmadan, Susurluk ile birlikte apaçık hale gelen çürümüş ve çeteleşmiş devlet gerçeğini soğutmaya soyundu.

Başını bizzat devletin çektiği uyuşturucu ticaretinin, silah kaçakçılığının, mafya ve kontrgerilla örgütlenmelerinin üstü örtülürken, huzur operasyonları sırasında ele geçirilen kilolarca eroin, sayısız ruhsatsız silah, yüzlerce “şüpheli” ve aranan şahıs ile sahte bir temizlik seferberliği başlatıldı. Sermaye devleti en iğrenç suçları organize ve sistematik bir tarzda işlemeye devam ederken, kolluk güçleri sokaktaki insanlara göz açtırmıyor. TV ekranlarında günbegün sergilenen yığınla suç unsuru ve kanun kaçağı yoluyla “toplumun temizleneceği”, “huzurun sağlanacağı” imajı yaratılmak isteniyor. Bizzat kapitalist düzenin bataklığında üreyen pisliklere karşı kolluk güçlerinin açmış olduğu göstermelik savaş, bir kez daha devleti aklama amacını taşıyor.

Huzur operasyonlarının okları sınıf ve kitle hareketine dönüktür

Trafik, uyuşturucu ve fuhuş suçlarına karşı son dönemde yoğunlaşan polis baskınlarının huzur operasyonlarının göstermelik yönünü oluşturduğu açıktır.

Esasta hedeflenen devrimci güçler, ezilen işçi ve emekçi kesimlerdir.

İşçi ve emekçilerin yoğun olarak oturduğu, mücadele dinamikleri ile tanınan ve devrimci faaliyetin yoğunlaştığı semtler bu operasyonlardan en fazla nasibini alan yerler olmaktadır. Buralarda neredeyse günün her saatinde kimlik kontrolü ve yapılmakta, isim

listeleriyle kafa avcılığına çıkan terörle mücadele ekipleri kahve ve evleri basmakta, caddeleri, sokak başlarını tutan sivil ve resmi polisler çevreye terör saçmaktadır. Yoğunlaşmış polis terörü sivil faşistlerin provokasyon ve saldırıları ile tamamlanmaktadır.

Devrimci, muhalif ve öncü güçler bu sistematik ve süreklileştirilmiş uygulamalarla bertaraf edilmek istenirken, geniş işçi ve emekçi yığınları en kabusundan gözdağı

verilmeye çalışılmaktadır. Toplumsal muhalefet dört bir yandan kuşatılıp keyfi terör uygulamaları ile tüm hak ve özgürlükler gaspedilirken, yaygınlaştırılan sinmişlik ve korku atmosferi ile ezilen kitlelerin tümüyle teslim alınması hedeflenmektedir.

Kısacası bugün işçi ve emekçiler, devrimci ve öncü güçler adı konulmamış bir sıkıyönetim uygulaması ile yüzyüzedirler. Huzur operasyonlarının geniş yığınlarda huzursuzluklara ve öfkelere neden olduğu açıktır. Ne var ki açık bir tepki ve direnç ile karşılanmadığı sürece de yaygınlaşmakta ve sıklaşmaktadır.

Gelinen aşamada artık neredeyse herkes “başıma bir bela gelebilir”, “polis tacizine uğrayabilir”, “geceyi karakolda geçirebilirim” kaygısıyla sokağa çıkmaktadır. Evinde bile rahat ve huzurlu olamamaktadır. Ne var ki, korkunun ecele faydası yok! Susmak ve sinmek sermayenin faşist devletine yalnızca daha çok cesaret vermektedir. Keyfi ve küstah tutumlarına güç katmaktadır.

Ancak kararlı ve militan bir tarzda sermaye devletinin pervasız terörüne karşı durduğumuzda, bedel ödemeyi göze alarak mücadeleyi yükselttiğimizde, ona geri adım attırmayı başarabiliriz. Unutmamalıyız ki, sermaye devletinin azgın saldırılarının arkasında herşeyden önce

sınıf ve kitle hareketinin devrimci bir yükselişinden duyduğu korku yatmaktadır. “Huzur operasyonları” adı altında sergilenen güç gösterileri gerçekte büyük bir aczin ve çaresizliğin ifadesidir. Öyleyse her alanda devletin terörüne ve sermayenin topyekün saldırısına karşı birleşmeli ve örgütlenmeliyiz. “Devlet terörüne son!”, “Huzur operasyonlarına hayır!” şiarlarını sokaklarda, alanlarda yükseltmeliyiz.

Olağanüstü Hal yaygınlaştırılıyor

Karadeniz: Kirli savaşın yeni alanı

Önce kirli savaş borazanı medya hareketine geçirildi. "Güneydoğu'da sıkışan bölücü terör bu kez Karadeniz'e yerleşiyor", "teröristler Ordu'da köy bastı", "Şebinkarahisar'da bir maden ocağı basıldı, dört kişi teröristlerce kaçırıldı" gibi haberler eşliğinde büyük bir yaygara kopartıldı. Bilinçli bir biçimde bir "terör sendromu" yaratıldı.

Ardından, daha önce Bitlis ve Bolu'da konuşlandırılan komando taburları başta olmak üzere, özellikle kirli savaşta uzmanlaşmış asker-polis ve özel timler bölgeye yerleştirildi. Bunu, daha önce Kürdistan'da görev yapmış ne kadar deneyimli vali, kaymakam ve emniyet müdürü varsa, tümünün bölgeye atanması adımı izledi.

Yine aynı günlerde Karadeniz Ekonomik İşbirliğine (KİE) Üye Ülkeler İçişleri Bakanları ve Yüksek Düzeyli Uzmanlar Toplantısı yapıldı. Bu toplantıda bölgedeki terör olaylarına ilişkin ne tür önlemler alınacağı tartışıldı ve bir "Karadeniz Polis Örgütü"nin kurulması kararı alındı.

Anasol-D hükümeti kurulduğunda, "Olağanüstü Hal'i kademeli olarak kaldıracağız" vaadinde bulunmuştu. Bunun tümüyle bir aldatmaca olduğu kısa sürede açığa çıktı. İşbaşındaki hükümet bir MGK hükümetidir ve ipleri de tümüyle generallerin elindedir. Bu hükümet generallerin istemleri doğrultusunda hareket etmekte, onun politikalarını hayata geçirmektedir. Nitekim işbaşına geldikten sonra en önemli icraatı devlet terörünü yaymak oldu. Bir yandan başta toplumsal muhalefetin az-çok diri olduğu İstanbul olmak üzere Türkiye'nin belli başlı metropollerinde "huzur operasyonları" adı altında devlet terörünü yoğunlaştırdı. Öte yandan yıllardır Kürdistan'da yürüttüğü kirli savaş yayma çabası içine girdi.

MGK güdümlü hükümet bir süredir PKK'yı bahane ederek Karadeniz'i kirli savaş alanı haline getirmeye çalışmaktadır. Kirli savaş borazanı medyanın bölgedeki gelişmeleri abartılı bir biçimde kamuoyuna sunup şovenizmi körüklemesinin, sermaye devletinin Karadeniz'i teörize etmede ifadesini bulan tüm çabalarının gerisinde bu amaç yatmaktadır.

Kirli yöntemler, kirli icraatlar

Kirli savaş güçleri Karadeniz'e yerleşir yerleşmez Kürdistan'dakine benzer kanlı ve kirli icraatlarını sergilemeye başladılar. İlk elden özel

timler sorgusuz-sualsiz bir biçimde iki çocuğu katlettiler. Ardından Şebinkarahisar'da bir düğün alayını taradılar. Bölge bir anda kontr-gerilla mesuplarının cirit attığı bir alan haline getirildi. Bölgede kontr-gerillanın kirli icraatları gitgide tırmandırılıyor. Tıpkı Kürdistan'daki gibi köyler basılıyor, samanlıklar yakılıyor, köylüler tehdit edilip göçe zorlanıyor. Keyfi gözaltılar, işkence ve tutuklamalar artık Karadeniz halkının da günlük yaşamının bir parçası haline getiriliyor.

Bütün bu kirli işler gerilla kılığına girilerek gerçekleştiriliyor ve PKK'ya mal ediliyor. Öte yandan bölge halkına, yerel medya ve MHP gibi yerel faşist odaklar kullanılarak, "geçmişte Ermeniler bölgeyi ele geçirmek istemişlerdi, şimdi de Kürtler yerleşmek istiyor" şeklinde ırkçı-şoven bir propaganda eşliğinde sürekli olarak Kürt halkına karşı düşmanlık körükleniyor. Bu şoven propaganda ve provakasyonlara, halkın hiç değilse bir kısmının koruculaştırılması, kirli savaşın aleti haline getirilmesi ve nihayet kirli savaşın meşrulaştırılması amacıyla başvuruluyor. Yerel faşist unsurlar gönüllü biçimde silahlanıp koruculaşarak bu konuda özel savaşa gereken desteği sunuyorlar.

Dikkate değer olan, tüm bu kirli icraatların başında tanınmış bir simanın, Susurluk ve Kocaeli çeteleri davasında adı sıkça geçen kıdemli çetebası Tuğgeneral Veli Küçük'ün bulunuyor olmasıdır. Tuğgeneral Veli Küçük uzunca denebilecek bir süredir Karadeniz'de görev yapmaktadır. Bütün kirli ve karanlık işler de Veli Küçük'ün Karadeniz'e atanmasıyla birlikte başlamıştır.

Son gelişmeler de açıkça gösteriyor ki, sermaye iktidarı kirli savaş ve Veli Küçük türünden çetelerin işi bitmediği gelmiştir. Kirli savaş adeta onun varlık

koşuludur. Sömürgeci burjuvazinin Kürdistan'dan sonra Karadeniz'i de bir kirli savaş alanı haline getirmesi tam da bunun ifadesidir.

Dahası, sermaye iktidarı kirli savaş finansman etmekte giderek daha çok zorlanmaktadır. "Susurluk skandalı"yla birlikte yıllardır Kürdistan üzerinden yürütülen silah ve uyuşturucu ticareti açığa çıkmıştır. Ona yeni alan ve yollar gerekmektedir. Sermaye iktidarı şimdi de Karadeniz'i kirli savaşın bir finansman alanı haline getirmeye çalışacaktır. Muhtemelen bu kez de Karadeniz Bölgesi sermaye devleti için silah ticaretinin ve uyuşturucu satışının yeni güzergahı olarak kullanılacaktır.

TC'nin korkusu yersiz değil

Sermaye devletinin kirli savaşta uzmanlaşmış kadroları ve seçme birlikleriyle Karadeniz'de yoğunlaşması nedensiz değildir. Bazı devrimci örgütler bölgede kimi zaman silahlı eylemlere başvuruyorlardı. Bu arada PKK da gerilla savaşını Karadeniz'e yayma kararını açıklamıştı.

Hatırlanacağı gibi sömürgeci burjuvazi Kürt kurtuluş hareketinin 15 Ağustos '84 atılımını küçümsemiş ve bu ona büyük bir faturaya dönüşmüştü. Kürt kurtuluş hareketi devletin bu zaafından da yararlanarak başarılı bir gelişme kaydetmiş, kısa denebilecek bir süreçte büyük bir halk hareketine dönüşmüştü. Sömürgeci burjuvazi bu deneyimden çıkardığı dersle bu kez zaafa düşmedi. Anında harekete geçti ve kirli savaş güçlerini Karadeniz'e yığıdı. Dahası, bilinçli biçimde abartılı bir görünüm vererek bölgedeki gelişmeleri bölgeyi terörize etmenin bir fırsatına dönüştürdü.

Sömürgeci burjuvazinin asıl korktuğu ise bölge halkıdır. Gerçek şu

ki, günümüzde devletin terörize etmeye çalıştığı Tokat, Ordu, Artvin, Şebinkarahisar vb. il ve ilçeler geçmişte devrimci politik faaliyetin az-çok yaygın olarak yürütüldüğü alanlardır. Bu yöreler Kürt ve Alevi nüfusun ötesinde oldukça önemli bir ilerici potansiyeli bağrında taşımaktadır.

Nitekim sömürgeci burjuvazi gerilladan çok esas olarak henüz kendisini dışavurma olanağı bulamamış bu ilerici potansiyele saldırmaktadır. Sınır tanımayan bir devlet terörü ile bu ilerici kitle terörize edilmeye çalışılmaktadır. Amaçlanan, hafızası '21'lerdeki M. Suphi ve 14'lerin katliamından '72'lerdeki Kızıldere direnişine ve '80 öncesindeki devrimci politik faaliyete dair birçok anı ile yüklü olan devrimci mücadeleye açık bu dinamiği daha baştan dumura uğratmak ve ezmektir. Bölgedeki gelişmelerin olduğundan da abartılı bir biçimde yansıtılıp, büyük güçlerle bölgeye yüklenilmesinin temel bir nedeni budur.

Fakat günümüz koşulları ne '21'lerdeki, ne '72'lerdeki, ne de '80 öncesindeki koşullara benzemektedir. Kürdistan ve Türkiye geçmiştekinden farklı devrimci dinamiklere sahiptir. Bu kez kazanan Türkiye işçi sınıfı olacaktır. Bugün değilse bile yarın, tümüyle bir kirli savaş aygıtına dönüşen sermaye iktidarı Karadeniz'in karanlık sularına gömülmeğe kurtulamayacaktır.

Program sorunları üzerine konferan

Ulusal soruna dayalı çizg

mücadele içerisinde kendini bulacaktır.

Kürt hareketi mutlaka gelecek Türkiye devrimci hareketi ile birleşecektir demiyorum. Birleşmesi demek, kendi sınırları içerisinde Kürt sorununun da, genel olarak Türkiye devriminin de, köklü ve kalıcı bir çözüme kavuşabilmesi demektir. Yani bunun böyle olması aynı zamanda Türkiye devriminin başarıya ulaşması demektir. Ama Türkiye devrimi başarıya ulaşmazsa eğer, Kürt sorunu herhangi bir çözüm bulamaz da denilemez. Bulur, başka türlü bir çözüm bulur. O sınırlı, o iğreti, o düzen ve sistem içerisindeki çözümünü bulur. Dolayısıyla benim savunduğum çözümün başarısı, genelde işçi sınıfının devrimci iktidar mücadelesinin başarısı ölçüsünde mümkündür. Eğer genelde böyle bir mücadele başarı şansı kazanamazsa, çok doğal olarak Kürt hareketi de böyle bir radikal çözüm imkanına kavuşamaz. Ama sorun sorundur, bu sorunun başka muhatapları, başka sahipleri de vardır. Onlar kendilerince bir çözüm bulurlar. Bu bir burjuva federasyon mu olur, bir özerklik mi olur, başka bir şey mi olur? Bir uluslararası karışıklıkta ayrı bir devlet olarak var olmak imkanına şu veya bu emperyalist devletin desteği ile kazanmak mı olur?

Kürt sorununun tek bir çözümü olduğunu hiçbir zaman iddia etmedik. Tam tersine, farklı çözüm biçimlerinin varlığını ve bunun farklı sınıfsal konum ve çıkarlarla organik bağıni hep vurguladık. Bu sorun değişik sınıfları ilgilendirmektedir ve o değişik sınıfların çıkarlarına, bakış açısına, konumuna uygun çok değişik çözümler, ara çözümler pekala bulabilir. Çarlık Rusyası bünyesindeki Polonya'da, Polonyalı sosyalistler, Polonya sorununu Rusya'daki öteki milliyetlerden proletaryayla birlikte ortak bir çözüme bağlamaya çalışıyorlardı. Polonya'nın kurtuluşu meselesini, genel proleter devrim sorununun bir parçası olarak ele alıyorlardı, bunun için çalışıyorlardı. Ama bakıyoruz, Rusya'da proleter devrim olduğu halde, Polonya böyle bir kurtuluşun bir parçası olamadı. Polonya bünyesinde Polonya burjuvazisi ağır bastı, kendi ulusal yığınları üzerindeki etkisini korudu, bağımsız burjuva bir Polonya kurdu. Bağımsız bir devlet olarak Polonya kuruldu. Aynı şey örneğin Finlandiya'da oldu. Ama Ukrayna'da başka bir şey oldu. Azerbaycan'da, Gürcistan'da, Ermenistan'da başka bir şey oldu. Aslında başlangıçta buralarda da bağımsız burjuva cumhuriyetler kuruldu. Ama ne oldu? Oradaki iç mücadeleler neticesinde işçi sınıfı ve köylülük inisiyatifini ele aldılar, kendi kaderlerini Rusya proletaryasının kaderiyle bütünleştirmeyi başardılar. Sonuçta birleşik Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği kuruldu. Ama aynı şey Finlandiya'da, Polonya'da başarılamadı.

Yarın şu veya bu uluslararası bunalım ortamında, Türk burjuvazisinin şu veya bu biçimde güçsüzleşmesi koşullarında, ayrı bağımsız bir Kürdistan da kurulabilir, bu pekala mümkündür. Uluslararası politika bu tür gelişmelere imkan hazırlayabiliyor. Uluslararası bunalımlar ya da bölgesel bunalımlar bu tür bir gelişmeye zemin hazırlayabiliyor. Ya da nispeten uzak bir gelecekte, Türkiye devrimi proleter bir çerçevede başarıya ulaştığı halde Kürdistan'daki sınıfsal güç ilişkileri burjuva ulusal hareketin lehine olabilir ve süreç orada bir başka biçimde seyrederken ortaya farklı bir çözüm bulabilir. Kürt hareketi, o burjuva ulusal hareket

bağımsız burjuva bir Kürt devleti kurma yoluna gidebilir. Tıpkı zamanında Finlandiya'da ya da Polonya'da olduğu gibi. Bütün bunlar hep siyasal sürecin, sınıfsal güç ilişkilerinin çözüm anındaki durumuna bağlı muhtemel akibetler ya da ihtimaller.

Ama biz ihtimaller üzerine tartışmıyoruz. Tartışmamız nedir? Belli bir dünya görüşünden ve belli bir sınıfın çıkarları esas alınarak izlenmesi gereken stratejik çözüm çizgisi nedir? Bizim buradaki tartışmamız bu. Yani biz doğru çizgimizi izleriz de, bu çizgi ne kadar hayata geçer, ne kadar başarılı olur, buna kimse zaten bir güvence veremez. Ama hedeflediğimiz türden bir başarıyı güvencelemenin temel önkoşulu, herşeyden önce doğru bir perspektif ve doğru bir çizgidir. Çizgi bu noktada herşeyin başıdır. Sizin doğru bir çizginiz yoksa eğer, zaten gelecek için hiçbir umudunuz, hiçbir şansınız yok demektir. Bir başarının temel koşulu, sorunu doğru bir yaklaşım, doğru bir çözüm çerçevesinde ortaya koyabilmektir. Kürt sorununa ilişkin olarak da köklü ve kalıcı bir çözümün ne olması gerektiği genel marksist dünya görüşü açısından da bellidir, tarihsel deneyimler açısından da bellidir. Kürt hareketinin bugünkü çıkmazları üzerinden bakıldığında da bellidir. Bu hiçbir biçimde bizim bugünkü Kürt hareketine ilgisiz kalmamız, onu kendi sınırları içerisindeki haklı mücadelesini görmezlikten gelmemiz, onu bu sınırlar içerisinde desteklemememiz anlamına gelmez.

Konuyla ilişkin hangi temel marksist metne bakarsanız bakın, şöyle başlar çoğu kere; ulusal sorun kendi içinde tecrit edilmiş, kendi başına ele alınan, kendi başına konulabilen, dolayısıyla da kendi başına çözüme kavuşturabilen bir sorun değildir. Düşününüz ki, burada ulusal soruna ilişkin bu tanım, salt bir devletin kendi iç sorunu durumundaki ulusal sorunlar için değil, daha genel planda, çağdaş dünyada genel olarak ulusal sorun için söyleniyor. Yani sömürge ve yarı-sömürge ülkeler gerçeğinde ifadesini bulan genel ulusal sorun için söyleniyor. Ama bir devletin kendi içindeki ulusal sorun sözkonusu olduğu zaman, sözkonusu vurgu özellikle geçerlidir. Çünkü bir toplumsal bünye oluşmuştur. Elbette Kürt halkı ile Türk halkı arasındaki bu aşırı içiçe geçmişlik sömürgeci egemenlik ilişkileri ve sürecinin bir sonucudur. Ama neticede bu bir gerçeklik midir? Kapitalist ilişkiler bunu organik bir ilişkiye çevirmiş midir? Bu bir toplumsal bünye ilişkisine dönüşmüş müdür? O zaman siz bu sorunu kendi içinde ayırıp, kendi dar sınırları içinde köklü ve kalıcı bir çözüme kavuşturamazsınız. Çünkü bu sorun bütün öteki sorunlarla organik olarak eklenmiştir. Ulusal sorun bu toplum bünyesindeki genel sorunların bir parçasıdır ve ancak bu genel sorunlar zemini üzerinde ortaya konabilir. Çözümünü de ancak böyle bir genel devrimci çözüm içerisinde bulabilir.

Denilecektir ki, bunu aslında '70'lerde Türkiye solu da söylüyordu, ama hayat gösterdi ki ulusal sorun basbayağı kendi ekseninde de gelişebiliyormuş. Evet, gerçekten de gelişti. Ama sürecin sonraki seyri ne oldu? Sürecin ortaya çıkardığı yeni sorunlar neyin göstergesi oldu? Sürec belirgin bir başarılı gelişme

Sizin doğru bir çizginiz yoksa eğer, zaten gelecek için hiçbir umudunuz, hiçbir şansınız yok demektir. Bir başarının temel koşulu, sorunu doğru bir yaklaşım, doğru bir çözüm çerçevesinde ortaya koyabilmektir. Kürt sorununa ilişkin olarak da köklü ve kalıcı bir çözümün ne olması gerektiği genel marksist dünya görüşü açısından da bellidir, tarihsel deneyimler açısından da bellidir. Kürt hareketinin bugünkü çıkmazları üzerinden bakıldığında da bellidir. Bu hiçbir biçimde bizim bugünkü Kürt hareketine ilgisiz kalmamız, onu kendi sınırları içerisindeki haklı mücadelesini görmezlikten gelmemiz, onu bu sınırlar içerisinde desteklemememiz anlamına gelmez.

Kürt mülk sahibi sınıflarla, bölgedeki şu veya bu gerici devletle, genel planda da emperyalist devletlerle ilişkiler içerisinde yapılan politikalarla, bir devrime gidilebilir mi? Devrimin kendi mantığı bellidir, kendi müttefikleri bellidir, kendi hedefleri bellidir. Her ulusal devrim emperyalizme vurur. Her ulusal devrim geri yapılar vurur. Devrim buna dayalı bir strateji demektir. Kürt sorununun devrimci çözümü buna dayalı bir stratejiyi başarıya ulaştırabilmek demektir. Ve biz komünistler olarak, bu tür bir stratejik çözüm için çalışırız. İlişkilerimizi buna göre düzenleriz, sorunun çözümünü bu gözle ele alırız.

Soruna böyle yaklaştığımız zaman bakıyoruz bunun öteki yüzünde ne vardır? Öteki yüzünde, aynı devletin sınırları içerisinde farklı milliyetlerden işçi sınıfının birlikte mücadelesi vardır. Eğer öncü sınıfın hegemonyasında bu birlik sağlanırsa, yani işçi sınıfı bu birliği kendi içinde sağlarsa, bu, çeşitli milliyetlerden işçi ve emekçi yığınlarının da genel birleşik bir mücadele içerisinde bütünleştirilmesi demektir.

Sorunu tartışırken önce soyutta Kürt hareketini kendi konumu içinde ele aldım. Kürt ulusal hareketinin Kürt sorununa devrimci bir çözüm bulabilmesinin programatik çerçevesini vurguladım. Bunu vurgularken de kendimiz adına bir şey söylemedim. PKK'nın programatik çıkışından hareket ettim. Anti-feodal, anti-sömürgeci, anti-emperyalist devrim üzerine başlangıçta ortaya konulanları esas aldım. Ama tekrar ediyorum, böyle bir devrimin mantığı sizi bünyesinde bulduğunuz devletin öteki emekçi sınıflarıyla kaçınılmaz bir biçimde buluşturur ve birleştirir. Ulusal hareket daha erken başlamış, belli bir gelişme kaydetmiş olabilir. Ama sürecin toplamı üzerinden baktığımızda, sorunun devrimci çözümüne ulaşmaksa asıl amaç, çözüm bir biçimde bu birleşik

slar: Ulusal sorun-4

inin imkanları ve sınırları (Devam)

seyri izledi, hareket bir yere geldi ve anlaşıldı ki, gerçekten bu sorunu öteki sorunlardan ayırarak çözmek, bir devrimci çözüme bağlamak mümkün değil. Bir ileri aşamada tekrar baştaki temel fikre döndük.

Türkiye devrimci hareketi bunu '70'lerde de vurguluyordu demiştik, bu zaten bütün marksist klasiklerin en temel vurgularından biridir. Onlar o klasik vurguları soyut bir biçimde yineliyorlardı. Kürt hareketi kendini '70'lerin ortasından itibaren adım adım Türkiye devrimci hareketinden ayırmaya çalıştı. Ancak bir ölçüde başarılı olabildi. Çünkü o günkü sosyal mücadele bir içiçelik taşıyordu. Ama '80'li yıllarda Türkiye'deki genel sosyal mücadele ve Türkiye devrimci hareketi ezilince, Kürt hareketi kendi tabanı üzerinde kendini toparlamak ve Kürt ulusal uyanışını sıçratmak imkanı bulabildi. Tam böyle bir evrede, Türkiye'de genel sınıf mücadelesinin gerilediği koşullarda, devrimci hareketin ezildiği ve marjinal sınırlara itildiği koşullarda, bakıyoruz Kürt hareketi kendi tabanı üzerinde, kendi eksenini etrafında gelişip serpilme imkanı bulabiliyor. Kürt halk yığınları ulusal özgürlük için ayağa kalkıyor ve bu ayağa kalkış kendi içinde güçlü bir Kürt ulusal devrimci hareketini de besliyor, PKK şahsında büyütüyor. Ama bir yere geliniyor. Burada biz stratejik doğruyu sürecin toplamı üzerinden bulabiliriz. Stratejik süreç ne demektir? Sürecin devrimle taçlandığı aşamaya kadar olan bütün bir tarihsel dönemin toplamı demektir. Bakıyoruz, bu stratejik sürecin belli bir aşamasında, Kürt hareketi de geliyor, kendi gelişmesinin sınırlarına dayanıyor.

Biz bu "yol ayrımı"nda dedik ki, Kürt hareketi kendi tabanı üzerinde yaşayabileceği gelişmeyi en başarılı bir biçimde yaşadı, ama geldi belli sınırlara dayandı. Geldi, kendi iç dinamizmi ile gelişip varabileceği sınırlara dayandı. Bu noktadan itibaren iki yol vardı. Ya kaderini Türkiye emekçi sınıflarının kaderi ile de birleştirerek toplumsal devrim doğrultusunda derinleşmek, yani ulusal davayı burada genel toplumsal davanın bir parçası haline getirmek yoluna girilecekti. Ya da bu kendi eksenini etrafında gelişerek yarattığı gücü, birikimi, mevziyi Türk devletini belli tavizler vermeye mecbur edecek bir doğrultuda kullanmak yoluna gidilecekti. Elbette bu da bir yoldur. Bu, sorunun genel devrim sorunu içerisinde değil de, bu düzenin tabanı üzerindeki çözümü yoludur.

Kuşkusuz siz bir noktaya kadar belirgin bir devrimci gelişme süreci yaşamışsınızdır. Ama bir devrimci süreç kendi başına devrim demek değildir. İşte Latin Amerika deneyimi. Gerilla hareketleri bir dönem önemli devrimci süreçler yaşadılar. Bir ara El Salvador'da devrimci güçlerin iktidara yürümekte olduğu bile sanıldı. Neden? Çünkü ülkenin üçte birini kurtarmışlardı, geriye kalan üçte biri üzerinde başabaş bir mücadele vardı. Gericiliğin etki altında tuttuğu üçte biri de zorluyorlardı. Gerçekten büyük bir gelişme vardı orada. Ama sonrasına bakıyoruz. Bu süreç bir yerde kesintiye uğradı ve düzen olduğu gibi ayakta kaldı. Ne oldu? Gerilla hareketi tuttu, o güne kadarki kazanımlarını "Salvador Barışı" dediğimiz siyasal barışla bir sonuca bağladı. Bir takım sınırlı, geçici hak ve özgürlüklerin kazanılmasıyla o dava orada kaldı.

Devrimci süreçle devrimi birbirine karıştırmamak lazım. Devrimi elbette devrimci süreçler hazırlar. Ama devrimci süreç devrime varmadan belli bir noktada kesintiye, bozulmaya ya da yenilgiye uğrayabilir. Ya da bir ara çözüme, düzen içi bir ara çözüme yol açabilir. Devrimci süreç orada bir takım tavizler elde etmenin bir imkanı olarak iş görür. Bugün Kürt hareketinin girdiği "siyasal çözüm" arayışının anlamı budur.

Devrimci süreçle devrimi birbirine karıştırmamak lazım. Devrimi elbette devrimci süreçler hazırlar. Ama devrimci süreç devrime varmadan belli bir noktada kesintiye, bozulmaya ya da yenilgiye uğrayabilir. Ya da bir ara çözüme, düzen içi bir ara çözüme yol açabilir. Devrimci süreç orada bir takım tavizler elde etmenin bir imkanı olarak iş görür. Bugün Kürt hareketinin girdiği "siyasal çözüm" arayışının anlamı budur. Eğer bu Latin Amerika'daki "siyasal çözüm" süreçleri olmasaydı, Kürt hareketinin bugünkü arayışlarının neyi ifade ettiğini anlatmak çok daha zor olurdu. Ama bu olaylar sorunun anlaşılmasını bugün kolaylaştırıyor. O yarım kalmış devrimci süreçler, devrimci sürecin sağladığı başarının belli bir noktadan sonra nasıl "siyasal çözüm"e bir dayanak olarak kullanıldığını, belli tavizler elde edildiğini, ama neticede devrimden de vazgeçildiğini, düzenin ayakta kalma imkanı bulduğunu gösteriyor. O süreçlerin aynasından bakıldığı zaman Kürt hareketinin açmazını anlamak, eğer bu çizgide ısrar ederse, akibetini anlamak kolaylaşıyor.

Bunlar aynı sosyal karakterde hareketlerdir. Özünde küçük-burjuva devrimci akımlardır. Birisi ulusal dava etrafında, öteki yurtsever demokratik dava etrafında aynı şeyi yapıyor.

Özetle Kürt ulusal sorunu, Türkiye toplumunun birbirine düğümlenmiş genel sorunlarının bir parçasıdır. Devrimci çözümünü de ancak bu sorunların tümünü kucaklayan bir devrimci eksenle, böyle bir devrimci çerçeve içinde bulabilir.

Sorunun bu ele alınışına karşı ileri sürülebilecek olan bir başka argüman şu olabilir: Kürt sorunu demokratik karakter kazandığı ve demokratik bir sorun olduğu için, çözümünü neden demokrasi sınırları içinde düşünülmesin ki? Güzel. Ama gelin görün ki, bu çağda, genel demokrasi sorununun kendisi de, çözümünü ancak daha genel bir çerçeve içinde bulabiliyor. Demokrasi sorunu kendi devrimci çözümünü hiç de kendi dar sınırları içinde bulamıyor. Bunu demokrasi sorunu konulu konferansın kendi çerçevesi içerisinde uzun uzun tartıştık. Demokrasi sorunu bu düzen tabanı içinde çözülürse varacağı yer bellidir; bu, toplumun burjuva temeller üzerinde demokratikleştirilmesidir. Onun bu düzeni aşan bir çözümü ise dosdoğru proleter devrimidir. Yani demokrasi sorununun kendisi proleter devrim sürecinin bir unsuru, bir parçası haline gelmiş. O kendi tabanı üzerinde çözülüyor ki, ulusal sorun da demokrasi sorunu tabanı üzerinde çözülebilsin. Her gerçek devrimci Türkiye'de demokrasi sorununu bir devrim sorunu olarak ele almıyor mu? Peki Türkiye'de toplumsal içeriği olan gerçek bir devrim nedir sorunu sorulduğumuz zaman alımlı olacak yanıtın ne olduğunu demokrasi sorununu uzun uzun tartışırken

ortaya koymadık mı? Ve hayat gerçekliğini gösteriyor; ulusal sorunu Türkiye devriminden kopararak çözmeye çalışanlar, buna ilişkin olarak önden ortaya koydukları stratejik devrimci çizgiyi izlemekte belirgin biçimde zorlanıyorlar. Başlangıçta ortaya konulan devrimci programın temel unsurları fiilen geri plana düşebiliyor.

Elbette buna rağmen soruna belli bir çözüm bulabilirler, ama buldukları çözüm işte bu tür bir çözüm, anayasal-reformcu bir çözüm olabilir. Devrimci silahlı direnişle, bir dönemki devrimci mücadele çizgisiyle elde edilmiş mevzilerin anayasal bir başarıya kanallı edilmesiyle bulabilir. Bu çerçevede bir yoldaşın bir sorusu (bu meseleler doğru anlaşılın, bütünsel bakış kaybedilmesin diye üzerinde duruyorum) var. Soru şöyle: "Kürt hareketi bugüne kadarki kazanımlarını reformcu bir yolla da olsa anayasal dayanağa kavuşturmak ve meşrulaştırmak istiyor. Bunun başarılması halinde, sınıfsal anlamı da gözetilerek, bu durum desteklenecek midir? Tutumumuz ne olacaktır?"

Biz Kürt halkının kendi mücadelesiyle elde ettiği her kazanımı önemli buluruz ve meşru sayarız. Şu veya bu kazanım elde edildiğinde, iyi midir kötü müdür diye bir tartışma olamaz. Ama sorun bu değildir. Tartışma, şu veya bu ölçüde elde edilebilecek olan kazanımlar üzerine değil, bu sınırlar içindeki bir çözüm arayışının ya da bu sınırlar içinde gerçekleşecek çözümün ne ifade ettiği üzerine olabilir ancak. Ona bakarsanız, nasıl mücadeleyle elde edilmiş en küçük bir demokratik kazanım bile bizim için çok önemliyse, biz Kürt halkının en küçük, dolayısıyla da her türlü kazanımını önemli bulur, meşru sayar ve destekleriz. Ama bu kazanımlar ile onların belli bir çözüm şekline dayanak yapılmasını, buradan giderek bu çözüm şeklinin olumlanmasını birbirinden ayırırız, ki bunlar temelden farklı şeylerdir. Bu tıpkı reformlar sorununa bakış gibidir. Bu tıpkı bir devrimcinin reformlara bakışı, reformları devrimci mücadelenin yan ürünü sayması ve onları devrim mücadelesini daha ileriye taşımanın olanakları, dayanakları olarak görmesi gibidir. Ama yine de bildiğimiz gibi, çoğu kere reformlar bir devrimci süreci kesintiye uğratanın, bazı tavizlerin oluşturduğu kazanımlar devrim hedefini bir yana bırakmanın araç ve olanakları olarak da kullanılabilir. Asıl kritik nokta işin burasındadır, asıl ayrım çizgisi bu çerçevede ortaya çıkar.

Biz devrimciyiz, devrimden, devrimci çözümden yanayız. Biz deriz ki, Kürt halkı yasal ve anayasal çerçevede bazı kazanımlar elde etmekle meseleyi çözmüş olmuyor. Yalnızca bu meselenin gerçek çözümünü ertelemiş oluyor. Yani biz burada kalkar yığınlar gerçeği açıklama yolunu tutarız. Bundan yana mısın değil misin, darlığı içerisinde sorunu tartışmayız. Siz diün inkar ediliyordunuz, bugün hiç değilse varlığınız kabul ediliyor, size bir takım haklar bugüne kadarki mücadelenin bir sonucu olarak veriliyor, bunun bir anlamı kuşkusuz ki var, biz bunu görmezlikten gelmeyiz, deriz. Ama siz sorununuzu hiçbir biçimde çözmüş olmadınız. Siz sorununuzun çözümünü sadece ertelediniz. Sömürgeciliğin

kaynağını oluşturan sınıf ayakta kaldıkça, sömürgeciliğin Kürdistan'daki iktisadi-sınıfsal dayanakları ayakta kaldıkça, siz bu sorunu hiçbir biçimde çözünüz olmazsınız. Biz bunu böyle anlatırız. Sizin sorunuzun gelmiş işçinin, emekçinin, yoksulun sosyal ezilmişlikten kurtulması sorununa bağlanmıştır, deriz. Sizin ulusal ezilmişliğiniz gelmiş bu genel sorunun çözümüne bağlanmıştır. Çünkü sorun kendi içinde bir sorun da, kaynağı farklı ama. Ulusal sorun, Kürt halkının ulusal köleliği kendi içinde bir sorun. Ama bu köleliği yaratan sınıf daha genel sorunları da üreten, bunların kaynağını da oluşturan bir sınıf. Türk burjuvazisi, bir, burjuvazi olduğu için; iki, sömürgeci olduğu için; üç, emperyalizmle işbirliği içinde olduğu için, bütün bu konum ve ilişkiler sayesinde Kürt halkını eziyor. Bu sorunun bir kaynağı var; siz bu kaynağı kurutabilecek misiniz? Bugün Musul-Kerkük, 70 sene önce bir başka devletin sınırları içinde kalmış, Türk devleti hala bunların üzerine sinsi bir biçimde hak iddia ediyor. Buralar zamanında benimdi, haksız biçimde elimden aldınız, diyor. Türk burjuvazisi zayıf düşer, siz geçici olarak bir takım tavizler ve haklar alırsınız, yarın yeniden güç kazandığı zaman döner Kürdistan benim bin yıllık toprağımdı der. Denk düşürdüler benden aldılar der, hak iddia eder, geri almak ister. Bugün aynı şeyi “12 Adalar” üzerinden bile yapıyor Türk devleti. Yani bu sorun öyle bir takım tavizler, bunların sözde anayasal güvenceye kavuşturulmasıyla kalıcı çözümünü bulamaz.

Denilecektir ki, çok radikalsiniz, hep de köklü çözümler istiyorsunuz! Elbette! Ama zaten bu toplumda devrimciliğin bütün öteki akımlardan farkı tam da bu değil midir? Devrimci, sorunun kökünü kurutmak ister. Reformcu, kurulu düzen çerçevesinde iyileştirmeler ister. Reformcu bu toplumu kendi içinde demokratikleştirmek, iyileştirmek, ezilen sınıfların yaşam koşullarını biraz düzeltmek, onların demokratik haklarını yasal ya da anayasal güvencelerle biraz istikrara kavuşturmak ister. Bir devrimci ise bataklığı kurutmak ister. Mesele bu zaten. Burada siyasal sorunlar devrimciler açısından ve devrimci çözüm açısından tartışılıyor. Ben bu toplumda bu sorunların kendine göre başka çözümleri yoktur demiyorum ki. Ama bir devrimcinin çözümü ile bir reformistin çözümü farklı, üstelik temelden farklıdır. Doğal olarak herkes kendi çözümünün peşinde koşar.

Denilebilir ki; sizin Kürt sorununa düşündüğünüz çözüm bugün için çok zor; bugün için gerçekleşmesi pek olanak dahilinde görünmeyen soyutta pek devrimci çözümleri bir yana bırakın da biraz bugünkü gerçekleri görün. Bu tür bir sözde gerçekçiliği biz ilke olarak reddediyoruz. Zira bu tür bir gerçekçilik, bu tür bir muhakeme tarzı her türlü reformizmin temelidir. “Hareket herşey, nihai hedef hiçbir şeydir” diyenlerin hareket noktası zaten bu tür bir gerçekçiliktir. Ona bakarsınız, bizim işçi sınıfı için düşündüğümüz çözüm ve hedeflere ulaşmak bugün için kıyaslanamaz ölçüde çok daha zor. Kürt halkının iyi kötü bir takım mevzileri var, bir takım adımları var. Yakaladığı belli bir başarı var. Oysa işçi hareketi cephesinde daha henüz işçi sınıfının partisi bile yok. Aynı muhakemeye bakarsanız, o zaman işçi sınıfı davası tümünden umutsuzdur. Demek ki güncelden bakılmıyor buna.

Konuşmamın en başında belirtmiştim; biz burada programın sorunlarını tartışıyoruz, biz burada nesnel ilişkiler üzerinden temel sorunların devrimci çözümünü konuşuyoruz. Konuşup tartıştığımız bugünkü konjonktür içerisinde ya da gelişmelerin bugünkü evresinde neyin mümkün neyin mümkün olmadığı değil ki. Bu çerçevedeki tartışmalar taktiğe ilişkin sorunlarla ilgili olabilir ancak. Temel sorunların devrimci çözümüyse tartışılan, bu çözümün genel esaslarıysa tartışılan, konjonktürün ya da özel evrelerin yeri yoktur bu tartışmada. Stratejik çerçeve ise tümüyle farklıdır. Stratejik çerçeve, sürecin özel ya da konjonktürel evrelerini değil, tümünü gözetir, bunu

Bir hareketin devrimci mücadele yöntemleri kullanması, hatta hatta silahlı direnişi ve silahlı ayaklanma yolunu tutması, kendi başına onun devrimciliğini göstermez; önemli olan hareketin gözettiği politik hedeftir, önüne koyduğu politik görevlerdir. Bizim her zaman önemle üzerinde durduğumuz bu temel önemde görüş, bakıyoruz 1920’li yıllarda tam da ulusal soruna ilişkin bir tartışmada ortaya konuluyor.

esas alır. Stratejik çizgi, bugünkü mevcut güçlerle neyin mümkün olup olmadığını değil, bu toplumdaki sosyal potansiyel ile, bu toplumdaki ezilen sınıfların nesnel devrimci potansiyeli ile neyin başarılabileceğini hareket noktası olarak alır.

Teori ve program bu açıdan nesnel olanla ilgilenir. Nesnel ilişkilerle, nesnel imkanlarla ilgilenir. Sonra strateji, sonra taktik, bu nesnel imkanlara gerçeklik kılmaya çalışır. Ama siz bu nesnel imkanlara tabi olan bir strateji izlemelisiniz ki bir sonuca ulaşabilesiniz. Siz eğer stratejinizi emperyalizmin devrilmesi, burjuvazinin devrilmesi, feodal, yarı-feodal ilişkilerin tasfiyesinden koparmışsanız, zaten mevcut temel ilişkileri değiştiremezsiniz. Çünkü siz böyle bir stratejik hedef gütmüyorsunuz. Sizin planınız bu değil, sizin hedefiniz bu değil. Bu durumda siz temel programatik hedeflerinizi değiştirmişsiniz demektir. Eğer siz Kürt halkının salt ulusal haklarının kendi içinde kazanılmasına kilitlenmişseniz, bu temel hedeflerinizin değiştiğini gösterir. Ki her zaman burjuvazinin ulusal soruna bulduğu çözümün çerçevesidir bu salt ulusal istemler çerçevesi. Kendi içinde salt ulusal istemlere ve hedeflere dayalı bir siyasal mücadele çizgisinin toplumsal mantığı budur. Bunun taşıyıcısı hangi akım görünürse görünsün, bu akımın taşıdığı sıfat ya da soyuttaki iddiası ne olursa olsun, somutta ve gerçekte olayın mantığı budur. Olayın mantığı ne ise adı da odur. Bu sınırlar içinde bir mücadele her zaman burjuva ulusal kurtuluş mücadelesidir.

Bir başka soru var: *“Ulusal hareketin devrimci bir çizgide ilerleyebilmesini daha çok Türkiye cephesindeki devrimci sınıf mücadelesinin izleyeceği seyirle ilişkilendiriyoruz. Bunun belirleyici önemine rağmen, bu cephenin açtalamaması halinde, ulusal hareket devrimci kimliğini korumayacak mıdır? Eğer koruyamazsa bu durumda bu onun politik çizgisiyle ilintili değil midir?”*

Bugün Türkiye’nin batısında güçlü devrimci dinamikler ortaya çıkmayabilir, ama buna rağmen PKK devrimci bir politik çizgiye sahipse, yani devrimci bir hareketse, bu politik çizgi sayesinde stratejik devrimci hedeflerde ısrar etmesi gerekmiyor mu? Sorulan sorunun daha açık anlamı bu. İsrar etmesi gerektiği elbette temenni edilebilir. Ama yaşam bunun kolay olmadığını gösteriyor. Çünkü kazanılmış mevziler var. O mevzileri siz ya toplumsal devrim doğrultusunda derinleşerek elde tutabilirsiniz, ya da salt ulusal istemler eksenine kaydığınızda anayasal bir çözümün hizmetine sunmak yoluna gidersiniz.

Ancak sağlam bir devrimci ideolojik-politik kimliğe oturuyorsanız, buna uygun düşen sınıfsal güçlere dayanıyorsanız, toplumsal devrim doğrultusunda derinleşmek başarılabilir. “Sosyalizmin yıkılışı” üzerine gelen genel bir gerici rüzgarın ve ideolojik basıncın etkisi altında, çok yönlü bir gerici kuşatma altında bu elbette sanıldığı kadar kolay bir iş değil. Dünya ölçüsündeki bu çok yönlü gerici kuşatma ve kampanyanın ağırlığının ortalığa çöktüğü bir dönemde bile devrim ve sosyalizm davasına bağlı kalabilmek, tutarlı ve sağlam bir ideolojik-politik kimlik sayesinde mümkün olabilir. Ulusal hareketin bu sağlamlığı ve tutarlılığı gösteremediği, şu son yıllarda ciddi ideolojik sallantılar geçirdiği, politik çizgisini ciddi bir fiili revizyondan geçirdiği ortada değil mi? Anti-feodal, anti-sömürgeci, anti-emperyalist devrim stratejisinin bir yana bırakıldığı, Kürtlerin ulusal varlığının ve bazı haklarının ortadan kaldırıldığı, bir federasyonun bir politika haline getirildiği ortada değil

mi? Ama bu tutarsızlığın ulusal hareket tarafından gösterilmesi bir yerde anlaşılabilir bir şeydir de. Küçük-burjuva bir ideolojik kimlik, küçük-burjuva bir sosyal temel, bu zemin üzerinde ortaya çıkan bir tutarsızlıktır söz konusu olan. Mücadele kararlılığı sürüyor, silahlı direniş kararlılığı sürüyor, deniliyor. Peki ama, acaba devrimci politik çizgide, başlangıçta ortaya

konulan devrimci programın temel unsurları üzerinde de aynı kararlılık sürüyor mu? Bu, yanıtı aranması gereken en kritik, en tayin edici soru ve sorundur. Devrimci programda, devrimci politik stratejide aynı kararlılık sürüyorsa, ‘77-78’de sömürgeciliği iç ve dış dayanaklarıyla devrimin hedefi ilan edenler, ‘84’de sömürgecilğe karşı olduğu kadar onun iç ve dış dayanaklarına karşı ayağa kalkanlar, nasıl oluyor da kalkıp ‘90’lı yılların ortasında AGİK’e, Clinton şahsında bizzat emperyalist dünya jandarmasına, gelin bu meseleye el koyun, ortaya bir çözüm koyun, ne çözüm koyuyorsanız biz desteklemeye hazırız diyebiliyorlar? Bu öyle basit ya da önemsiz bir davranış mıdır? Bunu sıradan bir “taktik-manevra” sayıp geçebilir misiniz? Hiçbir devrimin, hiçbir devrimci liderin yaşamında böyle bir şey yoktur. Hele devrimci gelişme süreçleri içerisinde bu hiç olmamıştır. Olamaz da. Zira bu eşyanın tabiatına aykırıdır. Bu devrimin temel düşman hedefleri içinde olanlardan tarafsızlık ya da hakemlik istemek gibi bir şeydir. Bir takım zorunlu taktik diplomatik girişimler söz konusu olduğunda bile, bunun için bir takım aracı halkalar kullanılmıştır. Yani hiçbir devrimci parti ya da lider böyle bir sorumluluğu direkt üstlenmemiştir. Siz sistemin jandarmasından çözüm isteyebilir misiniz? Burada yeni bir şey de söylemiyorum. Bunlar 3. Genel Konferansı’mızın konuya ilişkin temel metinlerinde var.

Burada bir kez daha şu gerçeğin altını çizmek, şunu hatırlatmak istiyorum. Bu tutum, birleşik bir devrimin yaratacağı bir genel çözümünden koparılmış, kendi içinde tecrit edilmiş ve amaçlaştırılmış bir ulusal hareket mantığı ile tutarlıdır. Çünkü kendi içinde tecrit edilmiş ve amaçlaştırılmış bir ulusal dava, burjuva karakterde bir ulusalavadır. Düzenin de içine sığar, sistemin de. Düzen derken, Türkiye’nin bugünkü burjuva sınıf düzenini kastediyorum. Sistem derken genel emperyalist dünya düzenini kastediyorum. Ama sınıfsal mantığı belirgin olan, içte feodal-burjuva sınıfları hedef alan, dışta burjuva sömürgeciliği ve emperyalizmi hedef alan bir dava çerçevesinde böyle bir şey hiçbir zaman olmaz. Çünkü o mantık kaldırmaz bunu. Bu gerçeği herkes de bilir aslında. Ama yüreklilikle ortaya koymak şu veya bu nedenle çoğu kimsenin işine gelmez.

Kurulu düzen tabanı üzerinde uzlaşmaya dayalı bir çözüm aramak anlamında bir “siyasal çözüm” arayışı, doğaldır ki devrimci çözüme ilişkin umutsuzluğun da bir yansımasıdır. Dikkat edin, tüm “siyasal çözüm” arayışları hep de devrimci sürecin tıkandığı, çatışmanın kilitlendiği, tarafların bir sonuca gidemediği durumlarda gündeme gelmektedir. Latin Amerika gerilla hareketlerinden Filistin’e kadar yaşananlar bunun henüz çok yeni, henüz çok taze örnekleridir. Bu tür arayışların dünya ölçüsünde genel bir karşı-devrimci dalgalanın habercisi, Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa’daki gelişmelerin buna dayanak yapıldığı bir evrenin ardından gündeme gelmesi de bu açıdan oldukça açıklayıcıdır.

Anayasal düzenlemeleri esas almak ya da bir noktadan sonra böyle bir yöneliş içerisine girmek, kendi başına silahlı direniş yolunu terketmek anlamına da gelmiyor. Bu konu üzerinde gerek basınımızda gerekse bu konferanslar boyunca birçok kere durduk, sorunu enine boyuna irdeledik. Bizzat bu konferans çerçevesinde de ben bu mesele üzerinde durdum. Dolayısıyla mesele bir bakıma yeterince açık. Buna rağmen, Stalin’in bu konuda çok dikkate değer olan bir tartışması var ve ben sözü zaten buna getirmek istiyorum. Gerçi biz bu tartışmanın da bazı

bölmelerini başka vesilelerle basınımda yayınladık. Fakat yine de bu tartışmadan bazı parçaları burada bir kez daha kısaca ele almak yararlı olacaktır. Zira bu tartışma tümüyle ulusal soruna, onun devrimci ve anayasal çözümleri arasındaki derin ilkesel farka ilişkindir. Stalin'in, reformcu ya da anayasal çözüm hedefleri izlemenin hiç de “devrimci yöntemler”i ya da silahlı direniş yöntemlerini kullanmaya engel olmadığına ilişkin vurguları, tam da, ulusal sorun bir anayasal sorun mudur, yoksa bir genel devrim sorunu mudur tartışması çerçevesinde ortaya konulan vurgulardır.

Bir hareketin devrimci mücadele yöntemleri kullanması, hatta hatta silahlı direnişi ve silahlı ayaklanma yolunu tutması, kendi başına onun devrimciliğini göstermez; önemli olan hareketin gözettiği politik hedeftir, önüne koyduğu politik görevlerdir. Bizim her zaman önemle üzerinde durduğumuz bu temel önemde görüş, bakıyoruz 1920'li yıllarda tam da ulusal soruna ilişkin bir tartışmada ortaya konuluyor. Stalin'in tartışması Semiç'e karşı. Semiç, o dönemin Yugoslav Komünist Partisi'nde önemli yeri olan, bu partinin yayın organlarında ulusal sorun üzerine dizi makaleler yazan, YKP'yi Komünist Enternasyonal toplantılarda temsil eden önemli bir şahsiyet. Semiç'in düşüncesi öz olarak nedir? Bilindiği gibi dönemin Yugoslavyası çok uluslu bir ülke. Ezen Sırp ulusu ve ezilen Hırvat, Sloven, Arnavut vb. uluslar var. Semiç diyor ki, eğer ezen bir ulusun bünyesindeki ezilen uluslar, devrimci yöntemleri de esas alarak ezen ulus egemenliğine karşı mücadele ederlerse ve sonuçta onu belli haklar tanımaya mecbur ederlerse, doğal olarak, yapılması gereken şey bu hakları anayasal güvenceye bağlamak, mevcut anayasayı buna göre yeniden düzenlemektir, vb...

Stalin bu görüşlere ilişkin parçaları aktarmanın ardından şunları söylüyor:

“Semiç yoldaşın konuşmasının bu parçaları yorum gerektirmez sanırım. Ulusal sorunu, genel proleter devrim sorununun tamamlayıcı bir parçası olarak düşünen birinin, bunu anayasal bir soruna indirgeyemeyeceği açıktır. Ve tersine: ancak ulusal sorunu genel proleter devrim sorunundan ayıran biri, onu anayasal soruna indirgeyebilir.”

Bu tabi tartışmanın akışıyla da bağlantılı bir vurgu. Bu önceki dönemden sürüp gelen bir tartışma. Semiç kendi düşüncelerini daha sonra reddediyor ve diyor ki; ben “anayasal çözüm” derken hiç de devrimci mücadeleyi terkedelim demedim, zaten “anayasal çözüm” de ancak devrimci mücadeleyle mümkündür; ben elbetteki devrimci mücadele yöntemlerini savunuyorum, diyor. Az önce okuduğum parça buna bir yanıt olarak veriliyor.

İşte “siyasal çözüm”ün mantık olarak nereden çıktığını dönün Semiç'in savunma tarzı ve Stalin'in buna yanıt olarak yaptığı vurgular ışığında düşünün. Düşünün ki, Stalin'in söyledikleri bir teorik muhakemenin ürünüdür. Ama teorik muhakeme, her zaman yaşamın kendisinden çıkar; sınıf ilişkilerinin, siyasal ilişkilerin kendi mantığından çıkar. Dikkat edin, ulusal sorun genel devrim davasından koparıldığı zaman, kaçınılmaz bir biçimde “anayasal çözüm” platformuna gider varır diyor Stalin. Bu tartışma 1920'lerin tartışmasıdır. Bakıyoruz, bu aynı sorunlar 1990'larda benzer bir biçimde karşımıza çıkıyor.

Okuyorum devamını: *“Semiç Yoldaşın konuşması ulusların kendi kaderlerini tayin etmeleri hakkının devrimci bir savaşım olmaksızın elde edilemeyeceğini belirtiyor. Semiç Yoldaş bu konuda şunları söylüyor: 'Bu hakların ancak devrimci bir savaşım ile elde edilebilecekleri anlaşıyor. Bu haklar parlamenter yoldan elde edilemezler. Ancak devrimci yığın eylemleri onları doğurabilirler'”. Bu son sözler Semiç'in söyledikleri. Dikkat edin bu haklar ancak devrimci yoldan elde edilebilir diyor. Stalin bunu, bu sözleri yorumluyor:*

“Ama 'devrimci savaşım' ve 'devrimci eylemler' ne anlama gelir? 'Devrimci savaşım' ve 'devrimci eylemler', ulusal sorunu çözenin zorunlu koşulu olarak egemen sınıfın alaşağı edilmesi ile, iktidarın alınması ile, devrimin zaferi ile bir tutulabilir mi?

Elbetteki hayır. Ulusal sorunu çözenin baş koşulu olarak devrimin zaferinden söz edilmesi bir başka şey; ve ulusal sorunun çözüm koşulu olarak 'devrimci eylemler' ve 'devrimci savaşım'ın ileri sürülmesi bir başka şeydir. Reformlar yolunun, anayasal yolun ne 'devrimci eylemler'i ne de 'devrimci savaşım'ı dışladığını belirtmek zorunlu. Şu ya da bu partinin devrimci ya da reformcu niteliği belirlendiği zaman, kararlaştırıcı öge olarak, kendi başlarına 'devrimci eylemler'i değil, ama parti tarafından girilen ve yararlanılan bu eylemlerin yönelik bulundukları siyasal erek ve görevleri gözönünde tutmak gerekir. Birinci Duma'nın 1906'da dağıtılmasından sonra, Rus Menşevikleri, bilindiği gibi, 'genel grev'in hatta 'silahlı ayaklanma'nın örgütlenmesini öneriyorlardı. Ama bu, onların Menşevik olarak kalmalarına hiç de engel değildi. Çünkü bütün bunları o zaman niçin öneriyorlardı? Elbette Çarlığı devirmek ve devrimin tam zaferini örgütlemek için değil, ama bir reform koparma ereğiyle, 'anayasa'yı genişletme ereğiyle, 'iyileştirmiş' bir Duma toplama ereğiyle, çarçı hükümet üzerinde bir baskıda bulunmak için. Eski düzeni reformdan geçirmek uğruna 'devrimci eylemler', egemen sınıfın elinde kalan iktidar, bu bir sorundur; bir anayasal yoldur. Eski düzeni yıkmak için, egemen sınıfı devirmek için 'devrimci eylemler' bir başka sorundur; devrimci yol, devrimin tam zaferi yoludur. Burada fark çok büyüktür.” (Marksizm ve Ulusal Sorun ve Sömürgeler Sorunu, Sol Yayınları, 3. Baskı, s.271-272)

Yineliyorum, bu tartışma, ulusal sorun üzerine bir tartışma. Bu tartışma ulusal sorun çerçevesinde anayasal yol mu, devrimci yol mu tartışması. Aktardığım parça teorik açıdan son derece anlamlı ve bugünkü tartışmalar açısından son derece güncel pratik bir içerik taşıyor. Kendi başına devrimci eylemleri, devrimci yöntemleri savunmak, sorunun devrimci çözümü için uğraşmak anlamına gelmez. Temel siyasal amacınız nedir? diyor Stalin. Siz egemen sınıfı devirerek mi sorunu çözmek istiyorsunuz, yoksa egemen sınıfı belli çözümlere razı etmek için mi mücadele ediyorsunuz. Biri bir devrimcinin konumu, diğeri bir reformcunun konumudur. “Buradaki fark çok büyüktür”, diye bağlıyor sözünü zaten.

Tekrar ediyorum, biz burada temel fikirler bakımından hiç de yeni şeyler söylemiyoruz. Biz “siyasal çözüm” çizgisine karşı bir çerçeveye oturan bir sert eleştirel tutumu '92 tarihli “yol ayrımı” değerlendirmesine dayanarak gündeme aldık. Yaşam haklı olduğumuzu gösterdi. '92'de bir yol ayrımının olduğu nesnel bir biçimde kanıtlandı. Bugün bizzat *Serxwebun*'da yeralan çeşitli değerlendirmeler, 92'de hareketin umduğu sıçramayı yapamadığını ve bunun beraberinde belli sorunlar getirdiğini açıklıkla ortaya koyuyorlar. Hareket gerekli sıçramayı başaramadı. Başarılabilseydi eğer, bunun yaratacağı dinamizmle,

bu Kürt egemen sınıflarını, başka bazı şeyler hedef almayı beraberinde getirebilirdi. Bu arada Türkiye devrimci hareketinden de umut kesildi; çünkü '91 yılının sonrası, Türkiye'de kitle mücadelesinin büyük bir gerileme yaşadığı, Türkiye devrimci hareketinin bizim “solda tasfiyeciliğin yeni dönemi” dediğimiz genel bir gerileme ve çözülme içine girdiği bir dönem. Böyle bir dönemde bu yol ayrımında bir başka yol gitgide önplana çıkmaya ve taktik açılımları belirlemeye başladı.

Soru: *Çağımızda ulusal kurtuluş hareketleri dışta emperyalizme içte feodalizme karşı başarılı bir mücadele sürdürebilirler mi? Bu karakteri taşıyabilirler mi, bu mücadeleyi sonuna kadar götürebilirler mi?*

Bu tümüyle feodalizmden ve emperyalizmden kurtuluş sorunu ile yüzyüze olan bir toplumdaki mücadelenin hangi sınıfın önderliğinde, hegemonyasında yürütüldüğü sorunu ile bağlantılıdır. Eğer bu mücadelenin önünde işçi sınıfı, işçi sınıfının kararlı temsilcileri varsa, bu mücadelenin belirli bir başarıyla yürütülebileceğini, anti-emperyalist anti-feodal hedefler çerçevesinde az-çok başarılı bir sonuca bağlanabileceğini tarih bize gösterdi. Çin Devrimi bunun klasik bir örneğidir.

Gerçi Çin Devrimi'nin sınıf önderliği sorunu belli bakımlardan tartışmalı bir konu. Fakat burada sorun bu değil. ÇKP'nin kendi döneminin dünya komünist hareketinin parçası olarak hareket ettiği, uluslararası ölçekte kendini devrimci uluslararası işçi hareketinin bir parçası saydığı kesin olduğuna göre, önemli olan bunun sağladığı kendine özgü konumdur. Bu konum bir yandan bilimsel sosyalizmin belli esaslarından ideolojik açıdan yararlanmayı, öte yandan ise dünya uluslararası işçi hareketinin ve Sovyetler Birliği'nin güçlü desteğini beraberinde getiriyordu. Bu çerçevede Çin Devrimi'nin başarısı salt kendi içinde, yani salt ulusal ölçekte bir başarı değil. Çin Devrimi, Ekim Devrimi'nin açtığı çıkırın bir uzantısı, yarattığı uluslararası zeminin bir ürünü bir bakıma. Yani bu başarı kendi içinde bir başarı değil. Ekim Devrimi'nin yarattığı büyük tarihsel sarsıntı, onun güç ilişkilerinde yarattığı değişim, onun Sovyetler Birliği şahsında yarattığı büyük mevzi, onun Avrupa'da önünü açtığı güçlü dünya komünist işçi hareketi -bütün bunlar olmasaydı eğer, Çin devrimi ne o kararlılığı kazanabilirdi, ne o iradeyi ortaya koyabilirdi, ne de vardığı o ileri sonuçlara varabilirdi. Ama bunun olduğu koşullarda ve ülkedeki iç mücadelede alt sınıflara, özellikle de toplumun ezici çoğunluğunu oluşturan köylülüğe dayanıldığı ölçüde, anti-emperyalist anti-feodal devrimin radikal sonuçlara bağlanabildiğinin klasik bir örneği oldu Çin Devrimi.

(Devam edecek...)

Kürt Ulusal Sorunu-1

**Teorik
Programatik
Perspektifler
ve
Siyasal
Değerlendirmeler**

Kürt Ulusal Sorunu-2

**Teorik
Programatik
Perspektifler
ve
Siyasal
Değerlendirmeler**

Sol hareket üzerine değerlendirmeler

(3. bölüm)

- Ben konulan çerçeveye katılıyorum. Netleştirmemiz gereken birkaç nokta üzerinde durmak istiyorum.

Bence bizim devrimci harekete ilişkin bir değerlendirme yapmamız zorunluydu. 1 Mayıs sadece bu değerlendirmenin yapılması gerektiği konusunda bizi uyarmış, bunu acil hale getirmiştir. Ama 1 Mayıs değil de başka bir pratik gelişme de ister istemez bir değerlendirme yapmamızı zorunlu hale getirecekti. Ayrıca bizim yaşamakta olduğumuz süreç de bunu zorunlu hale getiriyordu. Yani program düzeyine çıktığımız, programın şahsında açık bir taraf olduğumuz ve partiyi ilan etmenin öngünlerine geldiğimiz bir sırada, zaten böyle bir değerlendirmeyi yapmak zorundaydık. 1 Mayıs yalnızca bunu kolaylaştırdı ve hızlandırdı.

Biz devrimci hareketin içinden çıktık, ama farklı olduğumuzu söyledik. Yeni dönemin yeni hareketi olduğumuzu söyledik, kendimizi teorik, ideolojik her bakımdan farklı bir çizgi olarak tanımlamaya çalıştık. Devrimci hareketi tanımlamaya çalıştık. Bir süreç yaşandı ve bugün bir yere gelindi. Ama bugüne kadar tüm farklılıklarımıza rağmen devrimci hareketle birlikte algılandık ya da onunla birlikte tanımlandık. Geline yerde artık, yoldaşın tabiriyle, kendimi ayırmak dediğimiz şeyi gerçekleştirmemiz gerekiyor. Hem yaşadığımız süreç bunu kaçınılmaz hale getiriyor, hem de sadece ideolojik-programatik düzeyde değil, pratik olarak da ayırmak gerekiyor. Sosyal ortamımızı tümüyle değiştirmemiz gerekiyor. Artık kendimizi devrimci hareketin geneli içinde değil sınıfla birlikte tanımlamamız gerekiyor.

Bu konuda "popülizm" denilebilecek şeylerden özellikle uzak durmalıyız. "Popülizm" derken şunu söylemek istiyorum. Örneğin ölüm orucu yıldönümlerinde devrimci hareketin yaptığı herşeyi yapmak zorunda değiliz ya da Gazi'nin yıldönümünde 30-40 kişilik korsan gösterilere katılmak zorunda değiliz vb. Daha çok tabanımızda geçmiş süreçte böyle bir zayıflık kendini ortaya koyabiliyordu. Yıllardır Türkiye'de yaşanmış bir devrimcilik varsa, siz de bunun içinden çıkmışsanız, onun getirdiği kimi alışkanlıklar, kimi önyargılar, popülist kültür ve değerler vb. nin saflarınızda kalıntılarının yaşamaya da doğaldır. Popülizmden önemli bir kopuş gerçekleştirmekle birlikte, sanki biz her olay ve gelişmede onlarla birlikte olmak, kendimizi onlarla birlikte ifade etmek zorundaymışız gibi gelebiliyordu. Böyle olmaması gerekiyor bundan sonra. Çok net bir biçimde şunu ortaya koymalıyız. Biz bir sınıfın hareketiyiz, temel siyasal akımız ve kendimizi bu sınıf üzerinden ifade edeceğiz. Biz

politik amacımızı da, pratiğimizi de bütünüyle bu zeminde gerçekleştireceğiz. Devrimci güç ve eylem birliği de bu alan üzerinden gerçekleştirilebilecektir. Ama düzene karşı mücadelede zaman zaman geleneksel devrimci hareketlerle bir çakışma olmayacak mıdır? Olmaması mümkün değildir. Ama bu da tümüyle bu alan üzerinden gerçekleşmek durumundadır.

Örgütsel-siyasal çalışmasını ve pratiğini kapsamlı bir biçimde bu zeminde gerçekleştiren, burada kendini tanımlayan, genel politik etkiyi öncelikle bu alanda yaratan bir hareket olmak zorundayız. Eğer bir birikim varsa, bu birikimin kucaklanıp örgütlenmesi gibi bir sorun varsa ya da bu birikimin öncülerinin kazanılması düşünülüyorsa, yine öncelikle alanımız burasıdır. Yani devrimci hareketin birikimini kazanmayı bu eksen üzerinde gerçekleştirmek zorundayız. Bunlar aslında bizim konuya ilişkin tüm temel metinlerimizde var. Gerçek manada bir siyasal sınıf çalışması pratiği içinde olmamız, yani sınıfla fiziki teması geliştirecek düzeyde bir pratiğin içine girmiş olmamız bugün daha somut bir hal aldığı için bunu özellikle belirtiyorum. Bunun devrimci hareketin hem genel birikimini etkilemede, hem de özellikle sınıf içindeki bir takım güçlerini kazanmada çok daha etkili olacağını düşünüyorum.

Bir sınıf hareketi olduğumuza göre, bizim muhatabımız bellidir. Bu EMEP'tir, bunu sık sık tekrarlıyoruz. Sınıfın içindeki bu reformist akıma karşı ideolojik-politik mücadele önem taşıyor. Devrimci hareketin sınıf içindeki diri, özellikle de genç unsurlarını çekip almada da EMEP'e karşı mücadelenin önemli rolü olacaktır. Devrimci hareket içinde bir-birbuçuk sene öncesine kadar birbirine geçişler oluyordu. Bugün böyle geçişler olmuyor. İnsanlar ya tükenip düşüyorlar ya da devrimcilik konusunda diri olan unsurlar tatminsizlik içerisinde bir arayışa girdikleri zaman karşılarında buldukları ilk güç biz oluyoruz. Bunun, somut bir parti iddiasıyla birleştiği zaman, çok daha somut bir hale geleceği açıktır.

Ben buradan yoldaşın altını çizdiği noktaya gelmek istiyorum. Biz iddiamızda çok tok olmalıyız. Çok net ve tok bir biçimde bu ara akım dediğimiz grupların gereksizliğini ortaya koymalı, sosyalizm potansiyeli diye tabir ettiğimiz potansiyele tümüyle talip olmalıyız. Ters bir tutum, bizim kendi iddiamızın farkında olmamamız demektir. Ben bunu bir tartışma açmak için değil, partinin ajitasyonunda, yapılacak çağrılarda sosyalizme ait ne varsa tümüne seslenmek gerektiğini vurgulamak için söylüyorum. Bir noktayı daha eklemek istiyorum.

Bizim devrimci hareketten kendimizi ayırmayı başarmamızın özellikle pratik planda yararı olacaktır. Hareketimiz kısa vadeli, konjonktürel bir takım beklentilere göre davranamaz artık. Şu gruptan şöyle bir potansiyel gelir mi? Bir imkan mıdır? Bunlar pratik şeylerdir ve tartışılacaktır. Ama bunun ötesinde bizim kendimizi artık geleceğe hazırlamamız gerekiyor. Yani şimdiden kendi ayakları üzerinde duran ciddi bir parti çalışması pratiği içine girmemiz gerekiyor. Biz sınıf üzerinden iddiamızı ortaya koyuyoruz. Temel bir sınıfın partisi olacağız diyoruz. Bugünkü durgun koşullarda bile az-çok kapsamlı bir pratik içerisine girdiğimizde karşılık buluyoruz. Az-çok ciddi bir yöneliş, kapsamlı bir pratik, yöntemli-hedefli bir çalışmanın karşılığını bulabiliyoruz. Bugün ulaştığımız bu aşamanın saflarımızda en ileri kadrolarından tabandaki militanlara kadar çok iyi içselleştirilmesi gerekiyor. Biz günlük olarak faaliyet yürütüyoruz, bu çok önemli bir avantajdır. Fiziki temas da yakalanmıştır sınıfla. Bunu bilince çıkarmak ve geleceğe dönük olarak güvencelemek gerekiyor. İşçi hareketinin bugünkü durgunluğu elbette sürmeyecektir. Yarın diyelim '80 öncesi gibi bir çıkış olduğunda, eğer biz buna hazırlıklıysak (ki sınıf adına en hazırlıklı olması gereken biziz), bu hızla bir biçimde bizim güçlenmemizi sağlayacaktır. Bu bilinçle davranmalı ve bu bilgiyle hazırlanmalıyız. Halihazırda ulaşılan niteliğin bilince çıkarılmasını sağlamalı, şekillendirmeli ve geleceğe hazırlamalıyız. Bunun bizi bugün, güç ve benzeri açıdan kimi zaman sıkıntı duymamıza neden olan şeylerden kurtaracağı, dolayısıyla hazırlığın son derece önemli bir rol oynayacağını düşünüyorum.

Devrimci güçbirliği konusunda da kısaca bir şeyler söylemek istiyorum. 1 Mayıs'ta ortaya çıkan devrimci hareket gerçekliği, bizim özellikle açık grevleri-ölüm oruçları döneminde devrimci güç ve eylem birliğine ilişkin girişimlerimizi tartışmalı hale getiren bir şey değildir. Bazı şeyler bir yere geldikten sonra ancak bugünkü açıklığıyla tartışılabilir. Yani bu sürecin yaşanması gerekiyordu. Biz kendi hakkımızda net bir tanımlamayı ancak bir süreci yaşayarak yapabildik. Bizim teorimiz sinana sinana buraya geldi. Bizim ihtilali bir örgüt olduğumuz, bir sınıf hareketi olduğumuz on yıllık bir birikimin üzerinden söylenen bir şeydir. Biz bir süreci yaşamak zorundaydık ve yaşadık. Çünkü iddiamız bugün somut bir gerçeklik haline gelmiştir. Bu güçbirliği girişimi deneyiminin de yaşanması ve olup olmayacağının görülmesi gerekiyordu. Bu süreç bizi bu sorunun bizim için mahiyeti tümüyle değiştirdi. Dün bizim

için daha farklı bir mahiyet taşıyordu, siyasal mücadele açısından da, başka açılardan da, bugün daha farklı bir mahiyet taşıyor.

- Ben esas olarak şu noktayı vurgulamak istiyorum. Sol hareketin genel tablosu apaçık ortada. Ve biz bugüne kadar geleneksel sol hareketin yapısal zaafalarını sürekli olarak irdeledik ve ortaya koyduk. Ama bugün geldiği nokta üzerinden bakıldığında, durum daha farklı. Biz bugün artık sol hareket bir çözülme, dağılma, hatta kimileri üzerinden bir dejenerasyon sürecine girmiştir diyoruz. Devrimci hareket gerçekliğini bu boyutuyla önümüzdeki süreçte, özellikle parti adımı çerçevesinde özel bir yüklenme alanı haline getirebilmeliyiz. Geleneksel devrimci hareketin bugün yüzyüze kaldığı sorunların gerisinde yatan yapısal zaafaları çok daha bilinçli bir tarzda, daha çok da irdeleyici bir biçimde ortaya koyabilmeliyiz. Zira sol harekette ortaya çıkan zayıflama ve dağılma tablosunun gerçek nedenlerinin bilince çıkartılamaması, bir güçsüzlük duygusuna ya da moral bakımından zayıflamaya yolaçabilecektir. Gerçekten de çözülen ve dağılan bir sol hareket gerçekliği, özellikle de ideolojik bakımdan zayıf unsurlarda güçsüzlük duygusu yaratabiliyor. Bunun üzerine bilinçli bir tarzda gidebilmek gerekiyor. Bunun esas yolunun nerden geçtiği zaten tartışıldı. Bunun pratiğini yaratabilmekten geçiyor. Ama bu önümüzdeki süreçte sol hareketin yapısal zaafalarının özel bir yüklenme alanı haline getirilmesinin taşıdığı önemi azaltmıyor.

Örneğin bugün sol hareketin genelinde sürekliliğini koruyabilecek örgütlenmelerin varlığından söz etmek mümkün değildir. Bu alanda yaşanan zaafaların ve zayıflıkların gerisinde ne vardır? Bunun ideolojik-siyasal kaynaklarını ortaya koymalıyız. Yoksa sürekli olarak, sol hareket şöyle güç kaybetti, böyle güç kaybetti diye tekrarlamak kimseye hiçbir şey anlatmayacaktır. Sorunu irdeleyen, zaafın kaynağını ortaya koyan bir tarzda yaklaşabilmeliyiz. Bu noktanın önemli olduğunu düşünüyorum. Bunu başaramadığımız koşullarda, söylediklerimiz belli kalıplara dönüşen itici bir söyleme dönüşür.

- Tartışmanın ortaya çıkardığı bazı sonuçlar var. Bu sonuçların altını yeniden çizmemiz gerekiyor. İlk olarak ulaştığımız sonuçları saflarımızda eğitim konusu haline getirmemiz gerekiyor. Burada gerçekten yeni bazı değerlendirmeler, yeni bazı öneriler var. Bu temel üzerinde kadro ve militanlarımızın eğitilmesi gerekiyor. İkinci olarak, buradaki değerlendirmelerin klavuz olarak gözetilmesi ve politik yayın çizgimize

yansımaları gerekiyor.

Bence birinci sonuç şudur; Biz ideolojik-siyasal çizgimizle, değerlerimizle, kültürümüzle, geleneklerimizle farklı bir hareket olduğumuzu her zaman söyledik. Ama biz pratik olarak da farklıyız ve geline yerde bu pratik farklılığımızı gösterebilmek imkanına sahibiz. Biz kendimizi geleneksel sol hareketten ayıracağız; kendi öz kimliğimiz, kendi öz ilgi alanımız, kendi önceliklerimiz üzerinden kendi bağımsız faaliyetimizi yürüteceğiz. Birlikte bir faaliyet yürütebilmek için bile öncelikle bağımsız bir faaliyet kapasitesine sahip olabilmek gerekiyor. Eğer parti ipini göğüsleme aşamasına gelmiş bir hareket isek, kendi bağımsız gücümüzle kendi bağımsız faaliyetimizi, eylemimizi ortaya koyabiliriz. Ve bunda başarılı olabildiğimiz ölçüde başkalarıyla birlikte sağlıklı bir biçimde iş yapmak, aslında onları kendi arkamızdan sürükleyerek iş yapabilmek başarısı da gösterebiliriz. Çünkü bağımsız iş yapabilme kapasitesi kazanmak, başkalarını sürükleme gücünü çok doğal bir biçimde bize verir. Gerek sorunlara yaklaşımımız, gerek ciddiyetimiz, gerek sosyal tabanımız bu imkanı bize fazlasıyla sağlar.

Biz farklıyız dedim. Bu bir takım pratiklere ya da güç ve eylem birliğine bağlanan belli umutların boşa çıkmasına bir tepki değil kesinlikle. Öyle bir yanı kuşkusuz var. Ama bunu daha çok uyarıcı bir faktör olarak değerlendiriyorum. Bu soruna daha geniş bakmak, değişik yönlerini gözönünde bulundurmak bakımından uyarıcı olmuştur. Farklılığımız nereden gelmektedir? Birincisi, bizim gerçekten yönelim alanlarımız farklı. İkincisi gündemimiz farklı, önceliklerimiz farklı. Örneğin geçtiğimiz yaz dönemini kimilerinin zindan direnişlerinin yıldönümüyle değerlendirmesi, bizim ise sınıfın ya da toplumun genel gündemi üzerinden giderek değerlendirmeye çalışmamız bile bunu gösteriyor. Üçüncüsü, çok belirgin bir biçimde bizim perspektiflerimiz farklı, anlayışımız farklı. Ben perspektifler derken, çok soyut planda devrimin ya da stratejinin şu veya bu sorununa yaklaşımdan söz etmiyorum. Sözüünü ettiğim anlayışın bir ruhu var. Bu sorumluluktur, bu ciddiyettir, bu ideolojik özdür, bu pragmatizmden uzaklıktır, gerçekten bir davayı, bir sınıfın sorumluluğunu gözetmektir. Ve nihayet bizim değerlerimiz farklı, kültürümüz farklı. Örneğin ben geçmiş bir olaydan haftalarca söz edip de, o olay içerisinde yer alan ve içten içe de belli bir ilgiyle izlenen bir devrimci hareketi yok saymayı hiçbir biçimde anlayamıyorum. Burdaki ahlakı, kültürü, değerler sistemini anlayamıyorum.

Biz bütün bu açılardan geleneksel devrimci gruplardan farklıyız. Kendi sosyal tabanımız haline getirmek istediğimiz sınıf içerisinde nihayet bazı ilk mevziler yakaladık. Şimdi buraya yüklenmek, kendimizi bu alanda üretmek, siyasal mücadele eksenini buradan oluşturmak sorumluluğuyla yüzyüzeyiz. Küçük-burjuvazi kendi etkinliğini örneğin öğrenci gençlik içerisinde gösterebilir, bir takım reformist akımlar kamu çalışanları içerisinde gösterebilir. İP gibi kemalist bir akım genel burjuva kamuoyunu

etkileme üzerinden sergileyebilir. DHKP-C bunu semtler üzerinden sergileyebilir.

Biz de kendi alanımız, kendi eksenimiz üzerinden bir politik mücadele odağı yaratmayı başarabilmeliyiz. Bunun için kendi alanımıza, kendi gündemimize yüklenmeliyiz. Bu alanda kim karşımıza çıkıyorsa, dövüşmek gerekiyorsa dövüşmeli, omuz omuza iş yapmak mümkün oluyorsa iş yapmalıyız. Güç ve eylem birliği sorununa artık böyle bakmak zorundayız. Daha önce yoldaşın da söylediği gibi bu konuda bir kompleksimiz olmamalıdır; gerektiğinde birlikte iş yapabilmeliyiz. Ama biz, kendi gündemimiz, kendi yönelimimiz neyse, birlikte iş yapabilmek imkanını da bu açıdan aramalıyız. Biz Merter'de işçi kurultayı mı düzenlemek istiyoruz, bir takım devrimci grupların da burada varlığı, faaliyeti, etkisi mi var? Evet onlarla orada birlikte iş yapabilmeliyiz. Ama onların kendilerine özgü, sınıftan ve kitlelerden kopuk kendi kapalı gündemleri sözkonusu olduğunda, biz onlarla birlikte iş yapmak zorunda değiliz. Biz salt geleneksel akımlar için önem taşıyan bir takım etkinliklere katılmak zorunda değiliz. Bu konuda gerçekten bir rahatlık kazanmalıyız. Bu dar ve kısır gündemlerden tümüyle kopmalıyız.

Bir başka nokta şudur. Bu genel “devrimci hareket” kavramını artık daha dikkatli, daha özenli bir biçimde kullanmamız gerekiyor. Evet bir toplumda genel devrimci hareketi meydana getiren bir dizi akım ve parti olur. Ama bu devrimci parti ve akımlar hep şu veya bu halk sınıf ve tabakasına denk düşen sınıfsal-siyasal kimliklerinin yanı sıra, pratikte bunu tamamlayan sosyal tabanlarıyla birlikte bir anlam kazanırlar. Bir ülkede farklı bileşenleri olan genel bir devrimci hareketin varlığı, o ülkede bir sosyal hareketliliğin, bir sosyal muhalefetin varlığının da dolaysız bir göstergesidir. Oysa bugünün Türkiye'sine baktığımızda ne görüyoruz? Siyasi yaşamları 25-30 yılı bulan bir takım grup ve çevreler bugün herhangi bir sosyal zemine oturmadıkları gibi, bunu başaramanın getirdiği bir tükeniş süreci içerisinde buluyorlar. Onyılları bulan geçmişte olan bir takım örgütler geline yerde marjinalleşmiş, içe kapanık dar insan gruplarına dönüşmüşlerdir. Bu anlamda genel bir devrimci hareketin unsurları olma konumuna karşılık düşmüyor onların varlığı.

Bu ülkede bir birikim anlamında elbette bir devrimci hareket var. Ama bu birikim ne bu sözünü ettiğim gruplar tarafından temsil ediliyor, ne de onlar bugün onun taşıyıcısı durumundalar. Düne kadar bunu söylemek belki bu kadar kolay değildi. Ama bu akımların bir takım fırsatları nasıl heba ettiğini ve geline yerde marjinal bir konuma nasıl düştüklerini hep birlikte görüyoruz. Ama örneğin PKK genel devrimci hareketin temel bir unsurudur, girdiği yönelime, taşıdığı açık zaaf ve zayıflıklara rağmen. Aynı şekilde DHKP-C devrimci hareketin bir temel unsurudur. Ama tarihsel ömrünü doldurmayı siyasal ömrünü doldurmak aşamasıyla birleştiren bir takım geleneksel gruplar bugün de aynı şekilde devrimci hareket kavramı içinde çok bir

şey ifade etmiyorlar.

İşin bir başka bir yanını daha vurgulamak istiyorum. Devrimci hareket bir bakıma ayırım çizgilerini de karartan bir kavram. Belki reformizme karşı, belki düzene karşı kullanılan söylemde bunun bir anlamı var. Ama zaman zaman yayınlarımıza yansıyan söylem bunu aşıyor. Örneğin deniliyor ki, işte şöyle şöyle fırsatlar var, şöyle şöyle görevler var, devrimci hareket bu konuda üstüne düşeni yapmalıdır, vb. Bu söylem gerçek yaşama uymuyor. Çünkü bu akımlar bunu yapmıyorlar, yapamıyorlar, daha da önemlisi yapacak durumda da değiller. Herşey bir yana bu akımlar bu tür görev ve sorumlulukların farkında bile değiller. Bu böyleyse eğer, bu gerçeği hesaba katmak, fırsatları değerlendirmek sorumluluğunun, görevlerini yerine getirmek yükümlülüğünün herşeyden önce komünist harekete düştüğünü vurgulayan bir söylemi öne çıkarmak durumundayız. Komünistler bunu değerlendirmesini bilebilmelidirler; bugün küçük-burjuva akımların bu alandaki ilgisizliğine, yabancılığına hiçbir biçimde aldırış etmeksizin bu konuda kendilerini ortaya koyabilmelidirler diyen, buna uygun düşen bir söylem kullanabilmeliyiz.

Ayrıca, nasıl ki devrimci ve reformist kanatlarıyla sol hareket diyorsak, komünist, demokrat, devrimci-demokrat ve reformist kanatlarıyla sol hareket de diyebilmeliyiz. Çünkü ilke açısından bakıldığında, devrimci sosyalizm ile devrimci demokrasi arasındaki ayrım devrimci demokrasi ile reformizm arasındaki ayırmadan daha büyüktür. Devrimci demokrasi ile reformizm birbirini besleyen akımlardır. Reformizmden koptu devrimci demokrasi, gerisin geri reformizme dönebildi. Biz bunu '70'li yıllara damgasını vuran grupların şahsında gördük. '71 kopuşu ne demekti? THKO demekti, THKP-C demekti, TİKKO demekti. THKP-C'nin büyük bir bölümü gerisin geri reformizme döndü. THKO'nun büyük bir bölümü TDKP şahsında reformizme döndü. TİKKO'nun büyük bir bölümü ya düzene, ya Perinçek'e, ya da bir başka yerlere döndü. Nasıl devrimci konum ile reformist konum arasında belirgin bir fark varsa, devrimci sosyalist konum ile devrimci de olsa demokratik konum arasında belirgin bir fark vardır. Bu fark gelinen yerde apayrı bir önem taşımaktadır.

Devrimci hareketin egemen sınıfa karşı, düzene karşı genel bir kuvvet olarak kendini gösterebildiği bir dönemde değiliz. Değerlendirmelerimiz gerçekçi olabilmek durumunda. Eğer gerçekten düzenle devrim güçleri birbiriyle boy ölçüşecek aşamada olsalardı, çok farklı devrimci akımlar farklı sınıfları, farklı alanları tutuyor olabilirdi. Bunların birleşik eğilimini bu düzenin karşısına dikmek mümkün olabilirdi. Bugün böyle bir durum sözkonusu değil. Devrimci hareketin kendi dar çalışma alanları var, bu dar çalışma alanlarında düzene, devlete karşı mevzi kazanma, kitle etkinliği kazanma savaşımı veriyor. Birisi bunu varoşlardan ya da kendi küçük-burjuva tarzının gereği olarak belli legal platformları üzerinden veriyor. Bir diğeri ise yasadışı yollarla veriyor. Ama bizim faaliyet yürüttüğümüz, mevzi

kazanmaya, mesafe katetmeye çalıştığımız alan çok farklı.

Sınıf çalışmasına kilitleneceğimize göre bu alandaki muhataplarımıza ilgi göstereceğiz. Bu tartışmanın toplamının en kolay ulaştığı sonuçlardan biri de budur. Sınıf alanında EMEP'le karşı karşıyayız ve bu partiye ilgi göstermek ve onunla sıkı bir mücadeleye girmek sorumluluğuyla yüzyüzeyiz. Bu mücadeleyi dikkatli yürütmek, sorunları konusunda açıklıklar taşımak gerekiyor. Hem bu akıma karşı etkili ve uzlaşmaz bir ideolojik mücadele yürütmek, hem de aynı platformlarda, aynı fabrikalarda, aynı işçi ilişkileri içerisinde zorunlu olarak birarada bulunmanın gerektirdiği esneklikleri gösterebilmek gerekiyor. Bu ikisini bağdaştırabilmek durumundayız. Bunu başaramazsak, bu alanda bir sürü problemle yüzyüze kalırız.

Güç birliği çerçevesinde de birşeyler söylemek istiyorum. Sınıf içerisinde çeşitli siyasal akımların taraftarı devrimci işçiler var. Devrimci akımlar sınıf içerisinde çalışmadıkları için, bu ilişkilerini semtler ya da genel politik etkinlikler üzerinden değerlendiriyorlar. Biz sınıf çalışması platformu yarattığımız için bu unsurlarla yüzyüze geliyoruz ve bazı deneyimler onları orada etkileyebileceğimizi, kendi faaliyetimizin bir parçası haline getirebileceğimiz ve çok geçmeden de kazanabileceğimizi gösteriyor. Bu küçümsenecek bir sorun değil kesinlikle. Sınıf hareketi içerisinde bugün politize olmuş devrimci öğelerin azlığı da düşünülürse, bu potansiyelin taşıdığı önem açıktır.

Söylediklerini kendi özgücüne dayanarak yapan bir hareket olabilmenin taşıdığı önem çok vurgulandı. Bu sorunun özünü oluşturuyor. Partili bir düzeye ulaşıp ulaşamadığımızın sınanacağı en önemli alanlardan da biri durumundadır. Şimdi bizim gücümüz yeterli değil, onun için yapamıyoruz söylemini kesinlikle terketmeliyiz. Çünkü kendi özgücümüze dayanmadan güç yaratmak mümkün değildir. Yani halihazırda yeterli olmayan gücümüzü yeterli hale getirebilmenin yolu da, en yetersiz güçlerle bile bir takım şeyleri yapabilmekten geçiyor. Örneğin biz 70 kişiyle de bir işçi kurultayı yapabiliriz. 300 kişi geleceğini sanırız, 70 kişi gelir, yaparız. O gün için bu iş 70 kişiyle yapılabiliyor demektir. Ama 70 kişiyle yapıyorsak, bu en azından bir takım insanları kazandığımızın bir göstergesidir. Girmekte olduğumuz pratik süreç içerisinde göz önünde bulundurmanız gereken kritik sorunlardan biri budur. Kendi özgücümüzle iş yapmalıyız. Başkalarını katabiliyorsak katmalı, ama kendi yapmaya çalıştığımız işe katmalıyız.

Bir de yoldaş konuşmasında, oradan buradan ne alırsız biçimindeki parakendeci hesabını bir yana bırakmalıyız, dedi. Biz program cephesinde, sınıf çalışması cephesinde, yayın cephesinde en sıkı bir biçimde sorumluluklarımıza sarılırsak, her yerden güç alırız. Nereden ne kadar gücün nasıl ve ne zaman bize geleceği hiç belli olmaz. Güç kazanmanın, güven vermenin, yeni güçler için arayış konusu ve toplanma eksenini haline gelebilmenin tek gerçek, tek sağlıklı, tek başarılı yolu, ortaya koyulan iddianın gerekleri konusunda tutarlı bir teorik ve pratik çalışma içerisinde olmaktır. Bunu

Uzakdoğu'da emperyalist rekabet ve yeni güç dengeleri

Japonya'nın yeni çıkışı

Çin, ABD-Japonya ortak güvenlik paktının açıklanmasından sonra bunu etkisizleştirmek için yoğun bir çaba harcadı. Ağustos ayında Çin Başbakanı Li Peng, antlaşmanın Tayvan'ı da kapsamı nedeniyle bütün güney-doğu Asya ülkelerini ziyaret ederek, bu pakta karşı ittifak arayışına girdi. Li Peng ilk olarak Malezya'dan ABD-Japon güvenlik paktının engellenmesi için açık destek talebinde bulundu. Malezya ziyaretinden bir gün önce de ÇKP yayın organı *Renmin Ribao*, Tayvan'ın güvenlik paktı içine alınmasının Çin-Japon ilişkilerinde ciddi bir gerginliğe yol açacağı uyarısında bulundu.

Japonya hükümet sözcüsü Sayroku Kayiyama, daha önce ABD ile güvenlik anlaşmasının Tayvan'ın yanısıra Filipinler'in kuzeyindeki bölgeyi de kapsadığını duyurmuştu. Bu pakt Tayvan'ın bağımsız bir ülke olarak ilan edilmesinin ilk işaretlerini veriyordu. Çin her defasında Tayvan'ın bağımsızlığını ilan etmesi durumunda askeri işgal dahil her yola başvuracaklarını açıklamış ve '96 yılı ilkbaharında Tayvan açıklarında bir deniz tatbikatı bile gerçekleştirmişti. Çin'in Tayvan'a karşı bu tutumu Clinton ve Haşimoto'nun güvenlik itifakının prensiplerini yeniden düzenlemelerine neden oldu. Yapılan yeni askeri antlaşmada ABD ve Japon askeri güçlerinin ortak çalışması kararlaştırıldı. Bundan böyle Japonya ve ABD'nin askeri güçleri mayın temizleme ve deniz ablukalarında işbirliği içinde çalışacaklardı. Bu antlaşma, ikinci emperyalist savaştan bu yana askeri bir etkinlik gösteremeyen Japonya'nın yeni bir militarist güç olarak sahneye çıkmasının açık bir ifadesiydi. Dünya pazarları üzerinde artan ekonomik rekabet militarist güçlerin devreye sokulmasını zorunlu kılıyordu. Bu kavga bugün askeri alandaki girişimlerle de en üst boyutta sürdürülmekte ve derinleşmektedir.

Japonya'yla yapılan güvenlik anlaşması ABD'nin Asya'daki dış politikasının en önemli unsurunu oluşturmaktadır. Anayasasında atom silahlarının bulundurulmasını yasaklayan Japonya için ABD nükleer bir güvenlik şemsiyesi konumundadır. ABD'nin bu rolü Japonya için özellikle soğuk savaş döneminde Sovyetler Birliği, Çin ve Kuzey Kore'ye karşı önemliydi. Soğuk savaş sonrasında Japonya'da konuşturılan ABD askeri güçleri, ABD-Japon askeri savunmasını üstlendi. Soğuk savaşın bitiminden sonra Japonya bölgedeki etkinliğini daha da artırmaya çalıştı. Ekonomik aktivitesinin yanısıra askeri mekanizmalar da bu süreçte devreye sokuldu. Birleşmiş Milletler'de <https://www.un.org/press/docs/1997/19970819970801.htm> ve Japonya'nın ordusunun görev alanları genişletildi.

ABD-Japon askeri antlaşmasının Haziran ayında açıklanması, İkinci Dünya Savaşı'nda Japon saldırısına hedef olan komşu ülkelerin tepkisine yol açtı. Zira yeni askeri antlaşma Japon ordusunun "barışı sağlamak" amacıyla dış müdahalede bulunmasını öngörmektedir. Ayrıca ABD'nin ambargolarına askeri destek vermek amacıyla Japonya askeri yardımda bulunacaktır.

Çin yönetimi bu gelişmelerin ekonomik, politik ve askeri planda taşıdığı önemin bilincindedir. Geleneksel olarak anti-komünist politikalarıyla tanınan ülkelerden destek araması da bundan dolayıdır. Çin bu ülkelerin Avrupalı emperyalist güçlerle bozulan ilişkilerini kendisi için fırsat olarak değerlendirmektedir. Bu ülkelerle geliştireceği ilişkiler üzerinden bölgede güç dengesini lehine çevirmeye çalışmaktadır. Bu durum Çin'e ABD'nin diplomatik baskılarını geriletme olanağını ve bu ülkelerin Çin ile ekonomik ilişkilerini güçlendirmesini sağlayacaktır. Li Peng'in gezisi esnasında milyar dolarları bulan yatırımlar kararlaştırılmıştır. Bu Çin'nin bölgede yeni bir güç olarak sivrilmesine ek olanaklar tanımaktadır.

Japon-Çin ilişkileri her dönem gergin olmuştur. Çin ile Japonya ilk diplomatik ilişkilerini 1972 yılında resmileştirdiler. İki ülke arasında 1978 yılında bir barış ve güvenlik antlaşması imzalsansa da ilişkilerdeki gerginlik sürdü.

Soğuk savaşın bitiminden sonra bölgedeki dengeler değişmeye başladı. Son ziyaretler yeni güç dengeleri arayışlarının somut ifadesidir. Bütün göstergeler gelecek on yılda Çin'in bölgede önemli bir güç olacağını göstermektedir. Bu nedenle Çin Japonya'nın ekonomik, politik ve askeri gücünün geriletilmesi için her türlü olanağı kullanmaktadır. ABD gezisi de bu bağlamda önem kazanmaktadır. Çin yönetimi ABD'yi Japonya'ya dayanarak bölgede etkinlik sağlayamayacağı konusunda ikna etmeye çalışmaktadır. Çin için Japonya'nın sürekli büyüyen askeri gücü önemli bir sorundur. Japonya da Çin'in gelişmesini bölgedeki çıkarları için önemli bir tehlike olarak görmektedir. ABD yakın gelecekte bölgede önemli bir güç olmayı sürdürse de, Japonya ve Çin arasındaki pazar kavgası gelişmelerde önemli bir rol oynayacaktır.

İkinci Dünya Savaşı'ndan bu yana bölgede askeri güçler ilk defa bu kadar etkin bir biçimde devreye sokulmaktadır. Kızışan emperyalist rekabet militarizm, saldırganlık politikaları ve bunlardan ayrı düşünülemeyecek olan savaş sorununu önümüzdeki dönemde güncel bir sorun haline getirecektir. Uzak Asya, Ortadoğu'dan sonra dünyamızın en hassas bölgelerinden biri durumundadır.

Uzak Doğu, önce Hong Kong'un Çin'e devri, ardından yaşanan borsa bunalımıyla emperyalist dünya için en önemli alanlardan biri olmaya devam ediyor. Son olarak Tayvan ve Çin arasında yaşanan gerginlik ile bölge yeni güç oluşumlarına sahne oluyor. Bölgedeki herhangi bir gelişme sonuçlarını dünya çapında hissettiriyor. Bugünlerde emperyalist güç dengelerini yakından etkileyecek iki gelişme daha yaşanıyor.

Bunlardan birincisi Çin devlet başkanı Jiang Zemin'in ABD ziyaretidir. Zemin yaptığı açıklamalarda Çin'in ABD'ye yönelik yeni politikasını yapıcılık ve stratejik ortaklık biçiminde ifade ediyor. Buna göre, dünyanın en gelişmiş ülkesi ABD ile en büyük ülkesi Çin, ortak barış, istikrar ve doğanın korunmasının sorumluluğunu paylaşmayı üstlenmelidir. Bunun temeli ise içişlerine karışmamak olmalı. ABD tekellerinin Çin'e yatırımlarına öncelik tanınması bu ortaklıktan elde edilen ilk sonuç oldu.

Uzakdoğu'daki ikinci gelişme ise, Japonya devlet başkanı Ryutaro Haşimoto'nun Yeltsin'le buluşup birçok anlaşma imzalamasıdır. Bu buluşmanın, Zemin'in ABD ziyaretine paralel düşmesi pek de raslantı değildir.

Kuril Adalarına ilişkin olarak imzalanan ve 2000 yılına kadar geçerli olan barış antlaşması, Rusya'nın şimdiye kadar Japonya'ya karşı izlediği politikadan geri adım atması anlamına gelmektedir. Nitekim Gorbacov'un aynı anlaşmayı imzalamaya yönelik adımı özellikle Yeltsin tarafından ihanet olarak nitelendirilmişti. Sovyetler Birliği ikinci emperyalist savaşın son günlerinde güvenliğini gözeterek bu adaları kendi denetimine almıştı. Japonya ile ilk diplomatik ilişkiler 1956 yılında gerçekleşti. Haşimoto adalara karşılık olarak Rusya'nın Asya Pasifik Ekonomi Formu'na üye olarak alınmasını destekleme, ekonomik işbirliği ve sınır güvenliğinin sağlanmasında ortak çaba, Rusya'nın dünya pazarına tam entegre olması için Japon yatırımlarını artırma güvencesi verdi. Dikkate değer olan, ilk kez nükleer alanda da ortak çalışmanın karara bağlanmasıdır.

Bölgede iki büyük aktörü: Japonya ve Çin

Japonya ve Çin, Uzakdoğu'daki güç dengelerini biçimlendirip belirleyecek temel güçler olacaktır. Bu çerçevede en küçük olanak dahi kullanılmaktadır. ABD'nin yanısıra bu iki ülke Rusya ile de ilişkilerini güçlendirmeye çalışmaktadır. Diğer taraftan bölgesel ittifaklarla yeni güçler sağlanmaya çalışılmaktadır. Bu iki ülke de yeni egemenlik alanları peşindedir. Bölgede kızışan rekabet ve güç dengeleri irdelendiğinde sorunun çözümü için anlaşılması kolaylaşacaktır.

yaparsak, bize en ilgisiz akımlardan bile güçler kazanabiliriz. Mesele basitçe o güçler bize ne kadar yarar meselesi değildir. İşçi sınıfının ve yığınların karşısına devrimin gerçek temsilcisi olarak çıkabilmek, ötesinin bu açıdan bir şey ifade etmediğini gösterebilmek bakımından önemlidir. Bu 49 parçalı sol hareket görüntüsünü yıkabilmek bakımından önemlidir. Hiçbir mevzi tutmayan akımların güç kaybetmesi, çözülmesi bir kayıp değildir kesinlikle. Yalnızca aldatıcı bir görünüm yaratıyorlar. DHKP-C için durum farklıdır, DHKP-C bir mevzi tutmaktadır. Ama öyle grup ve çevreler var ki, bunların faydadan çok zararı oluyor. 300 kişiyi etkilediği için bir yer tuttuğu zannediliyor. Ama konumuyla, pratiğiyle, anlayışıyla, kültürüyle binlerce kişinin de gelmesini engelliyor. Böyle grup ve çevreleri ciddiye almanın, onları meşrulaştırmanın devrime hiçbir faydası yok. Devrim bir takım grupların ayakta tutulmasıyla başarıya ulaşmayacaktır. Devrim sorumsuz ve ciddiyetsiz grupların sahneden silinmesiyle, gerçekten ideolojisiyle, politikasıyla, örgütüyle, ciddiyetiyle, değerleriyle, kararlılığıyla, toplam kimliği ile süreci devrimle taçlandırarak bir akım oluşmasıyla başarıya ulaşacaktır.

Bu ara akımları tasfiye etmemiz gerektiğini söylemiştim. Bu tasfiyenin bir yolu, kendi kimliğini kanıtlamak, kendi işini yapmaktır. İkinci yolu ortaya bir program koymak, bu çerçevede onlara sert bir biçimde vurmadır. Üçüncü yolu, onların ciddiyetsiz ve sorumsuz davranışlarını teşhir etmektir. Biz bugüne kadar bunu gereğince yapamadık. Bizim emekçilere sunduğumuz devrimci hareket gerçekliği tek yanlı kaldı. Çünkü hep iyi yanlarını gördük, sahiplendik. Oysa bir sürü kötü şey yapıyorlar, bunları teşhir etmiyoruz. Çeşitli illellikler yapıyorlar tepki göstermiyoruz. Ortak iş yapıyorlar, sorumsuzluk yapıyorlar, sesimizi çıkarmıyoruz. Halbuki bunları yapmamız gerekiyor. Çünkü gerçeğin öteki yüzü bu. Bu gerçeği kitlelerden ve devrimcilerden gizlememeliyiz.

Yayın cephesindeki yoldaşlara burada tartışılan perspektifleri, ulaşılan sonuçları kavratmak çerçevesinde büyük bir sorumluluk düşüyor. Çünkü bu konuda bir perspektif dönüşümüne ihtiyacımız var. Yayın organları bu dönüşümün araçları olacakları için, yazı yazan yoldaşların bu meseleyi özellikle ve öncelikle kavraması gerekiyor.

- Devrimci hareket şöyle yapmalıdır, böyle yapmalıdır söylemini kesinlikle bırakmalıyız. Hayır, küçük-burjuva devrimci akımlar içinde bulundukları kavrayış ve pratik zaafiyetlerden dolayı bunları yapamaz demeliyiz...

- Yapamıyor ve yapamaz demek lazım gerçekten de. Ama biz yapacağız, biz yapmak durumundayız. Biz de yapamıyorsa, yapmaya çalışıyoruz gücümüz yetmiyor, bunun için de fırsat heba oluyor, deriz. Çünkü gerçekten nesnel durum bu. Devrimci hareket yapmalıdır denilerek bir şey yapılmıyor, bir şey değişmiyor ki... Sadece devrimci harekete ilişkin dayanaksız umutlar yaşatılmış oluyor. Bu devrimci akımlar bunu yapamaz, biz yapmaya çalışıyoruz, ama bugün için gücümüz yetmiyor, ancak kısmen yapabiliyoruz, deriz. Çünkü gerçeğin özü bu aslında.

Yeltsin -Zuganov işbirliği geliyor

Emekçi kitle muhalefетinin önünü kesme manevraları

Son iki haftadır burjuva medya Rusya Duması'nda ortaya çıkan politik bunalım ve sonuçları üzerinde duruyor. Zuganov'un Komünist Partisi Duma grubunun hükümete yönelik verdiği gensoru önergesi bu bunalımın nedeni. Bu önerge Çernomirdin'in düşürülmesini amaçlıyordu. Yeltsin'in müdahalesiyle Komünist Partisi ile anlaşma sağlamasına karşın, bunalım hala sürüyor.

Gensoru oylamasının 16 Ekim'de yapılması öngörülüyordu. Yeltsin hükümete karşı verilen gensoruya destek vermesi durumunda patlementoyu feshedeceğini açıkladı. 1993 Anayasasına göre Yeltsin, Duma kararlarını iptal etme yetkisine sahip. Üç ay içerisinde parlamento ikinci bir gensoru önergesini kabul ederse, Yeltsin, ya yeni bir hükümetin kurulmasını ya da seçimlerin yenilenmesini gündeme getirebilir. Seçimlerin yenilenmesi birçok parlamenterin ayrıcalıklarının yitirilmesi anlamına gelir ki, bu en başta Komünist Partisi'nin mafyayla ilişkili milletvekillerinin istemedikleri bir şey.

Gensoruyu gündeme getiren tartışma 1998 bütçesinin parlamento tarafından onaylanması sürecinde ortaya çıktı. Mayıs ayında hükümet, vergi gelirlerindeki büyük oranlı düşüş nedeniyle, 30 milyar dolarlık bir tasarruf önermişti. Gerçekten de bütçe "mafya" kapitalizminin insafına bağlı. Vergilerin ödenip ödenmemesine kendileri karar veriyorlar. Parlamentonun bütün fraksiyonları değişik kapitalist mafya gruplarıyla ilişki içindeler. Parlamento ile hükümet arasındaki tartışmaların gerisinde hangi mafya grubunun çıkarlarına öncelik tanınması sorunu yatıyor.

Hükümet yetkilileri son aylarda vergilerin ancak yarısının toplanabildiğini belirtiyorlar. Çalışanların yarısının bu "mafya" işletmelerde istihdam edildiği düşünülürse, tartışılan verginin miktarı daha iyi anlaşılır. Eski başbakan Gaydar bu durumu Rusya'da bir iç savaş yaşanmamasının bedeli olarak nitelendiriyor.

Hükümet, bütçe açığını kapatmak için ilk etapta tarıma verilen sübvansiyonların kesilmesini önerdi. Zuganov'un

Komünist Partisi'nin oy potansiyeli sayılan bu tarım bölgelerinin hedef alınması, kitlesel tepkilere yolaçtı. Bunun üzerine uzun bir dönemdir izlediği hükümet yanlısı politikarlardan dolayı eleştirilen Zuganov sert çıkışlarla şov yapmaya başladı. Bu hem parti içinde başını genç komünistlerin çektiği muhalefeti bastırmak, hem de seçmen potansiyelini korumak içindi.

Komünist Partisi Duma fraksiyonu, bugüne kadar izlediği politikalarla kapitalist mafyanın güçlenmesini sağlamıştır. Birçok Komünist Partisi milletvekilinin "ikinci maaşı"nı bu kesimlerden aldığı bilinmektedir. Bu tutum hükümetin emekçileri hedef alan ve Rusya'yı mafyaya teslim eden çabalarını kolaylaştırmıştır. Önümüzdeki dönemde hava yolları, petrol işletmeleri, elektrik kurumunun bazı bölümleri özelleştirilecektir. Özelleştirme planlarıyla tanınan Çubiyas'ın yaz aylarında gerçekleştirdiği özelleştirmeler, bankalar arasında kıyasıya bir savaşa yolaçmış ve bu savaş Yeltsin'in sarayına kadar uzanmıştır.

Parlamentodaki hükümet karşıtı muhalefetin oylarına bakıldığında, çoğunluk kolayca sağlanabilir. 140 sandalye ile en büyük fraksiyona sahip olan Komünist Partisi diğer bazı küçük grupların desteğini alma olanağına sahiptir. Fakat Komünist Partisi gücünü ayrıcalıklarını pekiştirme amacı çerçevesinde kullanmaktadır. Oylamanın bir gün öncesinde Yeltsin'in Zuganov'a taleplerinin bazılarını kabullenme sinyali vermesi, Komünist Partisi'nin geri adım atmasına

yolaçtı. Komünist Partisi yeni talep listesinde, anayasal değişiklik, yeni bir ekonomi-politika, hükümetin bazı üyelerinin değiştirilmesi talepleri artık yer almıyordu. Sadece muhalefetin medyayı kullanmasının sağlanması ve kiralara yükseltilmesine yönelik yasanın iki yıl daha ertelenmesi talep ediliyordu. Yeltsin bu taleplerin görüşülmesi için bir yuvarlak masa önerisinde bulundu. Bunun üzerine Komünist Partisi tutumunu tümüyle değiştirdi. Yeltsin ile ortak çalışma öncelikliydi. Emekçi kitlelerin protestoları, artan sefalet tartışılan sorunlar olmadı.

Komünist Partisi'nin Yeltsin, daha doğrusu kapitalist mafya yanlısı tutumu, parti içinde muhalefetin gelişmesine yol açmakta, safların ayrışmasını hızlandırmaktadır. Komünist Partisi Duma fraksiyonu uzun bir dönemdir yönetim aygıtının önemli bir unsuru haline gelmiştir. Emperyalist medya, Yeltsin ve Zuganov'un, Rusya'nın çıkarlarını gözeterek politik bunalımı engellediği propagandasını yapmaktadır. Oysa sorunlar yeni başlamıştır. Emekçi kitlelerin süreklileşen eylemlerinin yanısıra büyük işçi grevleri beklenmektedir. Dumadaki konsensüs, mafyanın çıkarlarını savunmanın yanısıra esas olarak kitlesel direnişlerin önünü kesmeye yöneliktir. Fakat başarılı olmaları pek mümkün görünmemektedir. Zuganov'un Komünist Partisi artık kitleleri oyalama olanağını yitirmiş bulunmaktadır. Eylemler bundan böyle daha da kitleselleşecek ve sertleşecektir.

Eksen Yayıncılık Kitapları

1. Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm (TDPK Eleştirisi) 2. Baskı 300 000 TL.
2. Modern Revizyonizmin Çöküşü SB ve D. Avrupa Üzerine (Tükendi) 650 000 TL.
3. Yakın Geçmiş Genel Bir Bakış ve Platform Taslağı 175 000 TL.
4. Devrimci Harekette Reformist Eğilim 400 000 TL.
5. Teori ve Program Sorunları 550 000 TL.
6. Dünyada Yeni Düzen ve Ortadoğu (Tükendi) 250 000 TL.
7. Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi 450 000 TL.
8. Bir Gün Bile Yaşamak, (Tükendi) (Roman: O. İyiler) 1 400 000 TL.
9. EKİM 1. Genel Konferansı, Değerlendirme ve Kararlar 550 000 TL.
10. ekimler-1, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi (Tükendi) 700 000 TL.
11. ekimler-2, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi 700 000 TL.
12. Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi (Tükendi) 350 000 TL.
13. İç Yazışmalar/İç Çatışmalar, Işık, Daha Çok Işık 400 000 TL.
14. EKİM Olağanüstü Konferansı (Tutanaklardan Seçmeler) Devrimci Politika ve Örgütlenme Sorunları 550 000 TL.
15. Tasfiyeciliğe Karşı Konuşma ve Yazılar, Kopanlar ve Kapılanlar 450 000 TL.
16. Devrimci Gençlik Hareketi Genişletilmiş 2. Bas. 550 000 TL.
17. Gebze Direnişinin Ardından 175 000 TL.
18. 20 Temmuz Dersleri 175 000 TL.
19. Dünya'da ve Türkiye'de Özelleştirme Saldırısı 175 000 TL.
20. "İş-ekmek-özgürlük" sloganı üzerine, Liberal Demokratizmin Politik Platformu Genişletilmiş 2. Baskısı 250 000 TL.
21. EKİM 3. Genel Konferansı Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler 650 000 TL.
22. Küçük Burjuva Popülizmi ve Proleter Sosyalizmi (Z.Ekrem'e Cevap) 450 000 TL.
23. EKİM 3. Genel Konferansı Örgütsel ve Siyasal Tartışmalar (Tutanaklar) 750 000 TL.
24. Demokratizmi Savunmanın Sınırları 200 000 TL.
25. Kürt Ulusal Sorunu-1 Teorik-Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler (Genişletilmiş 2. Baskısı) 650 000 TL.

MODERN REVİZYONİZMİN ÇÖKÜŞÜ

SOYİYETLER BİRLİĞİ VE DOĞU AVRUPA ÜZERİNE

EKSEN YAYINCILIK

Irak-ABD krizi

Emperyalist rekabetin yolaçtığı ihtiyatlı tutum

Irak yönetimi ile Birleşmiş Milletler arasında patlak veren yeni bunalımın anlamı ve önemi, soruna ancak uluslararası ilişkiler çerçevesinde bakıldığında tüm netliği ile görülüp anlaşılabilir.

Bunalım nereden kaynaklanmaktadır?

Körfez savaşından bu yana Irak, ABD emperyalizminin Birleşmiş Milletler aracılığı ile dayattığı ve uygulanmasını yer yer zora başvurarak bizzat denetlediği topyekün bir ambargo altında tutulmaktadır. Irak halkı en temel tüketim ihtiyaçlarını karşılayamaz durumdadır, kıtlık ve açlıkla pençeleşmektedir. Saddam yönetimi ambargo kısıracından kurtulmak için periyodik olarak çıkışlar yapmakta, ama her seferinde de ABD'nin militarist şiddeti ile yüz yüze gelmekte, füze yağmuruna tutulmaktadır.

Ambargo uygulamasına bir de Birleşmiş Milletler adına ülkede yıllardır cirrit atan müffettişler sorunu eşlik etmektedir. Bu müffettişlerin misyonu Körfez savaşının sonuçlandığı dönemde Irak'ı silahsızlandırma, nükleer silah üretme için oluşturulmuş tesisleri ve kimyasal silah stoklarını tahrip etme olarak saptanmıştı. Yıllardır kimyasal gaz yüklü SCUD'ları imha eden bu müffettişlerin misyonları bir türlü son bulmuyor ve bulacağı da benzemiyor. Dolayısıyla, bu müffettiş misyonunun sınırlarını çoktan aştığı rahatlıkla söylenebilir. Irak halkı ambargo aracılığıyla topyekün açlığa mahkum edilmiş bir durumda iken, bu müffettişler ambargonun devam ettirilmesini meşrulaştırmak doğrultusunda raporlar üretiyorlar. Falan yörede yer altında son derece modern bir tesis bulundu, filan yerde niteliği henüz belirlenemeyen çok şüpheli bidonlara rastlandı vb... Artık ciddiyeti tartışılır olan bu tür iddialar doğru olsa bile, Irak halkının en temel ihtiyaçlarından zorla yoksun bırakılmasının gerekçesini asla oluşturamaz.

Sayırsız başka örnekte olduğu gibi Irak sorunu konusunda da, Birleşmiş Milletler örgütü, ABD zorbalığının, haydutluğunun paravanası olarak iş görmektedir. ABD emperyalizmi genel planda Ortadoğu politikasını icra etmek, özel olarak da petrol kaynaklarının kullanımını kendi çıkarlarına endekslemek için, Irak'ı kazanılmış bir mevzi gibi kullanıyor. Dolayısıyla Irak'a uygulanan ticari, askeri ve politik yasaklar, periyodik olarak gündeme getirilen satışmalar, ABD'nin bu mevzisinden hareketle bölgedeki

varlığının teminatını oluşturmaktadır. Birleşmiş Milletler Unscm müffettişlerinin sonu gelmeyen misyonu ABD politikasının sadece bir eklentisi konumundadır. Onlar ABD'nin Irak'taki askeri varlığını ve yaptırımlarını haklı kılacak kanıt bulmakla, bulamazlarsa da üretmekle, uydurmakla görevlidirler.

Irak yönetimi Körfez savaşının ardından ABD'nin dayattığı bu karantina politikasını boşa çıkarmak için fırsat kollamaktadır. Emperyalistler arası çelişkileri olanakları ölçüsünde körükleyerek Güvenlik Konseyi bünyesinde oluşmuş olan kutsal ittifakı bozmaya çalışmaktadır. Büyük bir titizlik ve sabırla bu alanda yürütülen çabalar bugüne kadar olumlu bir sonuç vermeye yetmedi, ABD yalnız bırakılmadı. ABD emperyalizminin Güvenlik Konseyi üyeleri üzerinde estirdiği terör ve dayattığı seçenekler her defasında baskın çıktı.

Saddam Unscm içindeki ABD temsilcilerini sınır dışı etme kararıyla sorunu yeniden gündeme getirmiş ve mevcut bunalımı başlatmış bulunuyor. ABD temsilcilerinin casus ilan edilmiş olması işin bahanesidir. Irak yönetimi ABD'yi tecrit etmek ve yalnız bırakmak için Amerikalı müffettişleri casus, diğerlerini de dürüst uzman eleman kategorisine koymaktadır. Oysa gerçekte tümü de casustur.

Bunalımın emperyalist güçler arasında pürüzlerin artmakta olduğu bir döneme tekabül ettirilmesi hiç de tesadüf değildir. Gerçekten de son dönemde emperyalist güçler arasındaki rekabetin kızıştığı, çelişkilerin açıkça ifade edilmeye başlandığı, ittifaklarda çatlakların arttığı görülüyor. İran-Fransız Total anlaşması ile ABD'nin İran'a uyguladığı ambargo politikası fiilen delindi. Bu anlaşmanın gerisinde Rus ve Fransız emperyalizminin politik iradesi yatmaktadır. İran/Total anlaşması sonucu pratik işlerliği bozulan ABD'nin İran politikası revizyona sokulmuş bulunuyor. Bir Amerikalı uzman bu değişimin yarattığı sıkıntıları şöyle tanımlamaktadır. *"ABD İran'a karşı yürüttüğü politika ile deveyi minarenin tepesine çıkardı ve şimdi de aşağı indirmeye çalışıyor"*. ABD'nin Libya'ya karşı tutumunda da benzer bir yumuşama sözkonusu. Mandela bu yumuşamanın ilk işaretlerini aldıktan sonra Libya'ya bir "nezaket" ziyareti yapma ve ABD'ye veryansın eden bir gövde gösterisine girişme cesareti bulabildi. İsrail-Filistin sorununda yaşanan son gelişmeler, ABD politikasını Arap dünyası nezdinde yıpratın bir işlev görmeye başladı. ABD'nin politikasını onaylamakla

yetinen bazı Arap ülkelerinin yöneticileri artık farklı konuşabilmektedirler. Örneğin, Mısır'ın Paris Büyük Elçisi Nabil El Araby; *"ülkemizde neden Irak'ın halen ambargo altında olduğunu kimse anlamamaktadır; tünelin çıkışındaki ışıktı artık görebilmek gerekiyor"*, diyebilme cesareti bulabilmektedir.

Bu somut örnekler dışında ve daha genel anlamda bazı emperyalist güçler ABD'nin uluslararası politikasını açıktan eleştirmeye özel bir itina gösterdikleri görülmektedir. Deyim yerindeyse, başını Rusya, Fransa ve Çin'in çektiği ABD karşıtı zımnı bir ittifak ortaya çıkarmaktadır. Çin artık dünyada başa oynamaya, daha doğrusu bir baş çekmeye açıktan soyunmuş durumda. Zemin'in ABD ziyareti başlıbaşına bir gövde gösterisine dönüştü. Çin, dünya jandarması ABD'nin birinci derecedeki muhatabı, hatta alternatifi olmak istemektedir. Rusya da aynı şekilde sık sık ABD politikasından yakınmaktadır. İran-Total anlaşmasının açıklanmasından sonra ABD'ye en sert uyarı Boris Yeltsin'den gelmişti. Çin ve Rusya'nın ABD hegemonyasına açıkta bayrak açına eğilimleri Fransız emperyalizminin ekmeğine yağ sürmekte, ona bir manevra alanı yaratmaktadır. Fransa özellikle Rusya ile ilişkilerini geliştirerek ABD'nin Afrika ve Ortadoğu'da kendisine yönelik saldırılarını dengelemeye çalışmaktadır.

Uluslararası ilişkiler ve dengeler açısından bakıldığında Irak-ABD bunalımının gündeme gelmiş olması bir tesadüf değildir. Saddam yönetimi emperyalistler arası anlaşmazlıkları ve rekabeti kendi lehine körüklemeye çalışmaktadır. Bu girişiminde kısmen başarılı olduğu söylenebilir. Çin, Rusya ve Fransa, Saddam'ın girişimini onaylamamakla beraber, ABD'nin şiddete başvurmasını onaylamadıklarını peşinen açıkladılar. Rusya dışişleri bakanı Evgueni Primakov Bağdat'lı dostları Moskova ve Paris'in nasihatlarına kulak vermeye davet etti. Kendisini Irak'ın dostu ilan etmek, ABD'nin bu ülkeye yönelik politikasını açıkça mahkum etmek anlamına gelmektedir.

ABD dünya üzerindeki hegemonyasına karşı çatlak seslerin çoğaldığını, görünmekte ve politikasını bu

yeni koşullara uyarlamaya çalışmaktadır. İran örneğinde olduğu gibi Amerikan ambargosunun delinmesini ABD'nin bu ülke ile ilişkilerini normalleştirmek için bir kaldırıca dönüştürdüğü görüldü. Irak krizi konusunda da şimdilik benzer bir eğilim sözkonusu. ABD krizde kendisini birinci derecede muhatap görmemektedir. İlk açıklamalar ve tepkiler bu doğrultudadır. ABD krizi, Irak ile Birleşmiş Milletler örgütü arasındaki bir sorun olarak tanımlamaktadır.

Kuşkusuz tepkiler ABD'nin Irak'a karşı şiddete başvurmasını engelleyici güçte ve yoğunlukta değildir. Emperyalistler arası çelişkiler ABD'nin Irak'a askeri bir misillemede bulunmasını engelleyecek bir düzey kazanmış olmandan henüz uzaktırlar. ABD böyle bir seçeneği tercih etmenin politik olanaklarına pekala sahiptir. Ancak böyle bir davranış onun rakiplerine yeni argümanlar kazandırma, tehşirini kolaylaştırma riski taşımaktadır. Bu nedenle ABD, şiddet kullanma hakkını saklı tutma kaydı ile, soruna politik bir çözüm bulma seçeneğini ilk tercih olarak görmektedir. Yani ABD emperyalizmi ateşin üzerine körükle gitmekten sakınmaktadır. Irak'la yaşanan geçmiş kriz örnekleriyle karşılaştırıldığında bir ihtiyatlılık sergilenmektedir. Hatırlanırsa, yakın bir tarihe kadar, özellikle de ABD seçimlerinin arifesinde, en ufak bir bahane bile bu ülkenin bir füze yağmuruna tutulmasına yetiyordu.

Fransız kamyoncuları bir kez daha eylemde

Bu kez eylem

daha kararlı,

daha hazırlıklı

Fransız kamyon şoförleri, 1996 Kasım ayında olduğu gibi, yine harekete geçtiler.

Fransız kamyon sürücülerinin Kasım 1996 eyleminin etkisi ve dünyada yarattığı yankı hala unutulmadı. Bir yıl önce kamyon sürücülerini emeklilik yaş sınırının 60'tan 55'e düşürülmesini, çalışma süresinin azaltılması ve koşullarının düzeltilmesini ve ücretlerin yükseltilmesini talep etmişlerdi. Ülkeyi tamamen kilitleyen ve yaşamı felce uğratan 12 günlük eylem sonunda kamyon sürücülerini tüm taleplerini hükümete ve patronlara kabul ettirmişlerdi. Bu taleplerin kabulü hükümetin denetiminde yürütülen yoğun pazarlıklar sonucu imzalanan bir takım protokol ve anlaşmalarla teminat altına da alınmıştı. Fransız ekonomisine nefes kestiren ve komşu ülke ekonomilerini de doğrudan etkileyen 12 günlük eylem böylece kamyon sürücülerinin zaferiyle sonuçlanmıştı.

Ancak bu zaferin pratik uygulaması bambaşka bir biçim kazandı. Anlaşmanın emeklilik yaş sınırını 55'e düşürmeyi öngören maddesinin uygulandığı söylenebilir. Çünkü, bu talebin hemen uygulanmaya konması çok az sayıda sürücüyü ilgilendirmekteydi. Anlaşmanın diğer koşulları ise tek kelime ile birer seçim vaadi gibi kağıt üzerinde kalmaya mahkum oldular. Keskinleşen rekabet ortamında çalışma süresi fiilen uzadı, çalışma koşulları daha da kötüleşti, ücretler sabit kalmaya devam etti. Sonuçta, o tarafsızlığı ile tanınan devletin nezareti ve güvencesi altında kapitalist patronlar kamyon sürücülerini açıkça dolandırmış oluyorlardı. Geçtiğimiz Ağustos ayında ABD'de yaşanan başarılı UPS grevinin akibeti de aynı olmuştu.

Toplumun büyük bir sempati ve desteğini kazanmış bulunan bu çetin eylemin barikatlarının kaldırılmasının ardından aldatmacayla yüzyüze kalması, bu işkolunda öfke ve nefret duygularına, bir an önce yeniden hesaplaşma istemine yol açtı. Kamyon sürücülerini bu gerçeğin farkına varmakta gecikmediler. İlk fırsatta yeniden harekete geçecekleri açıktı ve bekleniyordu. Aradan bir yıl kadar bir sürenin geçmiş olması, ki bu son derece kısa bir süredir, iki faktörden kaynaklanmaktadır. Birincisi, bir işkolunun tamamını kapsayan büyük ölçekli bir eylemin sık aralıklarla örgütlenmesinin kolay olmadığı açıktır. Patronların provakasyonu andıran tavrı dahi ani bir misilleme örgütlemeye yetmemektedir. Eylemin olgunlaşması için belli bir süre gerekmektedir. Dolayısıyla, Fransız kamyon sürücülerinin bir yıl aradan sonra daha büyük bir yoğunlulukla ve kararlılıkla harekete geçmiş olmaları eşine az rastlanır bir örnektir. Kamyon sürücülerinin eyleminin daha erken bir tarihte patlak vermemiş olmasının ikinci nedeni ise Fransa'da erken seçimlerin

devreye sokulmuş olması ve "solcu", üstelik ulaştırma bakanının da "komünist" olduğu yeni bir hükümetin işbaşına getirilmiş olmasıdır. Sonuçta bu oyalama operasyonunun bile kamyon sürücülerinin mücadele azmini köreltmeye, kırmaya yetmediği anlaşılmaktadır.

Bu genel değerlendirmelerden de anlaşıldığı gibi, kamyon sürücülerinin yeni bir eylemi çoktandır bekleniyor, hazırlıklarının yapıldığı biliniyordu. Kamyon sürücülerinin yeni bir eyleminin patlak vermesi bir an meselesiydi, fitili ateşleyecek bir bahane bekleniyordu. Bu nedenle, eylemin işkolunda pazarlıklar yapıldığı bir döneme, dahası geçen yılki eylemin yıldönümüne denk düşürülmesi bir tesadüf sayılamaz.

Geçen yılki eylemi *Kızıl Bayrak*'ta şöyle değerlendirmiştik: *"Kamyon sürücülerini eyleminin altı çizilmesi gereken ilk özelliklerinden birisi, hatta en önemlisi şudur; Kasım ayının yaklaşık son iki haftası boyunca kamyon sürücülerini oldukça somut bir biçimde bu kez kendi çıkarları için direndiler; mücadele ettiler; yolları barikat kurdular; kendi öz talepleri için işverenleri ve onların devleti ile karşı karşıya geldiler. Kavramları biraz zorlayacak olursak sapla samanın sık sık karıştırıldığı bu sektörde kamyon sürücülerinin bu tavrına rahatlıkla sınıfsal bir saflaşma denilebilir. Şoförler patronlarının vesayetinden çıktılar. Nihayet bu işkolunun emekçileri birlikte, mazot zammına karşı değil de, emeklilik yaşının düşürülmesi, çalışma koşullarının düzeltilmesi ve emeklerinin karşılığının ödenmesi için omuz omuza vermiş ve karşılığını almış oldular."*

Kamyoncu eylemi denilince genellikle akla Allende hükümetinin devrilmesine yol açan ve Şili sendromu diye bilinen eylem gelir. 1984 yılında Fransa'da da benzer nitelikte bir kamyoncu eylemine tanık olunmuştu. Kamyon sürücülerini işverenlerin talepleri doğrultusunda, onların çıkarlarını savunmak için harekete geçmişlerdi. Fakat bugün kamyon sürücülerinin toplumdaki sosyolojik konumu değişmiş bulunuyor. Bu işkolunda çalışanlarda bireyciliğin ve bencilliğin bir zamanlar zirvede olduğu, alışılmış emekçi kategorisine konulmakta zorluk çekildiği doğrudur. Bu geçmişin bazı izleri halen geçerliliklerini korumakta olsa bile, kamyon sürmek artık bir ayrıcalığı ifade etmemekte, herhangi bir maddi veya manevi avantaj içermemektedir. Kamyon sürücülerini de, tüm özgünlüklerine rağmen, oldukça zor koşullarda çalışan ve sömürülen bir emekçi kategorisi oluşturmaktadır. Bu sosyolojik evrimin, sınıf mücadelesinde en somut göstergesi son bir kaç yıldır

tekrarlanan Fransız kamyon sürücülerinin tavrı ve eylemleridir.

Eylemin dikkate değer özellikleri nelerdir?

1) Geçen yılki aldatmacanın yol açtığı kin ve öfkenin düzeyini vurguladık. Bu kin ve öfkenin beslediği mücadele azmi ve kararlılığı kendisini eylemin daha ilk saatlerinde ortaya koydu. Geçen yıl eylemin ilk gününde 25 civarında barikat kurulmuş, grev mekanizması yavaş yavaş işlevsellik kazanmıştı. Eylemin son günlerinde barikat sayısı 100'ü zor geçmekteydi. Bu yıl ise daha eylemin ilk gününde, hatta ilk saatlerinde barikat sayısı 100'ü geçti. Dahası, eylemin başlangıcının pazar günü saat 22 olarak belirlenmiş olmasına karşın bazı yörelerde sabahın erken saatlerinde barikatların oluşturulmaya başlanması, kamyon sürücülerinin mücadeledeki kararlılığının bir göstergesidir.

2) Azim ve kararlılık dışında Fransa'da bu yılki kamyoncu eyleminde göze çarpan en belirgin özellik ise geçen yılki kazanımların kullanımı olmaktadır. Grev mekanizması saat gibi işlemektedir. En stratejik noktalar, özellikle petrol dağıtım depoları, rafineriler, en işlek sınır kapıları, en önemli otoyol çıkışlarını anında kilitletildiler. Çetin bir grev perspektifine peşinen hazır olan kamyon sürücülerini mükemmel bir lojistik yapı öngörmüş bulunuyorlar. Cep telefonları, çadırlar, yiyecek stokları, görev dağılımı, iletişim, koordinasyon vb. eylemin başlatılması ile birlikte işler vaziyettedir.

3) Grevcilere karşı tüketicileri kışkırtmak ve eyleme kara çalmak bir adettir. Geçen yılki kamyoncu eylemi son derece popüler bir nitelik kazandığı ve toplumun tamamına mal olduğu için bu tür girişimlere tanık olunmamıştı. Kamyoncular böyle bir riski dikkate alarak bu yıl özel otoların dolaşımını engellememekte, hatta kolaylaştırmaya çalışmaktadırlar.

4) Emekçi eylemlerinde sistematik bir biçimde sendikaların köstekçi tavrılarını teşhir edilir. Kamyoncu eyleminde sendikaların satılık tavrılarını teşhir etmek için özel bir çaba harcamak gerekmiyor. Ulaştırma Bakanlığında son anda imzalanan protokole karşı eylemcilerin tavrı son derece açık ve net oldu. İncelenmesi ve tavrı belirlenmesi için kendilerine gönderilen protokol metnini eylemciler okuma zahmetinde bile bulunmadan televizyon kameraları önünde bir dizi yanlış ve yaktıkları ateşe attılar. Sendika bürokrasisi ile taban

arasındaki uçurumun ne denli derin olduğunu bu jest tek başına ve herhangi bir yoruma gerek bırakmadan açıklamaktadır.

5) Kamyoncu olsun başka emekçi kategorisi olsun, bu tür eylemlerde hükümetin, devletin ilk günlerde biraz mesafeli durması ve tarafları pazarlık masasına davet etmesi bir gelenektir. Bu yıl kamyoncu eyleminde bu geleneğe uygun davranılmadı. Daha ilk günden itibaren, sıra ile ulaştırma bakanı, başbakan ve devlet başkanı eyleme müdahale ettiler. Bazı gerici politikacılar *"bu bir grev değil bir ayaklanmadır"* demektedirler. Ordu ve polis güçleri bazı stratejik barikatlara karşı saldırıya geçtiler. Dahası eylemin ilk saatlerinden itibaren başta İspanya olmak üzere, İngiltere, Almanya ve İtalya, Fransa'ya *"dolaşım özgürlüğü kısıtlanamaz"* diye tehdit yağdırmaya başladılar. Konu AET komisyonunun gündemine getirildi. Bu telaş entegre olma yolunda epeyce mesafe kaydetmiş bulunan Avrupa ekonomilerinin hassasiyetini, başka bir ifade ile zaafiyetini göstermektedir.

6) Fransa'da ulaşım sektörü işverenlerinin, devletin de desteği ile, sömürü dozunu mümkün olduğu kadar yüksek düzeyde tutmaya çalışmaları, Avrupa'daki liberalizm ve keskin rekabetin bir sonucudur. Avrupa Ortak Pazarı'nın öngördüğü takvim gereği bu sektördeki rekabet daha da kızışacaktır. Gelecek yıl içinde ulaşım şirketlerine tüm AET üyesi ülkelerdeki tam yerleşim ve pazar elde etme hakkı sağlanacaktır. Bu alanda uygulanacak olan liberalizm rekabetin dozunu arttıracaktır. Ulaşım sektörü Fransa'da henüz tekelleşmede istenilen düzeye ulaşmış olmaktan uzaktır, binlerce küçük işletme mevcuttur.

Bu koşullarda Fransa'da ulaşım sektörünün % 85'ini temsil eden işveren sendikasının katı tavrı özel bir anlam taşımaktadır. Büyük ölçekli şirketlerin bir bileşimi olan bu sendika kamyon sürücülerinin taleplerini reddetmekte, provokasyoncu tavrı ile adeta çetin bir eylemi kışkırtmaktadır. Çetin ve uzun bir grev durumunda, yüzlerce hatta binlerce küçük ve mütevazî işletmenin iflasa sürükleneceği açıktır. Dolayısıyla, ulaşım sektöründeki tekeller kamyoncu eylemini hızlı bir tekelleşmenin kaldırıcına dönüştürmek istemektedirler.

Bu tür hesapların farkında olan kamyon sürücülerini, eğer büyük ölçekli işletme patronları pazarlık masasına oturmayı ve taleplerimizi kabul etmeyi reddederlerse, eylem somut olarak kendilerine de yönelecektir demektedirler.

Çeteci, Mafyacı Rejim 74 Yaşında

74 yıldır süregelen 29 Ekim cumhuriyet bayramı kutlamaları, düzenin şoven propagandası için adeta bulunmaz bir nimettir. Sermaye devleti bugüne özel bir tarzda hazırlanır. Hazırlık süresince işçi ve emekçilere; vatan, millet, bayrak, Kemalizm vb. motifler en akla gelmez yöntemlerle pompalanır. En ufak bir durum dahi değerlendirilmeye, bundan pay çıkarılmaya çalışılır. Bu kah kahramanlık destanları eşliğinde nostaljik kensintilerle sunulur, kah bir gazi dedenin üç-beş kelimelik konuşmasıyla. Yani duygu sömürüsü ile yapılır.

Gazete ve televizyonlar kahramanlık kareleri ile doldurulur. Mafyacı, çeteci katil devlet bu pislği üreten rejimi anlatır, ama en cilalı biçimiyle. Bayrağımız, vatanımız, Atamız edebiyatı en doruk noktada insanlara kucak kucak savrulur. Bu da ikiyüzlülük denen şeyin en daniskasıdır. Oysa ki; TC'nin gerçek yüzünün nasıl olduğu da tam 74 yılın aynası olarak karşımızda duruyor. Bu ayna Susurluk'un ta kendisidir. Bu görüntü rejimin ve devletin kendisidir.

Sermaye sözcüleri; atalarımız, dedelerimiz diye başlarlar her konuşmaya. Amaç işçi ve emekçilere "vatan, millet, bölünmezlik" vb. demagojik söylemlerle şovenizm aşlamaktır. Aynı oyun milli birlik, bütünlük çağrılıyla sürer. Ata'ya, devlete, bayrağa sadakat sahneleri başlar. Kardeşlik, barış, çağdaşlık gibi içi boş kelimelerle süslenir.

Ülkeyi emperyalistlere, talancılara peşkeş çekmek, onlara uşaklık etmek, bir ulusu kökten imha ve inkar etmeye çalışmak, insanları açlığa, sefilliğe itmek, işkencelerden geçirmek, faili belli katliam, yargılı-yargısız katliam, ilğine kadar sömürme de bu rejimin başka bir yüzü ve 74 yıllık icraatıdır. Böylesi özel günlerinde bunlar olmuyormuş gibi, hepsi yalanmış gibi görmezlikten gelmek de onların bir başka işidir. Amaç yine bellidir. İşçi ve emekçilere, bu terör cumhuriyetine güvenmeleri, sahiplenmeleri gerektiği öğütlenecektir. Nitekim öğütlerde başlar milli çıkar, milli kalkınma vs.vs... Bunu bazen tebessümle, bazen de dipçik, cop, darbe tehditi ile yaparlar.

Ancak kendi aralarındaki siyasi çıkar ve rant kavgaları, bu 29 Ekim'i bu çerçevede verimli kullanmalarına izin vermemiştir. Ankara'daki iki ayrı yerde yapılan kutlamalar da bunun sonucu olarak yaşanmıştır. Bu durum düzenin ve rejimin içinde bulunduğu sayısız çelişki, bir o kadar da çıkmazdan biridir. Ortada bunca rezalet, çelişki ve kokuşmuşluk varken kalkıp da "Barış, demokrasi yaşıyoruz. Laik bir

toplumuz. Vatan bölünmez, bayrak inmez" vb. feryatlar koparmak kendini aldatmaktan başka bir şey değildir. Artık bu coğrafyada; işçisi, emekçisi, köylüsü ile, sömürülen, işkence edilen, yarını olmayan halklar bu oyuna eskisi gibi kanmıyor.

Biz işçi ve emekçiler olarak artık şunu iyi öğrendik. Bölünmez vatan lafları ile insanların nasıl bir yaşama itildiği, açlığa ve sefalete nasıl mahkum edildiğini, kardeş bir halkın vahşice katledildiğini gördük. Siyasi kimliğinden dolayı insanların nasıl infaz edildiğini döne döne gördük. Bu laflarla da birilerinin nasıl servet patlaması yaptığını, İsviçre bankalarına nasıl dolarlar hortumlayıp aktırdığını gördük.

"Bayrak inmez, vatan bölünmez" sloganlarındaki bayrak indiginde, arkasına saklananın nasıl bir düzen, nasıl bir devlet olduğunu gördük. Fareler gibi yuvalanmış devlet çetelerini, esrar, eroin, silah kaçakçıları gördük. Halka zulüm ve ölüm kusan postalları gördük. Demek ki bu zulüm ve ölüm ablukasından kurtulmak için, gerçekleri görmek için onların deyimiyle vatani bölmek, bayrağı indirmek gerekiyormuş.

Sermaye devletinin içine düştüğü bataklık, içinden çıkamayacağı kadar derindir. Onlar istedikleri kadar vatan, bayrak, Atatürk çıkırtkanlığı yapsınlar. TC geriye dönüşü olmayan bir yok oluş yolundadır. Onlar istedikleri kadar mafya, çete, katil cumhuriyetini öve dursunlar, bir gün sosyalizmin kızıl bayrağının kendi burçlarında dalgalanmasına engel olamayacaklar. Hesap vermekten kurtulamayacaklar. Birliğin, eşitliğin, barışın tek kalıcı tek alternatifi sosyalizmdir. Kendi düzenimiz için, çete, mafya düzenine karşı savaşmak ise tek yol, tek kurtuluştur. Bugün ihtiyacımız olan en acil şey bizi o güzel günlere taşıyacak, öncülük edecek partimizin eksikliğidir.

Tek Yol Devrim, Kurtuluş Sosyalizm!

Her Şey Parti İçin!

Pendik'ten S.Y. Kızıl Bayrak Arşivi

okuru bir işçi

Sermayenin Sürekli Saldırı Gündemi: Zindanlar

Cezaevlerine yönelik kapsamlı saldırılar, sermaye devletinin işçi sınıfı ve emekçilere saldırılarıyla paralel gitmiştir her dönem. Saldırı, işçi sınıfı ve emekçi kitleler nezdinde örgütsüzlük, politik bilinç ve gelenek yoksunluğu vb. nedenlerden dolayı büyük çoğunlukla hedefine ulaşırken; zindanlarda ise ağır hezimetlere uğramış, can pahasına yürütülen direnişle geri püskürtülmüştür. Devrimci hareketin zindan mücadeleleri tarihi onurlu direnişlerle ve zaferlerle doludur. Devrimci tutsaklar

sermaye devletinin birçok saldırısını; gerektiğinde yüzlerinde asılı bir gülümsemeyle, ölümün üzerine yürüyerek boşa çıkarmış, devlete kitlelerin gözleri önünde geri adım attırmıştır.

Devrimci tutsakların zindanları devrimci mücadelenin bir alanı olarak algılaması ve buna yönelik bir pratik yaşam duruşunu korumaları; sermayeyi zora sokmaktadır. Bundan dolayı, zindanlar sermaye devletinin önemli hedefleri haline gelmektedir. Çünkü devrimci tutsaklara atılacak herhangi bir geri adım ya da sermaye devletinin bu konuda kazanacağı bir "zafer", düzen-devrim kamplaşmasının dengelerini etkileyecek öneme sahip olacaktır.

Bunun en az sermaye devleti kadar bilincinde olan devrimci tutsaklar, bugüne kadar hiçbir saldırıya sessiz kalmadılar. Tek tip elbise, sevk zinciri, itirafçılık dayatmaları, tabutluklar birer birer boşa çıkarıldı. Devlet kimi zaman demagojik kampanyalarla, yasal düzenlemelerle yönelttiği terörünü kimi zaman gemi iyice azya alarak fiziki saldırılara dönüştürdü. Buca, Ümraniye, Diyarbakır zindanlarında yaşanan katliamlar sermaye devletinin devrimci tutsaklara duyduğu tahammülsüzlüğün ürünüdür bir bakıma.

Sermaye devletinin zindanlarda uygulamak istediği temel politiklardan biri ve en günceli "hücre tipi cezaevleri" ya da "tabutluklar" olarak adlandırdığımız politikadır. Tabutlukların üstleneceği işlev, devrimci tutsakların kimliksizleştirilmesi ve dejenere edilerek ehlileştirilmesidir. Zindanlarda şu anda uygulanan ve bir türlü değiştiremedikleri koğuş sistemi, devrimcilerin birlikte üretime ve paylaşımına dayanan ve devrimci değerlerin diri kalmasını sağlayan en önemli zemindir. Ki; bu da, "ehlileştirme" politikalarının önündeki en önemli engeldir.

Hayata geçirilmesi düşünülen "tabutluk" ile devrimci tutsaklar ikişer-üçer kişilik hücrelerde birbirlerinden

tecrit edilecek, üzerlerinde daha kolay oyunlar oynanabilecek, saldırıya açık bir tarzda parçalara bölünecektir. Bunun devrimci tutsakların birliktelikten doğan güçlerini büyük ölçüde paralize edeceği açıktır. Sermaye devleti ise devrimci tutsakların bu paralizasyonlarından en iyi biçimde faydalanacak, zindanlarda istediği politikaları dayatacak ve yaşama geçirecek, kısacası zindanların iplerini tamamen eline geçirecektir.

Bilindiği gibi sermaye devleti tabutluk saldırısını geçtiğimiz yıl 6-10 Mayıs genelgeleriyle gündeme getirdi. Devrimci tutsaklar, bu saldırıya can bedeli bir direnişle karşıladılar. 69 gün süren SAG ve ÖO direnişi sonunda 12 şehit vererek kazandılar. Kuşkusuz bu, devrimciler için, düşmana kitleler gözünde bir geri adım attırmak, diz çöktürmek anlamı taşıması yönüyle açık bir politik zafer oldu.

Bu zaferin etkisi sermaye devletinin saldırılarını en azından bir süreliğine rafa kaldırmasına yol açtı. Fakat devrimci hareketin her zamanki çocukluk hastalıkları, kısır rekabetçi tartışmalar, hazımsızlıklar bu zaferin etkisini oldukça azalttı. Zafer, kitlelere maledilemedi ve devrimci hareketlerin tartışmalarına sıkıştı. Hal böyle olunca sermaye devleti de rafa kaldırdığı saldırı paketlerini gündeme getirme gücünü ve cesaretini buldu.

Zindanlardaki devrimci tutsaklara ve ziyarete gelen yakınlarına yönelik saldırılar artarak sürdü. Sağlığı bozulan tutsakların tedavileri engellendi. Son olarak da rafa kaldırılmış olan tabutluklar yeniden gündeme getirilerek, zaten altan alta süren çalışmalar hızlandırıldı. Hücre tipine uygun yeni zindanlar inşa edildi. Var olanlarda buna yönelik düzenlemeler yapıldı. Verili durumda sermaye devleti bu sistemi hayata geçirebilmek için uygun zaman kollamakta ve cesaret toplamaya çalışmaktadır.

Devrimci tutsakların ve tutsak yakınlarının sermayenin bu saldırısına karşı sergileyeceği direniş hattından şüphemiz yok. Zira tutsaklar ve direnişin dışarıdaki ayağını ören tutsak yakınları önceki pratikleriyle bu güveni defalarca verdiler. Bütün iş devrimci tutsakların ve tutsak yakınlarının mücadelesini işçi sınıfı ve emekçilerin gündemine sokabilmektir. Sınıf cephesinde, '96 Zindan Direnişleri'nde Tuzla Deri işçilerinin gösterdiği önemli tutumu yayabilmek, komünistlerin kavradığı ilk halka olacaktır.

Sermaye devletini gelecekte bir kez daha rezil edebilmek için bir kez daha devrimci iradenin kazanması için işçi sınıfı ve emekçiler mücadele saflarına!

Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur!

Özgürlük Tutkusu Zindanlardan

Daha Güçlüdür!

Ekim Gençliği

15 Günlük Sosyalist Gençlik Dergisi

EKİM GENÇLİĞİ ARTIK 15 GÜNLÜK

YÖK, "Çeteler" ve İsyan

Susurluk'tan bu yana bir yıl geçti. 3 Kasım Susurluk "kaza"sının birinci yıldönümü. Hemen 3 gün sonra, 6 Kasım var. YÖK'ün kuruluş yıldönümü. Geçen senenin bu iki önemli günü hala hafızalardan silinmiş değil. Türkiye o gece bir kamyon kazasının gürültüsüyle sarsıldı. Sarsıntının devamında 6 Kasım'da devlet terörü, herkesin gözleri önünde yaşandı. Birbirini tamamlayan bu iki olay arasındaki ilişki, o gün değilse bile kitleler nezdinde şimdi daha anlaşılır bir zemine sahip.

Hele son yaşananlar, gerçeği tüm çıplaklığı ile gözler önüne seriyor. Bir yandan Susurluk davasında çete oluşturmaktan yargılanan 11 sanık tahliye ediliyor. Yüksekova çetesi davasından tahliye kararı çıkıyor. Metin Göktepe davasından yargılanan polisler birbiri ardına tahliye ediliyor. Öte yandan ise, kazadan bu yana geçen bir yıl içerisinde eşit-parasız-YÖK'süz bir eğitim isteyen öğrenciler birbiri ardına ağır hapis cezalarına çarptırılıyor. Manisa'da yaşları 14 ile 23 arasında değişen liseli gençler 2,5 yıl ile 12,5 yıl arasında toplam 76 yıl 3 ay ceza alıyor. Mecliste "Haraçlar kaldırılın!" yazılı pankart açtığı için 8 arkadaşımıza toplam 96 yıl, Ankara'da mitinge katıldığı için 2 arkadaşımıza 25 yıl, 95'te yapılan Türk-İş mitingi sırasında gözaltına alınan 21 arkadaşımıza toplam 231 yıl hapis cezası veriliyor.

Amasya'da üniversite öğrencileri onlarca yıl hapisle yargılanıyor. Geçen sene 6 Kasım'da gözaltına alınan öğrenciler, 23 Mart'tan yargılananlar keza öyle.. Listeyi uzatmak mümkün ama gereksiz. Bu cezaların hemen hemen hepsinin düzenin DGM'lerinden çıktığı ise bilinen bir gerçek.

Yani çete devleti öğrenciye terör estirirken, hukuk terörünü yoğunlaştırırken kendi "devlet çetesini" bir bir aklıyor ve salıveriyor.

12 Eylül askeri faşist darbesinin ürünü olan YÖK, yıllardır sermayenin üniversitelerdeki taşeronluğunu yapmıştır. MGK ise işçi ve emekçi kitlelere yönelik ekonomik-siyasal her saldırının baş aktörü olmuştur. Yani işçi ve emekçi kitlelere, ezilen, sömürülen yığınlaraya yönelik sınıfa her saldırının altından 12 Eylül ve onun kurumları çıkmaktadır.

Susurluk basit bir "kaza" değildir. Susurluk bu düzenin çürümüşlüğü, bu devletin çeteleşip-mafyalaştığının, işçi ve emekçilere, biz öğrencilere barbarlık dışında verebileceği hiçbir şeyin kalmadığının ilanıdır.

Geçen yıl 6 Kasım'da yaşanan polis terörü ve sonrasında yaşanan hukuk terörünün özü tam da budur. Açlık ve sefalet koşullarında isyan eden işçi ve emekçilere grev çadırlarında, alanlarda uygulanan terörün özünde bu vardır.

Çünkü bir avuç asalağın milyonlarca işçi ve emekçinin ürettiği zenginlik ve değerlere el koyabilmesi ancak kan ve zulümle mümkündür. Ancak her türlü kirlili ve karanlık iş ve ilişkinin devamı sayesinde bu çarklar döndürülebilmektedir.

Susurluk sonrası süreç hepimizin gözleri önünde gelişti. "Münferit çeteler", "temiz toplum, temiz siyaset", "darbe-şeriat" derken, ordu (MGK), burjuva medya ve TÜSİAD kendisini "akladı". Çeteleşmiş devletin tam da göbeğinde yer alan bu kurumlar süreçten itibar kazanarak çıkmasını bildiler. Böylece kazanan yine burjuvazinin kendisi oldu.

'96 6 Kasım'ı hatırlansın. Yaşanan terörünün ardından aynı gece burjuva medya olayın görüntülerini defalarca işliyor, 3 gün öncesinde yaşanan kaza ile hiçbir bağ kurmaksızın sahte bir hümanizmle, acıma hislerini yansıtıyordu. Aradan geçen birkaç günde ise herşey unutuldu. Aynı burjuva medya, eylemde gözaltına alınan ve yargılanan öğrenciler için "Öğrenci PDF Kitap Arşivi" (https://amey.kongre.org) gibi bir kısmı bu gerekçeyle yapıldı)

ordunun önerisiyle bir nebze olsun gerçekleri yansıtmadı.

Oysaki YÖK, çeteleşmiş devlet, çürüten düzen gerçekliğinin organik bir parçasıdır. Boğazına kadar çamura batmış bir düzende eğitimin de bundan nasibini almaması beklenemezdi. YÖK, bu anlamda sadece bir kurumdur ve asıl önemli rolü sermaye sınıfının eğitim alanında önünü açmak olmuştur. Ona her türlü kolaylığı sağlamıştır. Özelleştirme ve paralı eğitimin yaygınlaştırılmasıyla, eğitim de mafyalaşma, çeteleşme sürecine girmiştir. Rantın, ekonomik çıkar ilişkilerinin olduğu her yerde mafya da olacaktır, çete de. Son yıllarda burjuva medyanın bile saklayamadığı ÖSS, ÖYS sınavlarına yönelik ortaya çıkarılan "çete"ler ve bunların MEB içi ilişkileri ortadadır. Üniversitelerdeki ardı ardına açılan alışveriş merkezleri, bilardo salonları vb. işyerlerinin sahipleri ile, idare-rektörlük arasındaki çıkar ilişkileri ortadadır. Sanayi birimleriyle, üniversite arasında adeta 2 ayrı şirket arası ekonomik ilişkiler söz konusudur. Arada kaç para döndüğü ve bu paraların nerelere gittiği bir sırdır. Harcını ödeyemeyen bir öğrencinin karşısına kayıt yaptırmama, bunda ısrar ederse soruşturma ve jandarma tehditiyle dikilen bir idarenin haraç yiyen bir mafya çetesinden ne farkı var ki!

Susurluk macerası, son 8 yıllık eğitim tartışmaları sonucunda ekonomik saldırıyla sürmeye devam ediyor. Yapılan son zamlar, 8 yıllık eğitime (https://amey.kongre.org) gibi bir kısmı bu gerekçeyle yapıldı)

çerçevesinde yoğun bir saldırının görüntüsü oldu. Eğitim hakkına yönelik saldırı boyutlandı. İnsanlar buna tepki içerisinde. Ancak kabahati kime bulacağını bilemiyor. Çünkü kafalar çok karıştırıldı. Oysa ki 6 Kasım tam tamına bir yıl önce cevabı vermişti. Saldıran devlet, onun kurumları YÖK, polis, jandarma, idari soruşturma, adliye, DGM; saldırıya uğrayan eşit-parasız-demokratik-bilimsel eğitimi.

Yani ordusu, MGK'sı, burjuva medya, TÜSİAD'ı ile tüm aklananlar çete devletinin tam da göbeğindedir ve YÖK bu organizasyonun eğitim alanındaki uzantısıdır. YÖK'ün bizzat kendisi büsbütün bir çetedir.

Yükseköğrenimi sermayenin çıkarlarına yönelik düzenlemekle yükümlü bir çete..

İşte bu yüzden 3 Kasım'da 6 Kasım için, 6 Kasım'da 3 Kasım için sokaklarda, eylemde olmalıyız.

Bize elbise giydirmeye çalışıyorlar. Hangi elbise mi? Duruma göre değişir. Evvela bizden düşünmeyen, konuşmayan, ne denirse onu yapan bir koyun olmamız isteniyor. Ya bunu istemezsek, karşı çıkarsak? O zaman gelsin soruşturma, uzaklaştırma, okuldan atılma. Yani postumuz yamalı bohça oluyor. Baktılar ki inanıda devam ediyoruz, bu sefer devreye polis copu, tazyikli su vb. giriyor. Yani yamalı bohça oluyor kanlı bohça. Sonra tekrar soruyorlar, elimizde tertemiz koyun postları var, inat edip giymezen mapushane kıyafetlerimiz var. En sonu mu? Baktılar ki iflah olmuyoruz, en sonu kefen bezi var. Yargısız infaz, gözaltında kayıp var...

Biz gençliğiz. Geleceğiz. Bize giydirilmeye çalışılan her türlü elbiseyi reddedeceğiz. Giymeyeceğiz. Ne giyeceğimize kendimiz karar vereceğiz. Bizi bu ikiyüzlü aşağılık ikilemlere sokanlara gerçek tercihimizi haykıracağız. 6 Kasım'da inadına meydanlarda olacağız. Özgürlüğümüzü turnaklarımızla koparıp alacağız!

**Yolu Yok Zulmün Sen İzin Vermedikçe
Yolu Yok Özgürlüğün İsyanı Seçmedikçe!**

6 Kasım'da Sokağa, Eyleme, Özgürleşmeye!

Sovyetler Cumhuriyeti Muzaffer Olacaktır!

V. İ. Lenin

19 (6) Ocak 1918

Yoldaşlar! Sovyet iktidarıyla Kurucu Meclis arasındaki çatışma, toplumun sosyalist dönüşümünün eşi duyulmadık görevlerini önüne koyan Rus devriminin tüm tarihi tarafından hazırlanmıştır. 1905 olaylarından sonra, Çarlığın son günlerini yaşadığına ve yıkılmaktan sadece kırsal nüfusun geriliği ve cahilliği sayesinde kurtulduğuna kuşku kalmamıştı. 1917 devriminin bir yan belirtisi, bir yandan burjuva-emperyalist partinin gelişen olaylar sayesinde cumhuriyetçi bir partiye dönüşmesi, diğer yandan daha 1905 yılında oluşturulan demokratik örgütlerin - Sovyetler- kurulması idi; çünkü daha o zamanlar sosyalistler, bu Sovyetler'in örgütlenmesiyle; büyük, yeni ve dünya devrim tarihinde henüz görülmemiş bir şeyin yaratıldığını kavramışlardı. Halkın tamamen kendi başına yaratmayı başardığı Sovyetler, demokrasinin başka hiçbir ülkede benzeri olmayan bir biçimidir.

Devrim, iki gücü ön plana çıkardı: Kitlelerin Çarlığı devirmek üzere birleşmesi ve emekçi halkın örgütleri. Ekim Devrimi düşmanlarının sosyalizm düşüncesinin uygulanamazlığı ve ütöpik karakteri üzerine kopardıkları yaygarayı duyduğumda, onlara genellikle şu basit ve açık soruyu soruyorum: Sovyetler nasıl bir belirtidir? Dünya devriminin gelişme tarihinde eşi görülmedik bu halk örgütlerinin oluşmasının sebebi nedir? Ve ben bu soruya hiç kimseden kesin bir yanıt almadım, alamadım. Burjuva düzeni inatla savunarak, dünyada hiçbir devrimde görülmeyen bu güçlü örgütlere karşı çıkıyorlar. Çiftlik sahiplerine karşı savaşıyorlar, Köylü Temsilcileri Sovyetleri'ne girer. Sovyetler, hiçbir şey yapmadan durmak istemedikleri için yaratıcı çalışma yolunu tutan herkesi kucaklıyor. Sovyetler bütün ülkeyi ağla kapladılar ve Halk Sovyetlerinin bu ağı ne kadar sıkı olursa, emekçi halk temsilcilerinin sömürülmesi olanağı o kadar azalır, çünkü Sovyetler'in varlığı, burjuva düzenin gelişimiyle bağdaşmaz; Sovyetler'imize karşı yürüttükleri mücadeleyi sadece kendi çıkarları adına yürüten burjuvazinin temsilcilerinin bütün çelişkilerinin nedeni budur.

Kapitalizmden sosyalist düzene geçiş uzun ve inatlı bir mücadele eşlik eder. Rusya'da devrimin Çarlığı yıktıktan sonra şaşmadan yoluna devam etmesi gerekiyordu ve burjuva devriminin zaferiyle yetinemezdi, çünkü savaş ve onun yol açtığı bitkin düşmüş halkların inanılmaz acıları, toplumsal devrimin alevlenmesinin koşullarını yarattı. O nedenle, devrimin daha

gelişmesine, kitlelerin öfkesinin ivme kazanmasına tek bir partinin, tek bir kişinin, ya da bağırıp durdukları gibi bir "diktatör"ün iradesinin neden olduğunu söylemekten daha gülünç bir şey yoktur. Devrimin alevi sadece, cehalet, Rusya'nın çektiği inanılmaz acılar ve savaşın neden olduğu, emekçi halkı, zorlu ve kesin biçimde şu soruyla karşı karşıya bırakan koşullar sonucunda harlanmıştır: Ya cesur, çılgınca, korkusuz bir adım, ya da çöküş-açlıktan ölüm...

Ve devrimci ateş, ifadesini Sovyetler'in -emekçi halk devriminin bu dayanağının- yaratılmasında buldu. Rus halkı dev bir sıçrama yaptı, Çarlıktan Sovyetler'e atladı. Bu çürütülemez ve henüz hiçbir yerde görülmemiş bir olgudur. Ve tüm ülkelerin ve devletlerin kapitalizm ve mülkiyet engeliyle bağlı burjuva parlamentoları, hiçbir yerde ve hiçbir zaman devrimci hareketi herhangi bir biçimde desteklememişken, devrim ateşini körükleyen Sovyetler halka emredencesine şunu dikte ediyorlar: Savaş, herşeyi kendi eline al ve örgütlen! Sovyetler'in gücü sayesinde harekete geçen devrimin gelişme sürecinde bir dizi her türlü yanlış ve beceriksizliğin olacağına kuşku yoktur; fakat, her devrimci harekete daima, kaçınılmaz olarak geçici kaosu, geçici karışıklık ve düzensizliğin eşlik ettiği hiç kimse için bir sır değildir...Burjuva toplum aynı böyle bir savaş, böyle bir kıyımdır; Kurucu Meclis'le Sovyetler arasında çatışmayı bu görüşü yaratmış ve şiddetlendirmiştir ve bize karşı, Kurucu Meclis'i bir zamanlar savunduğumuz, şimdi ise "dağıttığımıza" işaret eden herkes, düşünme yeteneğinden tamamen yoksundur ve bunlar sadece güzel, tumturaklı sözler edebilirler. Çünkü o zaman, Çarlığa ve Kerenski cumhuriyetine kıyasla Kurucu Meclis, bizim için onların kötü ünlü iktidar organlarından daha iyiydi; fakat Sovyetler ortaya çıktığı ölçüde, elbette bütün halkın devrimci örgütleri olarak, tüm dünyanın bütün parlamentolarından kıyaslanmayacak kadar daha üstün birşey haline geldiler. Bu hususu daha Nisan'da vurgulamıştım. Burjuva ve çiftlik beyi mülkiyetini radikal biçimde ortadan kaldıran ve burjuva düzenin bütün izlerini silip süpürecek nihai devrimi geliştiren sovyetler, halkın kendi yaşamını kurmasına giden yolu göstermiştir. Bu büyük inşa çalışmasına başladık bile, ve başlamakla da çok iyi ettik. Sosyalist devrimin, halka bir çırpıda, tertemiz, pürüssüz, kusursuz bizimde sunulamayacağı bir devrimdir. İktidarın devrimci bir biçimde işsavaş, sabotaj ve direniş olmadan

cereyan edemeyeceğine kuşku yoktur. Ve bize aksini kanıtlamak isteyenler ya yalancı, ya da dünyadan bihaber kişilerdir. Halkın kendi başına, "diktatörler"ın ya da partilerin verdiği herhangi bir talimat olmadan uzlaşmacılar hükümetine karşı çıktığı 3 Mayıs (20 Nisan) olayları, bu olgu, daha o zaman, burjuvazinin desteklerinin tüm güçsüzlüğünü ve güvensizliğini göstermişti. Kitleler güçlerini hissetmişlerdi ve halkı yanıltmak için o ünlü bakan değişiklikleri onların yüzünden oldu, fakat kısa süre sonra halk meseleyi kavradı, özellikle de her iki cebinde emperyalistlerle yapılan haydutça gizli anlaşmalar taşıyan Kerenski'nin birlikleri taarruza geçirmesinden sonra. Sabrı taşan aldatılmış halk, uzlaşmacıların tüm faaliyetini yavaş yavaş gördü, ve tüm bunların sonucu Ekim Devrimi oldu. Halk kendi deneyimlerinden öğrendi, eziyetlere, ölüm cezalarına ve kitle halinde kurşunlanmalara maruz kaldı ve cellatlar boş yere halka, emekçi ayaklanmasında suçlunun Bolşevikler ya da herhangi bir "diktatör" olduğunu temin ediyorlar. Bunu kongrelerde, toplantılarda, konferanslarda vs. halk kitleleri arasındaki bölünme kanıtıyor. Halkın Ekim Devrimi'ni benimsemesi bugüne kadar tamamlanmış değil. Bu devrim, halkın toprağı ve yeraltı zenginliklerini, taşıma ve üretim araçlarını kendi eline, işçi-köylü devletinin eline almaya nasıl yaklaşması gerektiğini pratikte göstermiştir. Tüm İktidar Sovyetler'e! dedik ve bunun için mücadele ediyoruz. Halk Kurucu Meclis'in toplanmasını istiyordu ve biz Kurucu Meclis'i topladık. Fakat halk; bu ünlü Kurucu Meclis'in ne ifade ettiğini derhal anladı. Ve biz halkın iradesini hayata geçirdik, bu irade şunu söylüyor: Tüm İktidar Sovyetler'e. Sabotörlerin direnişini ise kıracağız. Yaşamla dolup taşan Smolni'den Taurya Sarayı'na gittiğinde, sanki cesetler ve donmuş mumyalar arasındaymışım gibi bir duyguya kapıldım. Sosyalizme karşı mücadelede mevcut tüm araçlara başvurdular, şiddet ve sabotaj uyguladılar ve insanlığın onur duyduğu bilgiyi de, emekçi halkı sömürmenin bir aletine dönüştürdüler. Bu yolla sosyalist devrime doğru gelişmeyi biraz engelledilerse de, yine de başaramadılar ve asla

başaramayacaklar. Çünkü, burjuva düzenin eski, miyadını doldurmuş temellerini yerle bir etmeye, hem de beyefendilerinin tarzıyla değil, proleter tarzda, köylü tarzında yerle bir etmeye koyulmuş olan Sovyetler'in gücü çok büyüktür.

Ve tüm iktidarın Kurucu Meclis'e devri, karşı-devrimci burjuvaziyle aynı uzlaşma politikası olurdu. Rus Sovyetleri, emekçi kitlelerin çıkarlarını, yeni bir kılığa bürünen uzlaşmacı ihanet politikasının çıkarlarından çok daha yüksek tutuyor. Ömürlerini dolduran ve hala içsavaşın durdurulmasına dair eski nakaratı tekrarlayıp duran politikacıların, Çernov ve Tseretelli'nin konuşmalarında, eski, küflü, çürümüş bir şeyler kokuyordu. Fakat Kaledin orada oldukça ve "Kahrolsun Sovyet İktidarı!" şiarı, "Tüm İktidar Kurucu Meclis'e" şiarının arkasına gizlendikçe, içsavaştan kaçınamayağız, çünkü ne pahasına olursa olsun Sovyet iktidarından vazgeçmeyeceğiz!... Ve Kurucu Meclis yeniden, Sovyetler'in onun önüne koyduğu tüm acil, tüm yakıcı sorunları ve görevleri ertelemeye hazır olduğunu açıkladığında, ona bir anlık erteleme bile olamayacağı yanıtını verdik. Ve Sovyet iktidarının iradesi sayesinde, halkın iradesini tanımayan Kurucu Meclis dağıtılacaktır. Ryabuşinskilerin hesabı bozuldu ve onların direnişi sadece içsavaşın yeniden patlak vermesine ve şiddetlenmesine yol açacaktır.

Kurucu Meclis dağıtılacak, devrimci Sovyetler Cumhuriyeti muzaffer olacaktır, ne pahasına olursa olsun...

**Kurucu Meclis'in Feshedilmesi
Üzerine Konuşma, 18 Ocak 1918,
Seçme Eserler, Cilt: 6, İnter Yayınları,
s.471-475**

İnsanlık Onuruna Ne Kadar Sahibiz?

Günümüzde başlıktaki sorunun karşılığı vicdani kirlenmenin ölçüsüyle yüz yüze bırakacaktır bizleri. İnsanlık onurunu elde etmenin ilk basamağı her insanın bu soruyu acımasızca kendisine sorması, yüreklice cevaplamasıyla olacak. Ayrıca belirtelim ki, bu sorunun esas muhatapları fabrikasında işçiler, varoşlarında emekçi halk, okulundaki öğrenci, tarlasındaki tarım emekçileridir. Bu soruya bir de yanıbaşımızdaki mazlum Kürt halkının yiğit mücadelesi sırasında uğradığı kirli savaş yöntemlerine seyirci kalanlar sormalıdır. Kendi kendimizle başbaşa kaldığımız her an soralım bu soruyu.

Sömürü sistemi sömürdüğü tüm insanları, acı bir şekilde seyirci durumuna getirmiştir. Kalpler nasır tutmuş, kendi ellerimiz gözlerimizi, ağzımızı ve kulaklarımızı kapatmıştır. Ezilen emekçi insanların günlük yaşamdaki ilişkilerin de, insanlık değerlerinin tam kaybolmadığı görülebiliyor. Fakat bu bile, yukarıdaki gerçeklerin yanında sönük kalıyor. Bütün insanlık değerlerine yabancılaşmanın adı olan kapitalist kültür, ezilen sömürülen insanları da kötürümleştirmiştir. Artık buna dur demenin zamanı gelmiştir. Ellerimizle bağladığımız-tıkadığımız duyarlılığımızı gene bizler kazanacağız. Somutlarsak, işçiler, emekçiler, ezilen insanlar, halklar, devrimciler, komünistleri buluşturacaktır insanlık onuruyla.

Bakın devam eden sınıfsal, ulasal mücadelelerde, düzen-devrim cephesinde neler oluyor, neler. Olanlar hiç de insanlık onurunu koruyamamak, kaybetmek meselesi değildir. İnsanlık onurumuzun en büyük ölçeği, seyirci miyiz yoksa oyuncu muyuz sorusuyla da bağlantılı.

İşçiler emekçiler haklarını ararken düzen tarafından coplanıyor, yerlerde sürükleniyor, açlığın ve sefaletin kollarına atılıyor, bir çırpıda işi elinden alınabiliyor. Sermayenin okullardaki sömürü

politikalarına karşı direnen öğrenciler ve öğretim elemanları sürgünlere maruz kalıyor, copların acımasızlığına uğruyor, gözaltına alınıp işkence görüyorlar, kaçırılıp katledilebiliyorlar.

İnsanlık onurunun savaşçısı, sömürüye karşı militan, tanımadığı ezilen insanlar için üzülen, üzüntüsünü kine dönüştüren, kinini sömürü düzenine kusan devrimciler, komünistler envai çeşit işkenceye rağmen; kaçırılıp katledilmelere, sokak ortasında infazlara, on yıllarca zindanlara kapatılmalarına karşı mücadelelerine devam ediyor. Sömürü sistemini yıkana kadar devam da edecekler. İnsanlık onurunu kazanmak isteyenler, devrimci-komünistlerin savaşını savaş kabul etmelidir.

Kirli savaş gerçeği de, nasırlaşmış yüreklerimiz kadar gerçektir. Yanıbaşımızda kendi kaderini tayin hakkını sömürgecilerin elinden almaya mücadelesi veren Kürt halkı nelere maruz kalıyor. Köyleri, ormanları yakılıyor. Kürt halkının gözbebekleri olan, Kürt halkının insanlık onurunun savaşçısı gerillalar,

kulak, burun, ayak, parmak diyerekten vatan bekçileri olan metmetçikler tarafından katlediliyor. Gerilla cesetleri tecavüze uğruyor. Bu düzenin kirliliğini biraraya toptasak da yazsak, ciltler üstüne ciltler tutar. Peki ya bizler ne yapıyoruz? Bu soruyu sorun, korkmayın. Korkunun ecele faydası yok. Kürt, Türk, Arap, Çerkes, Laz vb. milliyetlerden ezilen insanlar, ne zaman atacaksınız ölü toprağını üzerlerinizden. Yüreklerimiz öyle nasırlaşmış ki, sorumuza ilk tepki sahte korku duvarlarıyla örülüyor. İnsana, doğaya, insanlık değerlerine, kendilerine, emeğe yabancılaşmış, yüreklerindeki son vicdan kalıbını da kazıyarak atmış, sömürü ve zulüm çarkının parçalarına diyecek lafımız yok. Tam tersi soracak hesabımız var. Biz emekçiler, ezilenler şeref, namus üzerine söyledığımız onca lafa rağmen, tüm olanlara karşı sessiziz.

Şimdi geçelim o geleneksel bahaneleri. Bugün tüm yapılanlara sessiz kalmamak, savaşımın bir parçası olarak, sömürüyü ortadan kaldırma mücadelesine katılmak bir zorunluluktur. Yüreğinizin kuytulduğundaki isyanı özgür bırakın. YETER ARTIK isyanınızın dışa vurumu olsun.

Unutmayalım ki, yılanın dokunmadığı kalmamıştır. Bu yılan bin yaşasın diyecek değiliz. Uyanmak, uyandırmak görevdir. Bu düzen insanlıkla ilgili ne varsa yok ediyor. Suça seyirci kalmak, suçu onaylamaktır.

Bu düzenin bizi bizlere, insanı insanlık değerlerine, emeğe, doğaya, yüreğimize yabancılaştırmasına izin vermeyelim. Düzen bizi yaşayan ölümlere çevirmeye çalışıyor. Bizler ise düzeni tarihin mezarlığına yollayalım. Unutmayalım yüreklerimizi ihtilale, isyana kaldırmak zorunluluktur.

**İnsanlık Onuruna Sahip Çık!
Kurtuluş Yok Tek Başına!
A. İnanç**

Ekim Devrimi 80 yaşında **Sosyalizm** **kazanacak!**

Ekim Devrimi yolumuzu aydınlatmaya devam ediyor. 80 yıl önce buzu kırıp yolu açanlar Ekimlerin de yolunu düşüyorlar. Tarihin sonunu ilan edip yeni dünya düzenini inşaaya yönelen uluslararası kapitalizm işçilere, emekçilere, ezilen halklara karşı daha fazla sefalet, daha fazla sömürü, sefalet ve yoksulluktan başka bir şey sunmamış ve sosyalizmin tek kurtuluş olduğunu bir kez daha gözler önüne sermiştir. Tüm izilenler yeniden sosyalizme özlem duymaktalar... Sosyalizm insanlığın tek umududur. Muzaffer Ekim devrimi bu umudun gerçekleşebilir olduğunu göstermiş, bize ise Ekim Devrimi'nin kızıl bayrağını daha yükseklerde dalgalandırmak görevi düşmüştür. Sosyalizm için mücadele iktidar mücadelesidir. İktidar mücadelesi ise ancak ve ancak partili mücadele ile mümkündür. Ekim Devrimi'ni gerçekleşebilir kılan bolşevik partidir. Bugün bunu gerçekleşebilir kılacak olan da işçilerin komünist partisi olacaktır. Ezilenler kavgaya kendi partilerinin saflarında atılmalı ve Yeni Ekimler'in yolunu açmalıdır. Biz aşağıda imzası bulunanlar işçileri, emekçileri ve tüm ilerici insanlığı barbarlığa doğru sürükleyen kapitalizme karşı ezilenlerin ve insanlığın kurtuluşu için SOSYALİZM'in kızıl bayrağı altına davet ediyoruz...

*İstanbul'dan bir grup
komünist işçi*

Bu düzene düşman olmamak mümkün mü?

Antakya'da günlük çıkan *Zaman* gazetesinin 6 Ekim 97 tarihli sayısının 3. sayısında "*Ekimci Genç İşçiler Düzeni Düşman Olarak Nitelendiriyor*" başlıklı bir haber yayınlandı.

Sistemli olarak yürüttüğümüz faaliyetleri karalamak için özel bir çaba harcayan *Zaman* gazetesi, yaptığı haberde, özellikle işçilerin yoğun bulunduğu işyerlerine ve emekçi semtlerine atılan bildirilere işçilerin ilgi duymadıklarını vurguluyor.

EKİM'in on yıl içinde partileşme aşamasına gelmiş olması bunu çürüten güncel ve somut bir kanıttır. İşçiler bizim çalışmalarımıza ilgi

duymuyor olsalardı eğer, başta *Zaman* gazetesi bizi ciddiye alıp böyle bir haber yayınlama ihtiyacı duyar mıydı? Tam da ilgi duydukları için böyle bir haberi yayınlama gereği duyuyor.

Kanımızı emerek ayakta durmaya çalışan bu çirkef düzeni sevmek için *Zaman* gazetesi bize bir sebep gösterseydi ya!

Sokaklarda işsizlikten, açlıktan vb. sebeplerden dolayı cinnet geçiren insanları, iş bulup da gece geç saatlere kadar sefalet ücretleriyle çalıştırılan çocukları, kadınların pazarlarda satıldığını, trafik kazalarında her gün yüzlerce insanın öldüğünü,

Kürdistan'da köylerin-ormanların yakıldığını, masum bebeklerin kurşuna dizildiğini, genç kızlara bizzat asker ve korucular tarafından tecavüz edildiğini görüp de bu düzenden nefret etmemek mümkün mü? İşçi sınıfı ve emekçilere dayatılan sömürü ve zulüm, bir avuç asalağın emeğimizle yaratılan tüm değerlerin üzerine çöreklenip sefahat içinde yaşaması için uygulanyorsa eğer, bu düzene düşman olmamak mümkün mü?

**Kahrolsun kapitalizm!
Yaşasın sosyalizm!**

S.Y. Kızıl Bayrak okuru bir işçi/Antakya

80. yılında Ekim Devrimi davası yaşıyor!

Devrimin ilk günü halka çağrı:

"Emekçi yoldaşlar!

Unutmayın ki, şu anda devleti yöneten sizlersiniz.

Eğer siz birleşmez ve bütün devlet işlerini kendi ellerinize almazsanız, size kimse yardım etmeyecektir. Sizin Sovyetleriniz, bundan böyle bütün yetkilere, karar gücüne sahip organlar, devlet iktidarının organlarıdır. "Sovyetlerinizin çevresinde birleşin. Onları güçlendirin. Bu temel esere hiç kimseyi beklemeden kendiniz katılın.

En sağlam devrimci düzeni kurun. ... Anarşi yaratma girişimlerini acımasızca bastırın.

"... Emekçi yoldaşlar! Kendi Sovyetleriniz aracılığıyla tüm iktidarı ele geçirin!

Toprağı, tahılı, fabrikaları, aletleri, gıda maddelerini, taşıma araçlarını alın ve gözbebeğiniz gibi koruyun.

Bunlar şu andan itibaren tamamen sizin mülkünüz, tüm halkın mülkü olacaktır...

"... Halklara sürekli barışı getirecek ve onları her türlü baskı ve sömürden kurtaracak olan sosyalizmin zaferine doğru adım adım ama kararlılıkla yürüyeceğiz."

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Halkın Sosyalist Siyasal Gazetesi